STELLA M. TREVEZ

Ben 50 Yaşındayım, Oğlum 59

3. Basım

Remzi Kitabevi

STELLA M. TREVEZ, 1956 yılında İstanbul'da doğdu. Ortaöğrenimine Sainte Pulcherie Fransız Okulu'nda başladı. İsrail'de Neve Hadassa Lisesi'ni bitirdi. On iki yıl briç öğretmenliği yaptıktan sonra farklı alanlarda çalıştı.

Yazarın yaşadıklarını kaleme aldığı ilk eseri olan *Ben 44 Yaşındayım, Oğlum 53...*, Uzakdoğu'da Tayland, Tayvan, Hong-Kong ve Macau'da Çinçe ve Tayca'ya, Brezilya'da Portekizce'ye çevrilerek okurlarla buluşmuştur.

İkinci kitabı *Söz Yaşlarım* (2006) olan Trevez, evli ve iki çocuk annesidir.

STELLA M. TREVEZ

Ben 50 Yaşındayım, Oğlum 59...

3. Basım

Remzi Kitabevi

BEN 50 YAŞINDAYIM, OĞLUM 59... / Stella M. Trevez

Her hakkı saklıdır. Bu yapıtın aynen ya da
özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı
sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Editör: Neclâ Feroğlu
Kapak tasarımı: Ömer Erduran

ISBN 978-975-14-1199-0

BİRİNCİ BASIM: Nisan, 2007
ÜÇÜNCÜ BASIM: Haziran, 2007

Kitabın her basımı 2000 adet olarak yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Remzi Kitabevi A.Ş. basım tesislerinde (100. Yıl Matbaacılar Sitesi, 196, Bağcılar-İstanbul) basılıp ciltlenmiştir.

Canım anneme…

Teşekkür

Yoğun çalışma tempoma gösterdikleri saygı ve anlayış için biricik aileme;

Varlığı ve yardımlarıyla bana en büyük desteği veren can dostum sevgili Rebi Levi'ye;

Araştırmalarıma ışık tutarak bana yol gösteren sevgili Oktay Kocamaz'a ve Süheyla Hanım'a;

Bütün düzeltmelerimizi büyük bir dikkatle satırlara yansıtan sevgili Hatice Taş'a;

Heyecanımı ve duygularımı paylaşarak kitabıma sağladığı katkılardan dolayı sevgili editörüm Neclâ Feroğlu'na;

Benim için çok özel olan bu kitabımı hayata geçirmemi sağlayan Sayın Ömer Erduran'a, Sayın Fevzi Kılınçarslan'a ve tüm Remzi Kitabevi ailesine teşekkür ederim.

2006

I

2 Nisan 2005

Bahçeye girerken sanki bir güç beni tutuyor. Yürümeme engel oluyor. Öyle duruyorum kapının eşiğinde. Yanımdan geçen insanlara bakıyorum. Hepsinin acelesi mi var, ne? Hiç durmuyorlar yanımda. Görmüyorlar bile beni. Oysa ben hepsinin tek tek yüzlerine bakmak, gözlerini görmek istiyorum. Umutlarımı, hayallerimi sımsıcak bakan bir çift gözde arıyorum.

"Stella, hadi canım, gelsene."

Gel demek kolay ama gidemiyorum ki. Olduğum yere mıhlandım sanki. Kalbimin düzensiz atışları soluğumu kesiyor. Rahatlamak için derin bir nefes alıyorum. Değişen bir şey yok. Hâlâ bedenime hâkim değilim. Hâlâ adım bile atamıyorum. Neler oluyor bana? O kuvvetli, cesaretli Stella nerede? Oysa ne çok hayal etmiştim bugünü...

Kapının eşiğinden geçerken kendimi garip hissediyorum. O kadar büyük ve görkemli ki; boyumun belki üç, belki de beş katı. İçeri girdikçe daha da küçülüyorum sanki. Her adımımda geri dönmek istiyorum. Bilinçaltımın bir yerlerinde bunu yapmamı engelleyecek bir şeyler olduğunu bile bile...

Korkmamalıyım. "Güçlü ol," diyorum kendime, ama başaramıyorum. İçeride beni nelerin beklediğini bilmiyorum ve bu bilemezlik beni daha da güçsüz kılıyor.

"Öldün mü yaaa! Kolundan mı çekeyim seni yürümen için?"

Hani o beni anlıyordu? Hani duygularımı ve heyecanımı ben gibi hissediyordu?

"Sus!" demek geliyor içimden. "Konuşma. Beni benimle ve korkularımla yalnız bırak."

"Ne kadar heyecanlı olduğunu ve ne kadar korktuğunu biliyorum Stella. Yanındayım canım. Her ne olursa olsun, yanında olduğumu unutma."

Sessiz çığlıklarımı mı duymuştu, yoksa düşüncelerim yüzüme mi yansımıştı, bilemiyorum. Önemli de değildi zaten. Önemli olan, can dostumun her zamanki gibi yanımda olmasıydı.

"Biliyorum Rebi'ciğim. İyi ki sen varsın. Yoksa ben ne yapardım."

"Hadi bakalım. Şöyle bir silkin ve kendine gel. Heyecan dolu bir gün bizi bekliyor."

Rebi'nin sözleriyle belli belirsiz gülümsüyorum. Heyecanlı bir gün olacağı kesin. Peki ama günün sonu nasıl bitecek? Yıllardır virgüllerle yarım kalan cümlelerimi bugün noktalayabilecek miyim?

Kendimi, en önemli yerinde yarım bırakılmış iki bin parçalık bir yap-bozun son parçası gibi hissediyorum. Bugün ise finali yapacak, ortaya çıkan resmi göreceğim. Bunca mücadeleden sonra hayatımın hangi renklerle boyandığını görmek hakkım. Siyaha da razıyım, beyaza da. Tek arzum, bir kez olsun o resmi görmek.

Nereye doğru gittiğimizi bile bilmeden yürümeye başlıyoruz. Rebi, adımlarını bana uydurmaya çalışarak yavaşlıyor. Çimlerin üstünde yavrusuyla oynaşan sarı kediye hüzünle bakıyorum. Bir gün onların da ayrılacaklarını düşünmek acı veriyor bana.

"Hadi Stella, başlayalım artık. Şu gelenler belki tanıyorlardır. Konuşsana onlarla."

Konuşmak mı? Hayır, bunu yapamam. İstemediğim tek bir kelimeyi bile duymaya hazır değilim. Umutlarımı elimden almalarına izin veremem.

"Rebi, korkuyorum. Ya yanlış yoldaysak? Ya, böyle biri yok, derlerse?"

"Saçmalama. Hiç konuşmayacaksak o zaman neden geldik biz buraya? Yanlış yoldaysak da araştırmalarımıza sıfırdan yine başlarız o zaman. Pes edecek halimiz yok herhalde."

Sinirli gibi görünen konuşmalarıyla aslında beni rahatlatmaya çalıştığını biliyorum. Bana yardım etmek için ne mümkünse yapıyor ama korkularımı alamıyor benden.

Yıllardır bütün yaşadıklarımı bilen, zor anlarımda bana yar-

dım elini uzatan İsrailli medyum Ari'nin sözlerini bir kez daha duyar gibiyim:

"Her zaman kuvvetli olmalı, korkularının seni yenmesine izin vermemelisin. Bunu başaramayacağını hissettiğin an, o ortamdan çık. Mekân değiştir."

Bugüne kadar bana verdiği nasihatleri elimden geldiğince uygulamaya çalıştım. Şimdi ise bunu yapmam imkânsız. Buradan çıkamam. Çünkü olmak istediğim ve olmam gereken yerdeyim.

"Mutlaka bir kafeterya vardır burada. Gel oturup bir şeyler içelim. Yoksa sen kendine gelemeyeceksin."

"Evet, haklısın. Sert bir kahveye ihtiyacım var gerçekten. Bana iyi gelecektir."

Ağaçların neredeyse gökyüzüne ulaştığı upuzun bir yol var önümde. Kilometrelerce sanki... Ucu bucağı yok gibi. Ama binayı görüyorum. Sadece birkaç dakikalık yürüme mesafesinde...

"Bak, binayı görüyor musun? Ne kadar güzel, değil mi, ne kadar ihtişamlı. Şatoya benziyor."

Anlattığı güzelliği, onun gözleriyle görebilmeyi ne kadar isterdim. Oysa ben binanın dışını değil, içini ve içindekileri görmek istiyorum. Yüzleşmek zorunda olduğum gerçek o binanın içinde gizli.

Aniden esen sert bir rüzgârla ürperiyorum. Güneş parıl parıl parıldarken bu rüzgâr da neyin nesi? Hani korku filmlerinde olur ya, lanetli bir şeyler olmadan önce bir rüzgâr eser. İşte öyle hissediyorum. Oysa ne bu bir film ne de ben bir oyuncuyum.

Her şeyi abarttığımın farkındayım. Bilinçli ya da bilinçsiz, hiç önemli değil. Şımarmak, kapris yapmak, ağlamak, bağırmak ve korkmak... Bütün bu duyguları doyasıya, sınırsızca yaşamak istiyorum. Bu benim hayatımın en zor günü, en zor sınavı ve ben bugünü, kendimce ve delice yaşamak istiyorum!

Kafeteryaya girerken, birkaç kişi gülüşerek yanımızdan hızla geçip gidiyor. Bense sanki onların hızına inat daha da yavaşlıyorum. Gözlerinden tanıyamadığım her insan bana yabancı.

Kalabalığın içinde Rebi'nin seçtiği bir masaya oturuyoruz.

"Giren çıkan herkesi görebilmek için özellikle kapının karşısına oturmak istedim. Sen de öyle bostan korkuluğu gibi durma. İyice herkesin yüzüne bak. Belki tanırsın, belli mi olur?"

"Rebi, bana kızgın mısın?"

"Hayır, kızgın değilim ama gerçekten toparlanmalısın. Kendimi yalnız hissediyorum. Varlığınla yokluğun bir sanki. Buraya gelme amacımızı unutuyorsun. Allah aşkına kendine gel. Kahven gelene kadar git bir yüzünü yıka. Döndüğünde seni capcanlı görmek istiyorum."

"Haklısın," diyorum masadan kalkarken. Gönlünü almak için değil, içimden geldiği için sıkı sıkı sarılıyorum ona. O da aynı sevgiyle karşılık veriyor. Ve yine o çılgın tavrıyla, "Hadi git," diye bağırıyor. "Öpücükle kandıramazsın beni. Ölülerle işim yok. Canlan da gel yanıma."

Yüzümü yıkayıp geri dönerken telefonum çalıyor. Alışkanlıkla kimin aradığına bakıyorum ama numara gözükmüyor. Telefonu açtığımda duyduğum sesler gerçek dünyaya döndürüyor beni, duygulanıyorum. Selim, Jessica, Jeffrey ve annem, dördü birden bana Happy Birthday şarkısını söylüyorlar. Doğum günümü kutluyorlar. Bugün, onlarsız geçen ilk doğum günüm.

Hepsiyle teker teker konuşuyorum. Hepsinin sorduğu soru neredeyse aynı:

"Bir gelişme var mı?"

Onlara, ne evet ne de hayır cevabı verebiliyorum. Ben de bilmiyorum ki. Aslında, gelişme var tabii ama sonucunu bilmedikten sonra onları ümitlendirmek niye?

"Bugün her şey belli olacak. Kesinleştiğinde sizi ararım."

"Sesin hiç iyi gelmiyor anne. Bana verdiğin sözü unuttun mu?"

Hayır, tabii ki oğluma verdiğim sözü unutmamıştım.

"Her ne olursa olsun üzülmeyeceksin," demişti bana. "Sana gitme demek faydasız. Aslında gitmen de şart tabii. Yoksa hayat boyu içinde ukde kalacak. Acabalarla yaşayacaksın. Ama lütfen, sonuç ne olursa olsun üzülme."

Yolculuğa çıkmadan bir gece evvel, Jeffrey'nin tüm söylediklerini hatırlıyorum. Saçımı okşarken, gözlerimin içine bakarken söylediği her şeyi... Ve tabii verdiğim sözü de.

"Üzgün değilim oğlum. Sadece çok heyecanlıyım."

Oğlumdan sonra kızım alıyor telefonu. Beni ne kadar özlediğini, evin bensiz nasıl boş kaldığını söylüyor bebeğim. Uzaktan Selim'in sesini duyuyorum. Onun ve annemin de konuşmak için

sıra beklediğini söylerken bir yandan da sesini duyurmaya çalışarak takılıyor bana:

"Ohh be! Sen gittin, biraz rahat ettim. Dilediğimce televizyon izleyebiliyorum."

"Gülümseyerek, "Bak duyuyor musun babanın söylediğini," diyorum kızıma, "bensiz çok rahatmış oralarda. Hiç gelmeyeyim o zaman."

"Daha az evvel böyle demiyordu ama. Yemin ederim sensiz hiçbir şeyin tadı yok anne. Hepimiz seni merak ediyoruz."

"Güzelim, merak edilecek bir şey yok ki. Hem, günde kaç kez konuşuyoruz zaten."

"Şu an neredesiniz?"

"Tahmin et bakalım," diyorum şımarık bir ses tonuyla.

"Anne, ciddi misin? Verdiğim adrese mi gittin? Orada mısınız şimdi?"

"Evet canım. İlk önce telefon açtım ama görüşme imkânım olmadı. Bunun üzerine taksiye atlayıp geldik. Otelden biraz uzak ama şoför adresi bildiği için kolay bulduk."

"Peki, sordun mu? Orada mıymış?"

"Henüz sormadım canım. Çok heyecanlıyım. Rebi beni öldürmezse iyidir. Şimdi kafeteryaya geldik. Bir kahve içip kendime geleceğim. Sonra da dananın kuyruğu kopacak."

"Yaaa, niye ben de yanında değilim? Nasıl dayanacağım haber alana kadar, bilmiyorum. Bir şey öğrenir öğrenmez hemen ara beni, tamam mı?"

"Tamam aşkım. Tabii ki arayacağım. Merak etme."

Annem ve çocuklarımla duygu yüklü konuşmamızdan sonra Selim'le konuşuyorum. O, işin gırgırında sanki.

"Araştırmayı falan bırak. O önemli değil. Sen asıl, bana getireceğin Fransız dilberden bahset. Onu buldun mu? Bak, çok güzel olsun, tamam mı?"

"Tabii canım," diyorum gülerek. "İlk işim onu bulmak oldu zaten. Benim gibi şişkodan sonra, sana sıfır beden bir tane buldum. Güzelce katlayıp valize yerleştirdim. Görünce bayılacaksın."

"Stella, şaka bir yana, nasıl gidiyor?"

"Bilmem. Umarım iyi gidiyordur. Hadi artık kapatalım. Zaten birazdan sizi tekrar arayacağım. O zaman konuşuruz."

Bu telefon ilaç gibi geliyor bana. Artık gerçeklerle yüzleşmeye hazır hissediyorum kendimi.

Masaya doğru giderken, uzaktan Rebi'nin biriyle konuştuğunu görünce adımlarım yavaşlıyor. Sırtı bana dönük olduğu için adamın yüzünü göremiyorum. O mu yoksa? Bu mümkün mü? Sadece gözlerini görebilmek için yolumu değiştirip karşı tarafa geçerken adam sanki yardımcı olmak istermişçesine bana doğru dönüyor. Masmavi gözlerini görüyorum. Bana hiçbir şey ifade etmeyen o mavi gözleri. Nedense o olmaması beni rahatlatıyor. Sanki görmek istediğim kişiden kaçıyorum. Ya da korktuğum gerçeklerden...

Ağır ağır masaya doğru yaklaşırken Rebi'nin, elini uzatarak teşekkür ettiğini duyuyorum. Adam ise hâlâ bana bakıyor. Tanıyormuş ya da bir şey söyleyecekmiş gibi. Ben masaya yaklaştıkça adam kapıya doğru yürüyor. Gözlerime baka baka kafeteryadan çıkıp gidiyor.

"Kimdi bu adam Rebi?"

"Kim olduğunu ben de bilmiyorum. Yanından geçerken yolunu kestim. Şivesinden anladığım kadarıyla o da yabancı.

"Bana bakışlarını gördün mü? Sanki bir şey söylemek istiyor gibiydi."

"Ya, boş ver, belki de seni beğenmiştir."

"Neler konuştunuz, anlatsana."

"Onu tanıyıp tanımadığını sordum."

"Eee? Ne dedi?"

"Tanımıyormuş. Sekreterliğe sorarsanız oradan öğrenirsiniz dedi."

Tanımıyormuş! Bu cevap, beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Halbuki ben, herkesin onu tanıyacağını sanıyordum. Peki ama bana neden öyle bakmıştı? Kimdi bu adam?

Kahvemizi içtikten sonra kafeteryadan çıkıyoruz. Yaşadığım hayal kırıklığına rağmen kendimi daha güçlü hissediyorum. Bir süre yürüdükten sonra, o ana kadar sadece uzaktan gördüğümüz binaya giriyoruz. Gerçekten de şatoya benziyor. Öyle büyük ve ihtişamlı ki... Bahçeye oranla içerisi daha sakin. Rebi büyülenmiş gibi etrafına bakınırken benim gözlerim sekreterliği arıyor.

"Burası koskoca bir dünya. Sekreterliği bulmak için birilerine sormak lazım Rebi."

"Evet soralım. Neredeyse öğlen olacak. Çok zaman kaybettik zaten."

İşte tam o sırada, yanımızda duran iki genç kızın konuşmalarına kulak misafiri oluyorum. Uzun ve hararetli konuşmalarında birinden söz ediyorlar. 'Mükemmel' birinden. İlk başta ilgisizce dinlediğim bu konuşmanın bir anda hayatımın dönüm noktası olabilecek bilgiler içerdiğini fark ediyorum. Bahsettikleri o 'mükemmel' kişinin adını duyduğumda, hıçkırıklarım boğazımda düğümleniyor."

"Rebi, o burada! Duydun mu?" diyorum fısıltı halinde ya da avaz avaz... Bilemiyorum.

"Evet canım, duydum," derken, Rebi'nin gözleri doluyor. Ben gibi hissediyor. Benim gibi duygulanıp heyecanlanıyor.

Özür dileyerek konuşmalarını bölüyorum.

"Az evvel birinden söz ediyordunuz. Ben de onu arıyordum. Kendisini nasıl bulabilirim acaba?"

"Şu anda içeride ama birazdan çıkacak. O zaman görebilirsiniz."

Az sonra onu göreceğim. ONU GÖRECEĞİM! Çığlık atmamak için kendimi zor tutuyorum. Duygularımı frenlemeye çalışarak konuşmamı sürdürüyorum.

"İlk kez karşılaşacağız. Görsem de tanıyamam. Bana tarif ederseniz, sevinirim."

Kızlardan biri, "Çok yakışıklı," diyor kıkırdayarak. Diğeri ise bir saniye düşündükten sonra şöyle diyor:

"Bir seksen boylarında, atletik bir vücudu var. Kumral, çok şık giyimli bir adam. Gördüğünüzde hemen tanıyacağınızdan eminim," diyerek devam ediyor, "Nerelisiniz?"

"Biz Türk'üz. Türkiye'den geldik."

"Peki, onu neden arıyorsunuz?"

İşte bu soruyu beklemiyordum. Yardım istermişçesine Rebi'ye bakıyorum, o da şaşkın. Aniden aklıma, daha önce kullanmış olduğumuz bir yalan geliyor ve aynısını ona da söyleyerek durumu kurtarıyorum.

"Ben gazeteciyim. Onunla bir röportaj yapmak istiyorum."

Bu meraklı küçük hanımın, "Neyle ilgili?" sorusunu duymazlıktan geliyor, yardımları için teşekkür edip Rebi'ye dönüyorum.

"Gel bahçeye çıkalım."

Kapıya doğru yönelirken sendeliyorum. Yılların yorgunluğu bir anda bütün bedenime hâkim oluyor sanki. Herkesin, "Ne kadar kuvvetlisin," dediği Stella'yı bir de şimdi görseler ne derlerdi acaba?

"İyi değilsin sen. Ne olur korkutma beni."

"Oturmak istiyorum. Bu koskoca yolu nasıl gideceğim? Hiç gücüm kalmadı."

"Koluma gir. Sakın kendini bırakma."

Rebi'nin yardımıyla onun koluna girerek dengemi bulmaya çalışıyorum. Bir süre sonra, "İyi misin? Düzeldin mi biraz?" diyor.

"Evet, daha iyiyim."

"Röportaj hikâyesini iyi uydurdun vallahi. Ben de ne diyeceğimi bilemedim."

"Biliyorsun, gazetecilik, oyunumuzun bir parçası."

"Stella gözümüzü dört açmamız lazım. Onu kaçırmamalıyız."

"Düşünebiliyor musun, belki de az sonra onu göreceğiz."

"Ne belkisi kızım ya! Çıldırdın mı? Yolun sonuna geldik."

"O kadar emin olma. Hâlâ o olup olmadığını kesin olarak bilmiyoruz."

"Hâlâ böyle düşündüğüne inanamıyorum. Karamsarlıktan başka bir şey değil bu."

"Belki de haklısın. Rebi, elim ayağım kesiliyor. Onu gördüğümde ne diyeceğimi bilmiyorum. Bugüne kadar konuştuğumuz her şey aklımdan uçtu gitti. Allah aşkına ne diyecektim? İlk cümlemi hatırlatsana bana."

"İnan ben de hiçbir şey hatırlamıyorum. Ama göreceksin, bir anda bütün sözcükler dudaklarından dökülecek."

Bahçeye çıkıp binanın hemen karşısındaki bir banka oturuyoruz. Ağaçlar, yeşillikler, çiçekler, hepsi bir doğa harikası sanki. Arsızca parlayan güneşten rahatsız olup gözlüklerimi takıyorum. Öyle sıcak ki, üstümdeki küçücük tişörte bile tahammül edemiyorum. Oysa ellerim hâlâ buz gibi.

Rebi'yle aynı anda ellerimiz sigaramıza gidiyor. Şu anda heyecanımı bastıracak, beni rahatlatacak tek dostum oymuş gibi hissediyorum. Paketten sigaramı çıkarıp ağzıma götürürken ani bir kararla vazgeçip yerine koyuyorum.

"Ne oldu? Neden içmiyorsun?"

"İstemiyorum. Canım çekmiyor."

Yalan konuşuyorum. Gerçeği söyleyemiyorum ona. Bana güleceğini biliyorum çünkü. Onu, elimde sigarayla beklemek saygısızlık gibi geliyor bana. İkinci sınıf vatandaş olmak istemiyorum onun gözünde. Kimbilir, belki o da kullanıyordur diye düşünüyorum bir an. Ama ya kullanmıyorsa?

İkimizin de gözleri binanın kapısına odaklanıyor. Nefes bile almaktan korkuyorum sanki. Yıllardır yaşadığım özlem son bulsun istiyorum. Rebi bir şeyler konuşuyor, ben ise dua ediyorum. Ne için ettiğimi bile bilmeden sürekli Allah'a yalvarıyorum:

"Tanrım bana yardım et."

Ağzımdan başka hiçbir sözcük çıkmıyor.

"Susmasana kızım ya, bir şey söyle. Ne hissediyorsun şu an?"

"Kendimi sahneye çıkmaya hazırlanan bir oyuncu gibi hissediyorum. Onu göreceğim an, perdenin ağır ağır açılacağı an olacak."

Büyük bir kalabalığın kapıdan çıktığını görünce ayağa kalkıyorum. Oturamıyorum artık. Rebi bana kuvvet vermek için elimi sıkıyor. "Sakin ol," diyor titreyen sesiyle. Sanki kendisi sakinmiş gibi.

"Ağlamak istiyorum Rebi," diyorum gözyaşlarımı engellemeye çalışarak. "Dayanamıyorum bu bekleyişe."

Tam o anda, az evvel konuştuğum genç kız yanımıza geliyor.

"Aradığınız kişi şu gelen," diyor merdivenleri göstererek. "Onu beklediğinizi kendisine söyledim."

Ani bir refleksle Rebi'ye tutunuyorum. Sanki yardım almasam düşecekmişim ya da ölecekmişim gibi!

Ve uzaktan, gözlerini görmeye çalışıyorum. Sıcacık bakan o güzel gözleri... Bana doğru yaklaştıkça kanımın çekildiğini hissediyorum. Özlemim, geçmişim, canım... Tam karşımda duruyor. Peki, ama ya o değilse!

2

Sabahın erken bir saatinde, herkes uyurken kısacık bir not bırakarak evden ayrıldım:

"Oğluma söz verdim!"

Çılgınlıktı bu. Delice bir şeydi, biliyordum ama gitmem lazımdı. Bana kimse engel olmamalı, beni kimse durdurmamalıydı. Hayatımda bir kez olsun kendi kararımı kendim vermeliydim.

Aslında eşim ve çocuklarım beni anlıyorlardı. Hatta bu konuda benim kadar duyarlı da olabiliyorlardı ama yaşayabileceğim olumsuzlukları düşünerek benim için endişe etmeleri bu gidişimi erteletiyordu hep. Yaşadığım astral yolculuk sonrasında, eşime bir önceki hayatımı ve halen yaşamakta olduğunu düşündüğüm oğlumu anlattığım zaman, aramızda geçen konuşmayı bugün gibi hatırlıyorum.

"Bak canım, şunu bilmeni isterim ki, kararın ne olursa olsun, sonuna kadar yanındayım."

Bu derece anlayışlı olduğu için, sevgiyle, minnetle sarılmıştım eşime. Benim için önemli olan, sadece Selim'in ve çocuklarımın yanımda olmasıydı.

"Vereceğim karardan neyi kastettiğini anlayabiliyorum," diye cevap vermiştim. *"Ancak böyle bir kararı tek başıma alamam. Senin desteğine ve yardımına her zamankinden daha çok ihtiyacım var."*

"Gel bunu daha açık bir şekilde konuşalım o zaman. Bütün olasılıkları, detaylarıyla düşünelim. Ondan sonra da birlikte bir karara varırız. İstersen ilk önce en basitinden başlayalım. Reenkarnasyonla ilgili bir film gördüğünü ve ondan çok etkilendiğini varsayalım. Kendini filmdeki kahramanın yerine koyduğunu ve rolünü âdeta kendi hayatın gibi benimsediğini düşün. Sonra da bunların hiçbiri-

nin gerçek olmadığını, sadece hayal gücünün seni aldattığını düşünerek, o filmin içinden sıyrılmaya çalış."

Daha birkaç saat evvel yaşadığım astral yolculuğun ve Jackie'min öyle tesirindeydim ki.

"Yaşadıklarım ne hayal ne de film Selim," diye itiraz etmiştim. *"Ben bunu bu kadar basite indiremem. Benden bunu isteyemezsin. Oğlumun sıcaklığını hâlâ hissediyorum, anlamıyor musun?"*

"Tabii ki anlıyorum güzelim. Ben, yapabileceklerinden sadece bir tanesini söyledim. Şimdi ise oğlunu aramaya karar verdiğimizi düşünelim. Fransa'ya gidip orada kendimize göre bir araştırma yapar ve hatta gerekiyorsa bir dedektif bile tutabiliriz. Bütün çabamıza rağmen hiçbir şey öğrenemezsek, bu olayı unutmaya çalışır, evimize geri döneriz. Şimdi de gel, oğlunu bulduğumuzu varsayalım."

Selim ciddi bir tavırla gözlerime bakmış ve sözlerine şöyle devam etmişti:

"O zaman ne olacak Stella? Senden dokuz yaş büyük bir adamın karşısına dikilip, 'Ben senin annenim,' diyebilecek misin? Veya 'Seni ben doğurdum ama şimdi ruhum bir başka bedende,' dersen, sana ne kadar inanacaktır? 'Bu kadın deli,' deyip seni yanından kovarsa, ki büyük ihtimalle bu böyle olacak, o zaman ne hale geleceğini düşünebiliyor musun? Ona bunu nasıl ispatlayabilirsin ki?"

Selim çok haklıydı. İmkânsızın peşinden koşuyordum. Dört yaşındayken annesini kaybetmiş bir adama kimliğimi kanıtlamam mümkün değildi. Üstelik onu aramaya nereden başlayacağım hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Elimdeki veriler o kadar kısıtlıydı ki. Elli yedi sene evvel Fransa'da bakan olan, adını soyadını bile bilmediğim bir adamın oğlunu arıyordum. Jessica'yla birlikte araştırmaya başladığımız ilk günlerde Jackie'nin adını bilmemin yeterli bir ipucu olduğunu sanarak nasıl da ümitlenmiştim. İnternete girip Fransa'daki bakanlara tıklayacağım, onların tüm şeceresi önüme açılacak, ben de hemen oğlumu bulacakmışım gibi. Oysa bu iş bu kadar basit değildi. Fransa'nın neresinde, ne bakanı olduğunu bile bilmediğim bir adamı arıyordum. Üstelik açılan sayfalarda, hiçbirinin ailesi hakkında bilgi verilmemişti.

Salonda, kanepede uyuyakaldığım gecelerde, Jessica araştırmaya devam ederken bazen büyük bir heyecanla beni yanına ça-

ğırıyor, "Anne, iyi bak, bu adam olabilir mi?" diye soruyordu. Bulduğumuz resimlerden hiçbiri ona ait değildi. Hâlâ hayalimde capcanlı duran o adamı, gözlerini, ürküten o bakışlarını bin yıl geçse unutamazdım.

Hiçbir bilgi edinememiş olmak, beni bugüne kadar durdurmuştu. Selim'le konuştuğumuz o gecenin üzerinden neredeyse bir seneye yakın bir zaman geçmişti ama ben hâlâ hiçbir ipucu elde edememiştim. Buna rağmen Fransa'ya gitmek ve araştırmalarımı orada sürdürmek istediğimi söylediğimde, eşim boşuna yıpranacağımı, çocuklarımızın da bundan kötü etkileneceğini söyleyerek beni engellemeye çalışıyordu. Ben ise iç dünyamla sürekli bir çatışma halindeydim. Ne yapsam geçmiş hayatımı unutamıyor, oğlumu hafızamdan, kalbimden silip atamıyordum. Bir anne için tersi mümkün olabilir miydi zaten?

Bir kez daha yoluma gizli bir geçitten girip okların yönünü değiştirip duruyordu. Hayat benimle alay ediyordu sanki. Okların bir ucu sadece ileri gitmemi emrederken, diğer ucu geri dönmek zorunda olduğumu söylüyordu bana! Ben ise ne yapacağımı bilemez bir halde, yolun tam ortasında kalakalmıştım!

Her iki tarafta da güzellikler vardı... Her iki tarafta da çocuklarım...

İşte bu duygu seliyle Fransa'ya gitmeye karar verdim. Habersiz, kaçarcasına. Artık kimsenin beni etkilemesine izin vermeyecek, hayatımla ilgili aldığım kararda tek başıma olacaktım.

Aslında tamamen yalnız sayılmazdım. Beni orada bekleyen, bana kucak açacağından emin olduğum bir arkadaşım vardı. Yıllardır görmediğim, anılarımda sıcacık sakladığım çocukluk arkadaşım Sylvie.

Sylvie'yle on beş yaşındayken İsrail'de okurken tanışmıştık. Bir bütün yıl her anımız birlikte geçmişti. Kısacık bir zaman dilimi içinde birbirimize kenetlenmiş, tanışmadığımız o on beş senemizi tek bir yıla sığdırmak istercesine her şeyimizi paylaşmıştık.

Kader arkadaşıydık biz onunla. Onun da benim gibi mutsuz bir aile yaşantısı, kızgınlıkları ve de özlemleri vardı. Hayallerimiz ve umutlarımız bile hep aynıydı. Bir daha hiç ayrılmamayı, birlikte bir ömür geçirmeyi planlarken hiç beklenmedik bir anda âdeta sonsuza dek ayırmışlardı bizi.

İstanbul'a yaz tatiline gelip de babamın bir daha İsrail'e gitmeme izin vermeyeceğini söylediği gün, Sylvie'nin de maddi sorunları yüzünden ailece Fransa'ya geri döneceğini öğrenmiştim. Bu iki haber, sanırım hayatımda ilk kez ölümü düşündürmüştü bana. O kadar gençtim ki, henüz hayatın zorluklarını göğüsleyecek ve onlarla mücadele edebilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi. Sylvie'nin Fransa'ya dönüşüne engel olamazdım. Kal desem de kalamazdı zaten, biliyordum. Benim isyanım kendi ailemeydi. Duygularımı, arzularımı hiçe sayarak beni benden alıyor, kader, kısmet gibi sözcüklerin arkasına saklanarak kendi istekleri doğrultusunda hayatıma yine kendileri yön veriyorlardı.

Özgürlüğümü doyasıya yaşadığım, neşemi, hüznümü kendim ve istediğim gibi yoğurduğum, kendi kararlarımla ve tek başıma büyüdüğüm İsrail'den ve Sylvie'den ayırmışlardı beni. Parçalanmış, yarım kalmıştım sanki.

Aradan geçen bütün bu yıllar içinde defalarca telefonda konuşmuş fakat sadece üç kez görüşebilmiştik. Onu en son gördüğümün üzerinden ise yedi yıl geçmişti ve ne yazık ki son altı yıldır hayatın akışına kapılmış ve birbirimizi ihmal etmiştik.

Fransa'ya gitme kararımda en büyük etken tabii ki Sylvie'ydi. Eğer o olmasaydı tek başıma böyle bir yolculuğa cesaret edebileceğimi hiç sanmıyordum. Oğlumu bulmam için belki de bana yardım edebilecek tek kişi oydu.

Bu kadar uzun bir aradan sonra, sesini duyduğum an ne kadar doğru bir karar verdiğimi bir kez daha anlamıştım. Sevgi ve özlem dolu ilk birkaç dakikalık sohbetimizden sonra, "Şu anda uzun uzun anlatmam imkânsız Sylvie. İnanılmaz şeyler yaşıyorum ve sana çok ihtiyacım var. Yanına gelmek istiyorum," dediğimde, bana hiçbir şey sormamış ve sadece, "Gel," demişti titreyen sesiyle. "Hemen gel, seni bekliyorum."

Yolculuk günü geldiğinde, heyecandan içim içime sığmıyordu artık. Günlerdir her şeyi en ince detayına kadar düşünmüş, bütün yapacaklarımı tek tek planlamıştım. Hiçbir açık vermemem gerekiyordu. Şimdiden sonra kimse gitmeme engel olamazdı ve hiçbir şekilde planlarımın altüst olmasını istemiyordum. Bu sırrımı paylaştığım tek suç ortağım annemdi. Ondan bunu gizlemeyi düşünmemiştim bile. Eşimin ve çocuklarımın, bana ne kadar kızsa-

lar da darılmayacaklarını biliyordum. Zaman içinde mutlaka beni anlayacaklardı ama annemi onlarla bir tutmam yanlış olurdu. Yaşlı ve yatalaktı. Uzun yıllardır birlikte yaşıyorduk. Bizden bir tek beklentisi vardı, o da sevgi... Sınırsız bir sevgi. Ona bu korkuyu ve üzüntüyü yaşatmaya hakkım yoktu. Gizlice gittiğimi duysa hiçbir anlam veremeyecek ve benim için duyacağı endişeyle belki de sağlığı daha da bozulacaktı. Bu nedenle her şeyi bütün açıklığıyla anneme anlatmış ve ondan yardım istemiştim. Onun nasıl sağlam bir karakteri olduğunu bildiğim için de bu sırrımı onunla paylaşmaktan son derece huzurluydum. Üstelik o harika bir sırdaştı. Bana yardım ederken üç maymunu başarıyla oynayacağından emindim.

Selim ve çocuklar eve gelmeden, valizimi ve yola çıkarken giyeceğim kıyafeti annemin odasına sakladım. Yemek saatinde suçlu bir çocuk gibi, ailemin yüzüne bakamıyor, gözlerimden bir şeyleri fark edeceklerinden korkuyordum. Sabah evden çıkarken yanımda olmaları sorun yaratabilir düşüncesiyle, sevimli köpeklerim Mandy ile Blacky'yi Jessica'nın odasına yolladım. Yatmadan önce her zaman olduğu gibi çocuklarıma sıkı sıkı sarılıp iyi geceler öpücüğü verirken aslında onlarla vedalaştığımın farkında değillerdi.

Uykusuz birkaç saatin ardından sabaha karşı sessizce yataktan kalktım. Selim'i uyandırmamaya dikkat ederek parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım. Kıyafetlerimi almak için annemin odasıma girdiğimde uyanık olduğunu görmek beni hiç şaşırtmadı. En az benim kadar heyecanlı olduğunu ve kafasında tilkiler dolaştığını biliyordum. Bana, "Sessiz ol, kıyafetlerini salonda giy. Fatma bu saatte giyindiğini görmesin," diye mırıldanırken, yaptığı kaş ve göz mimikleriyle ortak oyunumuzun başladığını anlatır gibiydi. Bu haliyle öyle tatlı, öyle güzeldi ki... Yıllardır bana yük olduğunu ve artık hiçbir işe yaramadığını düşünüp acı çekerken, aniden tek sırdaşım olması ona farklı bir moral vermişti galiba. Üstümü değiştirdikten sonra annemin yanına oturdum. Gözünden akan yaşları ellerimle silerken ben de ağlıyordum. Gitme vaktim gelmişti. Veda öpücüğü vermek için eğildiğimde güçsüz bedeniyle bana sıkı sıkı sarıldı. Onu o halde bırakıp gitmek öyle zordu ki.

Uçaktan iner inmez hepsini tek tek arayacağımı söyleyerek va-

lizimi aldım ve buruk bir halde odasından çıktım. Taksinin gelmesini beklerken el çantamı son bir kez kontrol ettim. Pasaportum, uçak biletim, cüzdanım, her şey tamamdı. Bir şey unutup unutmadığımdan emin olmak için son kez etrafıma şöyle bir bakındıktan sonra sessizce evden çıktım.

Hayatımın en çılgın yolculuğuydu bu. Belki de en unutulmazı olacaktı. Yaşayacağım bu macera beni bir yerlere sürüklerken, attığım her adımda Jackie'me biraz daha yaklaşacaktım.

Havaalanına doğru seyrederken kafam karmakarışıktı. Sanırım bir insanın yaşayabileceği bütün duyguları aynı anda yaşıyordum. Yüzümün, aldığını düşündüğüm farklı şekiller, değişen ruh halimi yansıtıyordu. Eşime ve çocuklarıma yaşatacağım şoku düşünmem gözlerimin dolmasına neden olurken, içimdeki sesi dinliyor olmamın verdiği coşku ise gurur ve mutlulukla gülümsetiyordu beni.

Bütün negatif düşünceleri arkamda bırakarak, içimdeki yaramaz çocuğun özgürce dışarıya çıkmasına izin verdim. Artık o beni yönlendiriyordu.

"Bir kez olsun kendini düşün. Bu yaptığın bir çılgınlıksa, doğru dürüst, hakkını vererek yap. Doyasıya yaşa. Bir kez daha böyle bir şeye cesaret edemeyebilirsin. 'Koskoca kadının yaptığına bak,' diyeceklerinden mi korkuyorsun? Sana ne? Kimin ne dediği neden umurunda? Yanlış yapmadığında, saçmalamadığında hiç madalya verdiler mi sana? Ya da bunu bekledin mi? Başkaları için yaşarken, o insanlar seni alkışladı mı? O zaman herkesi at bir kenara. Sadece yüreğinin sesini dinle. Asla pişman olmayacaksın."

Yüreğimin sesiyle hareket etmeyeli kaç yıl olmuştu acaba? Kaç asır geçmişti? Ama şimdi bütün o yıllara meydan okurcasına kendimi yaşamaya hazırdım artık.

Bu yolculuğumda, önceki hayatımla ilgili hiçbir şey öğrenemesem de, en azından denemiş ve Jackie'yi bulmak için bir çaba sarf etmiş olacaktım. Bu bile beni rahatlatmaya yetecekti. Bu arada Sylvie'yle hasret giderip güzel bir hafta geçirmek ayrı bir mutluluk olacaktı benim için.

Havaalanına geldiğimde, artık heyecanım doruktaydı. Bütün prosedürler ve delice korktuğum uçak yolculuğu gözümde öyle büyüyordu ki... İşlemlere başlamadan evvel, bir şişe su alıp dok-

torun vermiş olduğu ve "Seni çok rahatlatacak, dünyayı pespembe göreceksin," dediği ilacı içtim. Aslında hiçbir ilacın şu uçak fobime iyi geleceğine inanmıyordum. Göklerde uçtuğumu, korktuğumda, "Durdurun şunu inmek istiyorum!" diyemeyeceğimi bile bile nasıl rahat olabilirdim ki? Neyse, bu mucize ilaca inanıp beklemekten başka çarem yoktu zaten.

Çantamdan pasaportumu ve biletimi çıkarırken bir yandan da merakla etrafıma bakındım. Tanıdık bir sima, görmek isteyebileceğim son şey olabilirdi. Kimseyle, nereye, ne yapmaya gittiğim muhabbetine girmeye hiç niyetim yoktu. Çünkü nereye gittiğimi sorsalar vereceğim tek yanıt, "Kendime gidiyorum," olabilirdi ki, buna hiç kimse bir anlam veremezdi.

İki yıl evvel İsrail'e giderken, havaalanında yaşadığım o gerginliğin aksine bu sefer her şey tıkır tıkır, yolunda gidiyordu. Kuyrukta beklerken ne ağlayan bir çocuk ne de sabrımı sınayan bir görevli vardı. Tam tersine sanki herkes ruh halimi anlamış gibi bana yardımcı oluyordu.

Uçağın kalkış anonsunu duyduğumda free shoptan Sylvie'ye ve kendime parfüm alıyordum. Gecikmemek için kafamdaki bazı şeylerden vazgeçerek kasada ödememi yapıp çağrıldığımız kapıya doğru hızla ilerledim. Uçağın merdivenlerinden çıkarken âdeta mazoşistçe kendimi dinlemeye başladım. Çok heyecanlıydım ama korkmuyordum. Oysa bu mümkün değildi. Demek ki henüz erkendi. Birazdan mutlaka panik yaşayacağım tahmininde bulunarak uçağa girdim ve yerimi aramaya başladım.

Uçak havalanmış, artık umutlarıma doğru yol almıştım. Hâlâ bu yaptığıma inanmakta güçlük çekiyor, rüya görüp görmediğimden emin olamıyordum. İçimde inanılmaz bir sevinç vardı. Bu mutluluğum tebessüm şeklinde dudaklarıma yansıdığında, yanımda oturan adamın bakışlarını fark ettim. Üstüne mi alınmıştı ne, o da bana gülümsüyordu. Adamın karşılıklı gülümsememizi yanlış değerlendirmesinden korkuyordum ama kendimi tutamıyordum ki. Beni bu kadar gevşeten o ilaç mıydı acaba? Gülümsemek değil, içimden kahkahalar atmak geliyordu. Biraz toparlanmalı kendime çekidüzen vermeliyim diye düşündüğüm an içimdeki yaramaz çocuk yine devreye girmişti.

'Gülmek istiyorsan gül. Yanındaki adamı hiç takma. Onun ne

düşüneceği umurunda bile olmasın. Hissettiğin gibi, olmak istediğin gibi ol. Bir daha bu kadar özgür olmayacaksın!'

Sevmiştim bu çocuğu. Bizim örf ve âdetlere göre beni yanlış yönlendirse de en azından İstanbul'a dönünceye kadar onu dinleyecektim.

Otuz beş yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim yol arkadaşım konuşmaya başlayınca, artık gülücüklerimiz yerini güzel bir sohbete bıraktı. Gayet kibar bir şekilde kendini tanıtıp adının Yıldırım olduğunu söylerken, gözlerim sol eline takıldı. Ortadaki iki parmağı yoktu. İçim bir tuhaf olmuştu. Böyle şeyler görmeye hiç dayanamazdım. O da bunu fark etmiş olacaktı ki, "Bir kazada kaybettim," dedi.

Hiçbir detaya girmeden konuyu kapatmak istediğini anlamıştım. İzini ömrünce taşıyacağı o kazayı unutması mümkün değildi elbette.

"Üzüldüm, geçmiş olsun."

Birlikte kahvelerimizi yudumlarken, mimar olduğunu, geçen yıl eşini kaybettiğini, işlerinin yoğunluğu nedeniyle çok ihtiyacı olmasına rağmen tatil yapamadığını anlatınca, gülümseyerek, "İşte bakın, demek ki artık zamanı gelmiş," dedim. "Güzel bir tatil için Paris en doğru seçim."

"Evet, haklısınız ama ne yazık ki ben Paris'e tatile gitmiyorum. Öyle olmasını gerçekten çok arzu ederdim," dedi ve susup kahvesinden bir yudum aldı.

Yine bir kaçışa geçmişti. Hayatıyla ilgili anlatmak istemediği, belki de anımsamaktan korktuğu bir şeyler vardı. Konuyu değiştirerek, sessizliği ilk bozan ben oldum.

"Bulutlara baksanıza. Sanki bir pamuk tarlasının üstünden geçiyoruz. Ne kadar güzel, değil mi?"

"Sigarasızlığa dayanmak çok zor," derken sanki az evvel söylediğimi duymamış gibiydi.

"Evet, benim için de öyle. Çok mu içiyorsunuz?"

"İki paket. Önceleri irademe daha fazla sahip olabiliyordum."

Önceleri? Hangi zamandan önceyi kastediyordu acaba? Konuşma tıkanmıştı. Aslında sürekli konuşma zorunluluğumuz yoktu tabii ama onun bir şeyler anlatmak istediğini hissediyordum. Konuya girmekte zorlansa da içini dökmek istediği belliydi.

Belki de en yakınına anlatamadığı sorununu, bir daha hiç görmeyeceği bir yabancıyla paylaşmak istiyordu. Fakat bu adım ondan gelmeliydi. Onu kendisiyle baş başa bırakmamın daha doğru olabileceğini düşünerek, önümdeki fileye koymuş olduğum dergiyi alıp, göz gezdirmeye başladım.

"Siz neden kendinizden söz etmiyorsunuz?"

İşte buna hiç gerek yoktu. Bir tek ondan bahsetmek gayet iyiydi. Nereye ve neden gittiğimi ya da evden kaçtığımı söyleyemezdim ya. Ama adamı da öyle cevapsız bırakamazdım tabii. Mecburen klasik bir başlangıç yapıp evli, iki çocuk annesi olduğumu söyledikten sonra gülümseyerek, "İki de dünya güzeli köpeğim var," dedim.

"Öyle mi? Ne güzel. Ben de çok severim köpekleri. Ama evimde hiç beslemedim."

"Onlarsız bir hayatı düşünemiyorum. Can dostlarım onlar benim. Size de almanızı tavsiye ederim."

"Aslında hep istiyordum ama bu sefer ciddi ciddi düşüneceğim."

"Biliyor musunuz, ben aslında uçaktan çok korkarım. Ama doktorumun verdiği ilaç mucizeler yarattı. Hem kendim için hem de sizin adınıza mutluyum."

"Anlamadım? Neden benim adıma mutlusunuz?"

"Yanınızda sürekli bağıran, panik yaşayan bir kadınla seyahat etmek hiç de hoş olmazdı değil mi?"

Bu sözlerim Yıldırım Bey'i güldürmüştü. İçimdeki yaramaz çocuğun pervası yoktu ki ciddi olayım. 'Olmak istediğin gibi ol,' dememiş miydi? Ben de oluyordum işte. Daha birkaç dakika evvel tanıdığım adama espri yapacak kadar umursamıyordum dünyayı.

"Çalışıyor musunuz?"

"Hayır, iş hayatına ara verdim. Şu an bir kitap yazıyorum."

"Ne güzel, demek bir yazar var karşımda."

"Yazar değil, sadece yazar adayı," dedim gülümseyerek.

"Aday derken, tevazu gösterdiğinizden eminim. Kitabınız çıktığında haberim olursa ilk okuyanlardan biri olmayı çok isterim. Yazarıyla tanıştığım bir kitabı okumak benim için büyük bir keyif olacak."

Bu sözlerinden inanılmaz bir haz duymuştum. Her ne kadar yazar sıfatını henüz kendime layık görmesem de bunu bir başkasının ağzından duymak kulağa hoş geliyordu.

"Kitabınızın konusunu sormamda bir sakınca var mı?"

"Hayır, tabii ki yok. Kendi hayatımı kaleme alıyorum."

"Kitap olacak kadar ilginç bir hayatınız var demek."

"Evet, sanırım öyle."

"Peki, kitabınızın adı belli mi?"

"Evet, çok zor oldu ama karar verdim," dedikten sonra, kitabın adını söyledim. Adam bir an duraklamış, şaşırmıştı. İşte, hiç istemediğim konuya geliyorduk galiba. Kitabın adından bir şeyler çıkarmaya çalıştığı kesindi. *'Ben 44 Yaşındayım, Oğlum 53...'* ne demekti? Bunu nasıl izah edecektim ki? Uzun uzun detaylı mı, yoksa, "Okuduğunuzda anlarsınız," gibi esprili bir cevapla mı?

"Reenkarnasyonla ilgili bir kitap herhalde," deyince, bu sefer şaşırma sırası bana gelmişti. Yıldırım Bey'in cevabını beklerken tatlı gülüşü, kaçınılmaz olarak konuyu başlatmış oldu. Ailece yaşadıklarımızı özet halinde anlatırken, hiç sözümü kesmeden dikkatle beni dinledi. Bitirdiğimde ise çok olağan bir durumdan söz ediyor gibi, "Ve şimdi oğlunuza verdiğiniz sözü tutmaya gidiyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

Hiç sorgusuz sualsiz bana inanmıştı. İnanmasaydı da üzülmezdim ama böylesi hoşuma gitmişti tabii.

"Evet," dedim, "oğlumu aramaya gidiyorum."

"Ben de oğlumu aramaya gidiyorum."

İlk anda ne demek istediğini anlayamamıştım. Soran gözlerle yüzüne baktığımda anlatmaya başlamıştı bile.

"Geçen sene, eşimle bir trafik kazası geçirdik. Onu kurtaramadılar. Ben ise uzun zaman yoğun bakımda kaldım. Yaşamamın mucize olduğunu söyledi doktorlar. Parmaklarımı da o kazada kaybettim. Onların eksikliği kaybettiklerimin yanında o kadar hafif kalıyor ki. Oğlumuz o zaman dört aylıktı. Eşimin, Fransa'da yaşayan ailesi gelerek oğlumu alıp götürdü. Ozan için doğru olanın bu olduğunu düşündüğümden gitmesine itiraz etmedim. Ne sağlık ne de moral açısından ona bakacak durumdaydım çünkü. Küçücüktü ve bir anneye ihtiyacı vardı. Bu anlamda anneannesinden başka kimseye güvenemezdim. Ama artık toparlandım.

Kendimi, oğluma bakabilecek kadar güçlü hissediyorum. Ona öyle ihtiyacım var ki. İnanın onsuz hayatımın hiç anlamı kalmadı."

Buz kesmiştim sanki. Onu dinlerken, dudaklarından dökülen her bir kelimeyi içimde, yüreğimde hissetmiştim.

"İnanın ne diyeceğimi bilemiyorum. Yaşadığınız bu acıyı unutturacak, size moral verebilecek bir söz olamaz ki. Ama hiç olmazsa artık oğlunuzu alabileceksiniz. Onunla yepyeni bir hayata başlayacaksınız. Umut ederim ki..."

Sözüm yarım kalmıştı. Bitirmeme izin vermemişti. Vermemişti çünkü benim onun için umut ettiğim şeyin gerçekleşmeyeceğini biliyordu!

"Bu üçüncü gidişim. Onu bana vermiyorlar. Oğlumu kucağıma aldığımda ağlıyor, beni tanımıyor bile."

Artık gerçekten söyleyecek sözüm kalmamıştı. Ya da vardı ama ben söyleyemiyordum. Bu acılı babanın sessiz feryatlarını küçücük bebeğinden başka kimse dindiremezdi.

Uçağın tekerleklerinin piste değdiği an, kalbimde bir sıkışma hissettim. Kalp ritmim bozulmuştu sanki. Yerde duran çantamı alıp içinden su şişesini çıkardım.

"Bayan Stella, neyiniz var? İyi görünmüyorsunuz."

"Önemli değil merak etmeyin. Heyecandan olsa gerek."

Bir yudum su içip başımı iyice arkaya yasladım.

"Aklım sizde kalacak şimdi. Sizi karşılamaya gelecekler mi?"

"Evet, arkadaşım gelecek. Hem endişelenmenize gerek yok. Gerçekten şu an daha iyiyim."

Uçağa bindiğim andan beri kendimle baş başa kalmamıştım. Şimdi ise saatlerdir ilk kez kendi gerçeğimle yüz yüzeydim. Selim ve çocuklar notu gördüklerinde ne yapmışlardı acaba? Çok kızmışlar mıydı bana? Jessica'm ağlamış mıydı yoksa?

Uçağın merdivenlerinden inerken, arkamdan gelenleri düşünmeksizin bir an durdum ve derin bir ohh dedim. Bu 'oh'ta neler yoktu ki...

Ilık rüzgâr tatlı tatlı tenimi okşarken, bütün ihtişamıyla parlayan güneş de bana gülümsüyordu âdeta. Onlar bile mutluydu sanki bu gelişimden. "İyi ki geldin," diyorlardı bana. İşte bütün bu duygular umutlarımın yeniden yeşermesini sağlıyordu.

Orly Havaalanı'na girdiğimizde Yıldırım Bey bana kartını uzattı.

"Yanlış anlamazsanız eğer, kartımın sizde bulunmasını istiyorum. Bir gün, bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen aramaktan çekinmeyin, olur mu?"

"Hayır, tabii ki yanlış anlamam ve sizi aramaktan da çekinmem. Benim kartım yok ama isterseniz size telefon numaramı verebilirim."

Yıldırım Bey numaramı yazarken, "Sizden bir müjde bekliyorum," dedi. "Oğlunuzu bulduğunuzu duymak istiyorum."

"Çok teşekkür ederim," dedim gülümseyerek. "Ben de, 'Oğlumu eve getirdim,' demenizi bekleyeceğim."

Alanda valizimin çıkmasını beklerken, yıllar öncesini, Fransa'ya ilk yolculuğumu hatırladım. On bir yaşında, küçücük bir kızdım o zaman. İlkokulu bitirdiğim yazdı. Annem ve rahmetli babamla birlikte ilk kez Avrupa'ya gitmiştim. İsrail, İngiltere, İtalya ve son durak da Fransa'ydı.

Paris herkes gibi beni de büyülemişti. Müzeler, Champs Elisée'nin ışıl ışıl caddeleri ve mağazaları etkilenilmeyecek gibi değildi zaten. Aslında Paris'te, orayı beğenmekten öte, adlandıramadığım duygular yaşamıştım. O sokaklarda, o caddelerde beni çeken bir şey vardı sanki. Babam özellikle caddelerde gezmek isterken, ben onu ara sokaklara çekiyor, oranın her köşesini tanımaya çalışıyordum. Birden nasıl olduğunu bile anlayamadan yerimde donup kalmış ve yavaşça babama dönüp, "*Baba,*" demiştim, zorlukla çıkan sesimle, "*ben burayı tanıyorum!*"

Babam biraz şaşkın, biraz kafası karışmış bir şekilde yüzüme bakarak. "*Hayır kızım,*" demişti. "*Tanıman mümkün değil, bu sokaktan daha ilk kez geçiyoruz.*"

"*Baba, inan bana ben bu sokağı daha önce de gördüm,*" diye ısrar etmiştim. "*Bundan eminim. Hatta bu sokaktan sağa döndüğümüzde, orada bir heykel olmalı. Eminim baba. Ben bu sokaktan daha önce de geçtim.*"

Babamın saçmaladığımı düşünen bir ifadeyle gülümsemesi beni daha da kışkırtmış, var olduğundan emin olduğum o heykele doğru koşmuştum. Sokağın sonuna geldiğimizde, karşımızda duran heykeli görünce ikimiz de donup kalmıştık.

Henüz on bir yaşındaydım ve olanlara anlam verememem çok doğaldı. Oysa o güne kadar, babamın bilmediği, cevaplandıramayacağı hiçbir şeyin olamayacağını düşünürdüm. Babama ısrarla orada bir heykel olduğunu nasıl bildiğimi sorduğumda, aldığım cevap hiç tatmin edici olmamıştı.

"Korkma kızım. Bu sadece bir tesadüf, başka ne olabilir ki?"

İkimiz de susmuştuk. Yoldan geçen ilk taksiye binip otele doğru giderken, bunun bir tesadüf olmadığını ikimiz de bilmemize rağmen hiçbir yorum yapamamıştık.

Evet, o gün ne babam ne de ben yorum yapabilmiştik ama yıllar sonra, hayat bana o yaşadığım günün açıklamasını çok acımasızca yapmıştı!

Yıldırım Bey'in valizi benimkinden çok önce gelmiş olmasına rağmen nezaketen gitmemiş, beni beklemişti. Valizlerimizi arabalara koyup dışarı çıkarken kendisine elimi uzattım.

"Sizi tanıdığıma çok memnun oldum. Sayenizde çok keyifli bir yolculuk geçirdim. Umarım her şey gönlünüzce olur."

"Ben de sizi tanıdığım için çok mutluyum. Kimbilir, belki tekrar görüşürüz. Oğlunuzu bulmanızı bütün kalbimle diliyorum. Hoşça kalın."

Yıldırım Bey'le vedalaşıp valizimle ilerlemeye başladım. Kapıdan çıktım. Gözlerim kalabalığın arasında birkaç saniye dolaştıktan sonra, "Buradayım Stella," diyen sese doğru baktım. Sylvie karşımdaydı. Heyecandan kalbim duracaktı sanki. O da benden farklı değildi Gözlerinden bunu çok rahat görebiliyordum. Delice bir özlem ve coşkuyla birbirimize sarılırken, dünyalar güzeli kızı da memnun bir ifadeyle bizi izliyordu. Çocukluk günlerimizdeki gibi sarılmıştık birbirimize. Paylaşacak, anlatacak o kadar çok şeyimiz varken kelimeler boğazımıza düğümlenmişti sanki.

"Hiç değişmemişsin Stella. Yıllar senden hiçbir şey götürmemiş."

Keşke ben de ona aynı şeyleri söyleyebilseydim. Erkeklerin gözlerini alamadığı o güzellikten eser kalmamıştı artık. Ne kadar çökmüş, ne kadar da yaşlanmıştı. Bir zamanlar hayata gülümseyerek bakan gözleri, yerini, yaşamdan ümidini kesmiş, yorgun bir bakışa bırakmıştı. Kızı Joulie'yi sıkı sıkı sarılıp öperken, ona moral vermek istedim.

"Değişmemiş olmak mümkün mü? Yıllar hepimizden çok şeyler götürüyor Sylvie," dedim. "Düşünsene, seninle ilk tanıştığımızda Joulie'nin yaşlarındaydık. Bizim de onun gibi hayallerimiz vardı. Ne kadarını gerçekleştirebildik ki?"

"Konuşacağımız çok şey var Stella. Bana ihtiyacın olduğunu söylemiştin ama inan, benim de sana bir o kadar ihtiyacım var. İyi ki geldin canım.

Arabaya bindiğimizde Sylvie'ye, muzip bir gülümsemeyle, "Evden kaçtım. Beni merak ediyorlardır. Onları aramam lazım," diyerek çantamdan telefonumu çıkardım.

Telefonun tuşlarına basarken bir an durdum. Ne yaptığımı ancak idrak ediyordum sanki. Onların gönlünü almak işin en zor kısmıydı. İlk kez korkuyordum. Söze nasıl başlayacağımı düşündükçe sıkıntı basıyordu içimi. Onları üzmüştüm, bunu biliyordum ama her şeye rağmen bana sert çıkmalarına tahammülüm yoktu. Zamanla zaten eriyecek olan buzların, hemen şimdi erimesi için neler vermezdim.

İlk telefonum annemeydi tabii. Sırdaşımı, küçük bebeğimi daha fazla merakta bırakmamalıydım.

Annemden sonra sırayla hepsini aradım. Tepkileri beklediğimden ağır olmamıştı. Bana kırılmalarına rağmen, canımı acıtacak sözler söylememişlerdi. Zamanla beni daha iyi anlayacaklarını düşünerek kendimi avutmam en doğrusu olacaktı.

Bir buçuk saat kadar yol gittikten sonra, Paris'in dışında, küçük bir kasabaya geldik. Parke taşlı dar bir sokakta arabasını park ederken, Sylvie çekingen bir ses tonuyla, "Evimi gördüğünde hayal kırıklığı yaşamandan korkuyorum," dedi.

Bu söylediğinin ne anlama geldiğini ancak evine vardığımızda anlayabildim. Yıkık dökük bir apartmanın giriş katında oturuyordu. Bugüne kadar gördüğüm en küçük evdi bu. Bir tek yatak odası, küçücük bir banyosu ve ancak iki kişinin girebileceği büyüklükte bir mutfağı vardı. Duvarların boyaları dökülmüştü ve rutubet kokusu hissedilmeyecek gibi değildi.

Arkadaşımın maddi durumunun bu kadar kötü olduğunu hiç bilmiyordum. Üzüntümü ona belli etmemeye çalışarak, "Küçük evlere bayılırım," dedim, "daha sıcak ve samimi gelir her zaman bana."

"Sıcak ve samimi mi? Hayır canım, yanılıyorsun. Bu evde o dediklerinden hiçbiri yok."

Zaman içindeki sohbetlerimizde, eşinden ayrıldığını, kızını tek başına kendi imkânlarıyla büyüttüğünü ve maaşıyla çok zor geçindiklerini öğrendim. Öğrendiklerim sadece bu kadardı ama anlatmak istediği o kadar çok şey vardı ki. Aslında duyacaklarımı tahmin edebilmem zor değildi. Dünyanın her yerinde bütün yaşamlar birbirine benziyordu. Zorluklar, mücadeleler, hayal kırıklıkları ve ihanetler, her yerde aynıydı. Kızını üzmemek için merak ettiğim soruların hiçbirini sormadım. Evde, üç kişi yatacak yer olmadığından Joulie gece arkadaşına gidecekti. Biz de Sylvie'yle baş başa kaldığımızda rahatça konuşabilecektik.

Akşam hep birlikte bir kafeye gittik. Yemekte tek konumuz babam olmuştu. Sylvie'nin babama olan sevgisi öyle büyüktü ki, çocuk yaşlarımızdan beri ona baba diye hitap ederdi. Ve ölüm haberini aldığında da yıkılmıştı sanki. Babacığımı yad ederken, "Hatırlıyor musun Stella," dedi, "babamız bizi Folie Bergére'e götürdüğü gece nasıl da utanmıştık. İkimiz de koskoca kızlar olmamıza rağmen, lambadan inen yarı çıplak kadınları seyrederken babamın yüzüne bakamamıştık."

O geceyi gerçekten de unutmuştum. Sylvie'ye ise anılarımızdan neredeyse sadece bu kalmıştı. "Hatırlıyor musun?" diye sorduğum hiçbir şeyi anımsamıyordu. Hatta İbranice'yi bile unutmuştu. Oysa ben İbranice öğrenmeye başladığımda, o yıllardır İsrail'de yaşadığından gayet güzel konuşuyor ve öğrenmemde bana yardımcı bile oluyordu. Her şeyin böylesine kafasından silinmiş olması inanılmazdı. Paylaşacak anımız kalmamıştı artık. Son bir kez şansımı denemek istedim.

"Peki, Parpar? Onu da unuttum deme sakın," dedim.

'Onu unutabilir miyim?' demesini beklerken, boş gözlerle yüzüme baktı.

"Parpar ne demekti Stella, inan hatırlamıyorum," dedi.

Bu sefer gerçekten şoke olmuştum. Günde beş yüz kere kullandığımız bu kelimenin ona hiçbir şey çağrıştırmaması imkânsızdı. Parpar, İbranice kelebek demekti. Ve onun delice âşık olduğu gence takmış olduğumuz bir addı bu.

O hatırlamasa da, ben, ilk öpüştükleri günü bile unutmamış-

tım. Gece odamızda bana anlatırken mutluluktan ayakları yerden kesiliyordu sanki. İlk aşkı ve ilk öpücüğüydü onun. Hayat boyu unutulmayacak böylesine önemli bir anı hafızasından silecek kadar acı neler yaşamıştı kimbilir.

Yemekten sonra Joulie'yi arkadaşına bırakıp eve döndük. Hâlâ valizim kapının önünde duruyordu. İçinden sadece Sylvie ve kızı için getirdiğim hediyeleri almıştım. Boşaltıp dolaba yerleştirmemiştim henüz. Belki de bunu hiç yapmayacak, bu şekilde idare edecektim çünkü yatak odasında bulunan iki kişilik fermuarlı bir dolaba benim de bir şeyler koymam mümkün değildi. Zaten buruşacak bir kıyafetim de yoktu.

Valizden pijamalarımı, diş fırçamı ve yıkanmak için ihtiyacım olan şeyleri aldım. İkimiz de duş aldıktan sonra çaylarımızı ve sigaramızı alıp yatağa girdik. Uzun ve uykusuz bir gece olacağı belliydi. Tüm yorgunluğuma rağmen uyumayı düşünmüyordum bile. Sylvie'yle birlikte olacağımız sadece üç günümüz vardı. İşinden ancak bu kadar izin alabilmişti ve ben bu vakti onunla dolu dolu geçirmek istiyordum.

Sohbetimize ilk önce çocuklarımızdan ve aile yaşantımızdan bahsederek başladık. Daha sonra eşiyle mutsuz evliliğini ve sayısız ihanetine tanık olduğunu anlatırken sanki görmüş olduğu bir filmi anımsar gibiydi. Yaşadığı o kötü günlerin üzerine sünger çekmiş, kızına güzel bir hayat verebilmek için mücadeleye girmişti.

"Üstünden çok zaman geçti Stella. İnan unuttum. Ya da hafızamın bir yerlerine gömdüm. O günleri yaşarken dünyanın en şanssız insanı sanıyordum kendimi ama gördüm ki çok daha umutsuz durumlar da varmış. Kızımı en iyi okullarda okutmak isterken bunu yapamamak, hastalandığı zaman mesaiye kaldığımdan yanında olamamak, 'Babam nerede?' diye sorduğunda, 'Metresiyle yatakta,' diyemeyip, 'Birazdan gelecek kızım,' yalanlarıyla onu oyalamak acıların en büyüğüymüş meğerse."

Çevremden, gazete ve televizyondan defalarca duyduğum hayatların bir benzerini tekrar dinliyordum. Ama bu sefer anlatan can dostumdu. Bu onun hikâyesiydi ve bana belki de ilk kez böylesine acı veriyordu. Duygularımı o da anlamıştı ki, şöyle bir doğrulup bağdaş kurarak, "Yaa, hadi beni boş ver artık," dedi. "Asıl

sen anlat. Buraya neden geldin? Neler oluyor? İnan meraktan çıldıracağım."

Bir an, söze nereden başlayacağımı düşündüm. Koskoca on bir yıl ve yaşadıklarım nasıl özetlenebilirdi ki? Üstellik, Sylvie'nin anlatacaklarıma nasıl bir tepki vereceğini bilemiyordum. Birçok insan gibi o da reenkarnasyona inanmıyor olabilirdi. Aynen bir zamanlar benim de inanmadığım gibi...

Bugüne kadar yaşadıklarımı ne kimseye ispatlamaya ne de bu anlamda kimseyi ikna etmeye çalışmıştım ama Sylvie farklıydı. Bana yardım edebilmesi için yaşadıklarıma inanması çok önemliydi.

"Reenkarnasyona inanıyor musun Sylvie?"

"Bilmiyorum. Pek emin değilim. Neden sordun?"

"Çünkü anlatacaklarım birebir bu konuyla ilgili."

"Reenkarnasyonla mı ilgili? Ya iyice merak ettim. Hadi anlat artık."

"Peki canım, dinle o zaman...

1989 yılından 2000 yılına kadar doğaüstü olaylar yaşadık. Aslında ilk bir yıl her evde rastlanabilecek türden şeylerdi. Yani ufak tefek kaybolan eşyalar gibi...

"Dur, yavaş git. Hiçbir şey anlamadım. Nasıl eşyalar yani?"

"Ya ne bileyim, basit şeyler işte. Çorabın, terliğin tekinin yok olması ya da eşofmanın kaybolması gibi..."

"Benim evimde de her gün bir şeyler yok oluyor. Ne var ki bunda?"

"Canım biliyorum. Ben de zaten ilk sene olanları pek fazla ciddiye almamıştım ki. Ama daha sonra yaşananlar bu kadar basit değildi ne yazık ki. Mesela, senin saatin kaybolduğunda birkaç ay sonra sana ait olmayan bir başka saat buldun mu evinde? Ya da, yeni aldığın kot pantolonunun yerine dolabının içinden dev boyutlarda bir başka kot çıktı mı?"

"Tabii ki hayır," derken şaşkın bakışları öyle komikti ki.

"Keşke bütün anlatacaklarım sadece bu tip olaylar olsaydı. Bunlar en basitleri. Neler yaşadığımızı bilemezsin Sylvie. Hayatımız, yıllarca hep medyumlara endeksliydi sanki. Onlara danışmadan adım bile atamayacak haldeydim. Çok zor yıllardı..."

Sylvie artık susmuş, dikkatle anlatacaklarımı bekliyordu. Kısa-

cık anlatmamın ona yetmeyeceğini, ayrıntılarıyla da ilgileneceğini fark etmiştim. Yani kaçışım yoktu.

Sigaramdan derin bir nefes aldıktan sonra o yıllara geri dönerek ilk önce evimizde ortaya çıkan böcekleri anlattım. Olacak felaketi önceden haber veren o korkunç böcekleri. Daha sonra yaşadığımız olaylardan birkaç örnek verdim. Kapıların anahtarlarının sürekli iç taraftan dış tarafa geçtiğini, banyoda kilitli kaldığımı, aralıklı olarak eve gelen ve nasıl geldiğini bilemediğimiz o sahipsiz gülleri, yatak odamın halısında bulduğum insan dışkılarını ve Jessica'mı tokatladıkları günü...

"Allah'ım! Sen mi gördün tokatladıklarını, yoksa kızın mı anlattı?"

"Kızım odasındaydı. Bir inilti duydum. İlk başta ağlıyor ya da rüya görüyordur diye düşündüm. Ama az önce gördüğüm böceği anımsayınca panikledim. O böceği nedensiz görmüş olamazdım. Mutlaka kötü bir şey oluyordu. İçeri girdiğimde gördüğüm sahne, hayatımdan yıllarımı çalacak kadar korkunçtu. Jessica'm yatağının üstünde oturuyor, başını süratle bir sağa, bir sola çevirerek inliyordu. Korkudan bütün kanımın çekildiğini hissettim. Neden öyle sallandığını anlamıyordum. Gözlerime bakıyordu. Bakıyordu ama sanırım hiç görmüyordu beni. İçgüdüsel olarak kucakladım kızımı. Rahatlaması, kendini güvende hissetmesi için sıkıca sarıldım ona. Ve tam o anda attığı çığlıklarla sarsıldım:

"*Anne beni dövüyorlar!*" diye bağırıyordu. *Beni dövüyorlar*!"

Kızımı o halde görmek, o güne kadar yaşadığım acıların en büyüğüydü Sylvie. Çaresizdim. Çocuklarımı korumak, onlara zarar gelmesini engellemek için hiçbir şey yapamamak beni çıldırtıyordu. Görünmeyen bir varlıkla nasıl savaşabilirdim? Göremediğim, dokunamadığım bu "enerji"yi nasıl yok edebilirdim?

Ben anlatırken Sylvie'nin gözleri dolmuştu. Bir anne olarak, bu olayın onu böylesine sarsması çok doğaldı elbette.

"Bütün bunları sana hatırlatarak kötülük yaptığımı biliyorum ama sonunu öyle merak ediyorum ki. Kısacık da olsa anlat ne olur."

"Tamam canım, anlatacağım tabii. Ama ilk önce bir kahve daha istiyorum. Yoksa sonunu getiremem vallahi."

Sylvie kahvelerimizi yapmaya giderken, ben de kalkıp yüzü-

mü yıkadım. Akşam saatlerinde her biriyle tek tek telefonda konuşmuş olmamıza rağmen, Selim'e ve çocuklara sevgi dolu birer mesaj yolladım. Onları daha şimdiden özlediğimi söylemeyi de unutmadım tabii.

Sylvie elinde tepsiyle odaya girerken, yüzünde garip bir gülümseme fark ettim.

"Ne oldu?" diye sordum, "neden gülüyorsun?"

"Mutfaktayken seni yanıma çağırmamak için kendimi zor tuttum."

Neden, diye sormama gerek yoktu. Bana inanan her insan gibi onun da korkmuş olduğunu anlamam zor değildi. Şu anda bunu gülerek söyleyebiliyordu ama ben bundan ötürü rahatsızlık duymuştum. Kalıcı bir korku olma ihtimali beni endişelendiriyordu. Çünkü ne yazık ki bu tür olaylara da tanık olmuştum.

"İstersen artık bu konuyu kapatalım Sylvie," dedim. "Bu korku iyice yer etmesin sende."

"Saçmalama. Şimdiden sonra susmak olur mu? Bu hikâyenin sonunu dinlemeden ne uyurum ne de seni uyuturum. Sonra neler oldu, anlatsana."

"Bir şeyler yapmalıyım, mutlaka bunun bir çaresi olmalı, diye düşünerek geçirdiğim uykusuz gecelerin sayısını hatırlayamıyorum bile. Beni tek rahatlatan, yaşadığımız bu inanılmaz olayların, asla hayatımızı tehlikeye sokacak boyutlarda olmamasıydı. Ta ki annemin ve oğlumun aynı gece, aynı saatte her biri kendi odasında uyurken, yaşadıkları o korkunç olaya kadar!"

"Kızının başına gelenden daha kötü ne olabilir ki?"

"Jeffrey'i ve annemi boğmaya kalktılar Sylvie. Onları kaybedebilirdim, düşünebiliyor musun?"

"Allah'ım, ne diyorsun sen?!"

Sabahın dördüne kadar süren konuşmamızda Sylvie şaşkın ve ürkek bakışlarla beni dinledi. Her bir cümlemde yeni bir şok yaşar gibiydi. Zaman zaman sözümü kesip, "Ya inanamıyorum, ciddi olamazsın," gibi sözlerle tepki veriyordu.

Hikâyemin sonuna geldiğimde sustum ve yüzüne baktım. Artık ondan bir yorum bekliyordum.

"Peki, şimdi bitti mi? Artık doğaüstü olaylar yaşamıyor musunuz?

"Hayır canım," diye cevap verdim. "O kötü günler geride kaldı artık."

"Peki, nasıl bitti yani? Kendi kendine mi?"

"Hayır, canım. Ben bir astral yolculuk yaşadım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır bilmiyorum. Astral yolculuk da ne?"

Astral yolculuğun ne olduğunu bilmemesi işimi iyice zorlaştırmıştı. Bir de bunu anlatmaya gerçekten de sabrım yoktu ama yaramaz çocuklar gibi, gözlerini kocaman açmış anlatmamı beklerken, onu böyle yarı yolda bırakamazdım.

"Şuurumuzun fiziki bedenimizin dışına yansıması ya da diğer bir tanımla, şuurluluk alanımızın genişleyerek, beden dışına taşma olayına astral yolculuk denir. Anladın mı?"

Bu anlatımla anlaması mümkün müydü? Sözüm meclisten dışarı, hani 'trene bakar gibi' diye bir deyim var ya, işte Sylvie de aynen öyle bakıyordu bana. Aslında anlamasını da beklemiyordum zaten. Bu karmaşık cümleler bana ait değildi. Sadece *Hürriyet* gazetesinin "Kelebek" ekinde gözüme ilişen bir açıklamaydı ve ben de ezberlemiştim. Arkadaşımın daha net bir şekilde anlaması için biraz daha basit bir dille yeniden anlatmaya çalıştım.

"Bak canım, kısaca şöyle anlatayım. Bedenimizi belirli bir süre terk ederek, düşünce hızıyla çeşitli yerlere gidebiliyor ve gittiğimiz yerlerde meydana gelen olayları izleyebiliyoruz. İşte buna astral yolculuk deniyor."

Deminki kadar bön bakmasa da hâlâ çok anlamış gibi değildi. Zavallım, o, çocuğunun geleceğiyle ilgili planlar yapıp hayatın 'görünen' gerçekleriyle boğuşurken, ben ona hiç bilmediği bir başka hayatı anlatmaya çalışıyor ve de üstelik anlamasını bekliyordum. Kafası iyice karışmıştı. Tam bir soru sormaya hazırlanıyordu ki, ciddi havayı dağıtmak için şöyle dedim:

"Bana bak, sakın anlamadığını söyleme. Yoksa çığlık atarım," dedim gülümseyerek. "Eskisi gibi sabırlı değilim artık. Bir daha anlatamam."

"Yok yaa, iyice salak yaptın sen de beni. Tabii ki anladım. Anladım da, bu nasıl oluyor onu anlamadım. Yani ben şimdi bedenimi nasıl terk edip başka bir yere gidebilirim ki?"

Öyle komik, öyle saf bir şekilde sormuştu ki gülmekten ölebilirdim.

"Aman sen kal, sakın bir yere gitme," dedim. "Gider de dönmezsen, ben sensiz ne yaparım buralarda?"

"Ya ne olur, bırak şakayı. Nasıl yapılıyor bu seyahat?"

"Bana Fransız bir medyum yardım etti. Onun sayesinde başardım."

"Peki, sen nereye gittin?"

"Buraya, yani Fransa'ya," dedim gülerek.

Yine kafası karışmıştı. Az sonra duyacaklarıyla ne hale geleceğini merak ediyordum.

"Sylvie, bir önceki hayatımı öğrendim. Fransız bir kadınmışım ve 1951 yılında eşimin adamları tarafından öldürülmüşüm. O tarihlerde dört yaşında bir oğlum varmış. Onun halen yaşadığını biliyorum. Buraya onu aramak için geldim."

"Şaka yapıyorsunnn!" derken aslında ne kadar ciddi olduğumu biliyordu tabii. Yaşadığı şoku üzerinden atabilmek için zaman kazanıyordu sadece.

"Bütün bunları yaşadığından ve oğlunun gerçekten hâlâ hayatta olduğundan emin misin?"

"Evet canım, eminim. Elimde kesin bir kanıt yok ama oğlumun yaşadığını biliyorum."

"Bütün bunları bana bir başkası anlatmış olsaydı ya da gazetede falan okumuş olsaydım kesinlikle inanmazdım. Ama sen başkasın. Sana inanmamam söz konusu bile olamaz. Bütün anlattıklarını ben yaşamış olsaydım ve de bana bir önceki hayatımdan bir çocuğum olduğunu söyleselerdi çıldırırdım herhalde."

"İnan bana çıldırmazdın Sylvie. İnsan uzaktan duyunca öyle düşünüyor ama olayların içinde olmak çok farklı. Hele hele o kişi bir anneyse... İşte o zaman onun yıkılmaya hakkı yoktur. Çocukları için dayanmak ve kuvvetli olmak zorundadır."

Arkadaşım pür dikkat beni dinlerken, gülümseyerek sözlerime devam ettim.

"Bunun bir örneği de karşımda duruyor."

"Ben mi?"

"Neden şaşırdın, yalan mı? Senin yaşadıkların her ne kadar sıradan gibi görünse de öyle hafife alınacak şeyler değil. Ve sen de

çok şükür dimdik karşımdasın. Harika bir genç kız yetiştirmişsin."

"Dimdik mi? Güldürme beni Stella. Enkaz halindeyim artık. Hiçbir şey yapmak istemiyor, hayattan keyif almıyorum."

Gerçekten de hiç iyi görünmüyordu. Gözünde biriken yaşları gizlemeye çalışmasına üzülmüştüm. Benim yanımda bile ağlayamıyordu. Öylesine uzaktı benden. Tam bir şey söyleyecekken vazgeçip, "Beni boş ver," dedi. "Bu hikâyenin sonunu anlat bana. Artık doğaüstü olaylar yaşamadığını söylemiştin. Peki bu nasıl oldu? Astral yolculuk yapmanın sana nasıl bir faydası olduğunu anlayamadım."

"Haklısın bunu sana söylemedim. Astral yolculuk sonrasında, bana bu seansı yaptıran Fransız medyum Kolet, 'Eşine ulaşacağına inanarak ona mektup yazmalısın. Mektubunda onu affettiğini söyle. Bu çok önemli Stella,' demişti."

"Mektup mu? Nereye yazacaksın mektubu? O ölmedi mi?"

"Bekle, sabırsız arkadaşım," dedim gülerek, "anlatıyorum işte. Senin anladığın gibi mektup değil bu. Biliyorsun yazı, sözden çok daha etkilidir. Eşimin ruhunun huzur bulması için ondan özür dilemem ve de beni öldürttüğü için onu affetmem şarttı. Ancak bu şekilde ruhu huzur bulacak ve bizi rahat bırakacaktı. Ben de Kolet'in söylediği gibi bu mektupları yazdım ve yazarken de ona ulaşacağına bütün kalbimle inanıyordum."

"Peki sonra ne oldu? Mektubuna cevap geldiğini söyleme sakın. Düşer bayılırım vallahi."

O bayılır mıydı bilmem ama sorduğu bu komik sorularla ben gülmekten ölebilirdim. Zavallım, hem öğrenmek istiyor hem de anlattıklarımdan hiçbir şey anlamıyordu. Haksız da sayılmazdı tabii. Kafasını iyice çorbaya çevirmiştim.

"Hadi canım, iyisi mi gel biz bu konuyu kapatalım artık. Darmadağın oldun. Devamını yarın anlatırım."

"Yalan değil. Gerçekten de dağıldım. Düşün ki sadece dinlemekle bu hale geldim. Bir de yaşasaydım ne olurdu bilmem."

"Sana takılıyorum canım. Anlamamakta haklısın inan. Hadi uyuyalım istersen."

"Son bir soru soracağım. Cevabını almazsam uyuyamam."

"Peki, hadi sor."

"Mektup işi ne oldu?"

Artık kasıklarımı tuta tuta gülüyordum. Öyle saf, öyle tatlı soruyordu ki. Neyi ne kadar anladığından emin değildim ve ben yeni baştan başlamayı göze alamıyordum.

"Sen ne anladın, anlat bakayım," dedim. Artık top ondaydı.

"Ya anladım işte. Sadece mektuplar işe yaradı mı, onu merak ediyorum."

Gerçekten de anlamıştı. Konunun sonuna gelmiş olmak beni rahatlatmıştı.

"Evet canım," dedim memnun bir ifadeyle, "mektuplar işe yaradı ve kısa bir süre sonra o kötü yılları geride bıraktık. O defter de böylece kapanmış oldu."

"Çok sevindim Stella. Ne zor yıllar geçirmişsin..."

"Artık her şeyi biliyorsun Sylvie. Buraya neden geldiğimi söylememe gerek kalmadı herhalde. Bütün araştırmalarıma rağmen oğlumla ilgili hiçbir şey öğrenemedim. Ama yine de geldim işte. Ne bileyim, sanki burada olsam onu bulabilirmişim gibi. Sanki yolda onunla karşılaşabilirmişiz gibi. Böyle saçmalıklar işte... Tabii bir de senin bana yardım edebileceğini düşündüm. Sen olmasaydın böyle bir şeye cesaret edemezdim."

"Aklına gelen bir şey varsa söyle lütfen. Onu bulmak için benden nasıl bir yardım bekliyorsun?"

"Mesela burada arşivlere girebilirsek çok iyi olur. Ya da bize yol gösterecek bir tanıdığın olabilir belki."

Fısıltı halinde, "Bir tanıdık?" diyerek düşünmeye başladı. Boş bakışlarından, hafızasını yokladığı belliydi.

"Çevrem o kadar dar ki. İşim ve evim arasında sıkışıp kaldım. Şu anda aklıma gelen tek bir kişi var. Çok sık görüşemesek de iyi bir dostum. Bu adam bir kafeterya işletiyor. Daimi gelen müşterileri var. Yarın sabah ilk işim onu aramak olacak. Senin durumunu anlatacağım. Belki o bize yardım edebilir. Ne kadar kalacaksın burada?"

"Altı gün. Ama bu arada senin işe gitmen gerektiğini biliyorum. Bunu sakın dert etme. Ben tek başıma da idare edebilirim."

"Ne yazık ki işten sadece üç gün izin alabildim. Bu kısacık zamanda umarım bir şeyler yapabiliriz. Sana yardım edemezsem çok üzülürüm Stella."

"Üzülecek bir şey yok canım. Ben buraya çok ümitli gelmedim zaten. Hem seni de çok özlemiştim. Birkaç gün birlikte olacağız işte, fena mı?"

Ertesi gün Sylvie arkadaşını arayarak durumumu anlatmış ve konuşmanın sonunda da, "Cevabını bekliyorum Richard," diyerek telefonu kapatmıştı.

Oğlumla ilgili ilk adımdı bu. Heyecanım yüzüme de yansımış olacak ki, Sylvie, "Yüzün değişti, ne olur çok ümitlenme," dedi.

"Ne konuştunuz, anlatsana."

"Richard'ın, haftanın birkaç günü kahvaltıya gelen emekli bürokrat bir müşterisi varmış. Belki ondan bir şeyler öğrenebileceğini söyledi. Ama tabii adını bile bilmediğin için o da çok ümitli değil. İşimiz gerçekten çok zor."

İşimiz zor değil, ümitsizdi artık. Çünkü ne o bürokrat ne de bir başkası bana yardım edebilmişti. Bu yolculuğumda Jackie'yi bulmam iyice hayal olmuştu. Sylvie'yle birlikte geçirdiğim üç günün sonunda o, işe başlamış, ben ise amaçsızca, boş hayallerle sokak sokak dolaşmıştım. Öylesine bunalmıştım ki, hiçbir şey keyif vermiyordu bana. Hatta akşam Sylvie'yle buluşacak olmama bile sevinemiyordum. Zaten onun da, ne beni ne de kızını görecek hali vardı. Zavallım, öyle yorgun ve sinirliydi ki.

Yüzünü tek güldüren anlar, geceleri yatağımızda yaptığımız sohbetler oluyordu. Genellikle ikimiz de çocuklarımızdan bahsediyorduk. Ortak hiçbir şeyimiz kalmamıştı artık. Biz belki aynı bizdik ama bunun dışında her şey değişmişti. Bir zamanlar, o yaşın saflığıyla, o en çocuksu heyecanlarımı, sırlarımı paylaştığım Sylvie'yi tanıyamıyordum.

İkimiz de, içinde birbirimizin yer almadığı koskoca bir ömrü devirmiştik. Acısıyla, tatlısıyla paylaşamadığımız koskoca yıllar... Bu yıllar anılarımızı benden alamamıştı ama o hatırlamadıktan sonra sözcüklere dökmek o kadar anlamsızdı ki!

İstanbul'a dönerken hayal kırıklıklarıma bir yenisi daha eklenmişti. Jackie'yle ilgili umutlarımı ve geçmişin tüm özel ve güzel anılarıyla birlikte canım arkadaşımı da orada bırakarak geri dönmüştüm.

3

Zaman su gibi akıp giderken, hayatımda olduğu gibi, hayata bakışımda da birçok şey değişiyordu. Bunun adı, biraz daha büyümek, biraz daha olgunlaşmaktı sanırım. Kendi çizdiğim yolda ufak ama emin adımlarla yürürken, hayat, kafayı bana takmışçasına önüme çıkardığı zorlu sınavlarla sabrımı sınıyordu âdeta. Yıkılmadığımı, sadece sendelediğimi görmek onu tatmin etmiyordu sanki. Sinsice planlar yaparak, geçer not almanın neredeyse imkânsız olduğu zorlukta bir başka sınavla yeniden çıkıyordu karşıma. Her şeye rağmen hayata olan bağlılığım, sevgi dolu yüreğim beni daha güçlü yapıyor, bir gün benim için doğacak güneşi beklerken umutlarıma sarılıyordum.

Güçlüydüm. Her şeye rağmen güçlüydüm. Yaşadığım tüm hayal kırıklıklarına, yitirdiklerime, korkularıma, özlemlerime ve hâlâ virgüllerle yarım kalan cümlelerime rağmen dimdik ayakta durabiliyordum. Ta ki o güne kadar...

Hastanenin bahçesinde, gelecek haberi bekliyorduk. Selim ve Füsun her zamanki gibi yine yanımdaydılar. Her ikisi de bana moral vermeye çalışıyor, ancak gözlerindeki korkuyu gizleyemiyorlardı. Ben ise ruh gibiydim sanki. Şuursuzdum. Neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Mandy'mi ameliyata almışlardı. Bu, onun dördüncü ve son ameliyatıydı. Ameliyathaneye girmeden evvel Murat'a ne kadar süreceğini sorduğumda aldığım cevap beni ürkütmüştü.

"En az dört-beş saat sürer ve ümit ederim ki tümörleri temizleme şansım olur."

Bunları söylerken, onun da ne kadar üzgün ve endişeli olduğunu görebiliyordum. O benim dostum ve bir veteriner olarak, köpeğimi emanet edebileceğim tek kişiydi.

Ameliyathaneye kadar birlikte gittik. Tam kapıdan içeri girecekken durdu ve gözlerime baktı. Söylemek isteyip de söyleyemediği şeyi anlamıştım.

Sus, sakın konuşma, anladım, demek istedim ama sesim çıkmadı. Bir düğüm, bir yumru vardı sanki boğazımda. Göz pınarlarımdan fışkırırcasına akan yaşlara hâkim olamıyordum. Murat, birkaç saniye bana sarılıp teselli ettikten sonra, cesaretini toplayarak duymak istemediğim acı gerçeği söyledi.

"Stella'cığım, eğer ameliyat kısa sürerse ne yazık ki yapabileceğim bir şey yok demektir ve o zaman sana bir sorum olacak. Ne olur buna hazır ol canım!"

Babamın ölümünden beri yüreğim hiç böyle yanmamıştı. Bir ayrılık daha yaşayamazdım, buna gücüm yoktu.

"Hayır, bana hiçbir soru sormayacaksın Murat. Onu ilk önce Allah'a sonra da sana emanet ediyorum. Sağ salim geri ver bana Mandy'mi. Ben onsuz yaşayamam."

Murat içeri girdikten sonra öylece ne kadar kaldığımı bilemiyorum. Kapının önünden hiç ayrılmak istemiyordum. Sanki orada dursam, hatta kapıya iyice yapışsam, Mandy'm beni hissedecek, korkmayacak ve dualarım daha etkili olacakmış gibi...

Bir süre sonra, Füsun'un ısrarıyla bahçeye çıkıp bir sigara yaktım. Ayakta duramayacak kadar halsiz ve bitkindim. Selim'in yanındaki iskemleye oturarak beklemeye başladım. Geçen her bir dakika beni ümitlendiriyordu. İçimden bir ses, "Bir mucize olacak. Uzun ve başarılı bir ameliyattan sonra Mandy iyileşecek," diyordu bana. Oysa Selim ile Füsun'un yüz ifadeleri bunun tam aksini söylüyordu. Sanki hiç umut yokmuş gibi acıyla bakıyordu gözleri. Canım arkadaşım üç ay evvel kaybettiği köpeğinden sonra, şimdi de gelinim dediği Mandy'yi kaybetmekten korkuyordu.

Tam kırk dakika sonra... Bu kadarcık kısa bir süre sonra, bahçe kapısında Murat'ı gördüm. Bana bakıyordu. Hiçbir şey söylemeden, sadece bakıyordu... Sanki bir ömür geçmişti o bakışmayla.

"Yaşıyor mu?"

Selim'in, hiç beklemediğim bir anda sorduğu bu soruyu duyunca, kulaklarımı kapattım.

Çocukluğumdan beri, beni korkutan her ne olursa olsun kulaklarımı kaparım. Düşünmeden yaptığım bir hareketti bu. Biri bana bağırdığında, birinin bir şekilde canı acıdığında, kendimi çaresiz ve güçsüz hissettiğim anlarda hep kulaklarımı kaparım. Bir şeylerin arkasına saklanmak, kendimi daha güvende hissetmek gibi bir şeydi bu sanırım. İşte şimdi, Selim'in bu sorusu üzerine de aynı şeyi yaptığımı fark ettim. Murat'ın cevabını duymamak için veya daha uzaktan duyarsam, sanki canım daha az yanacakmış gibi sıkıca ellerimi kulağıma bastırdım.

"Evet, yaşıyor. Ameliyat yerini henüz kapatmadım. Ne yapacağıma artık Stella karar verecek!"

Yanıyordum. Canımdan can gidiyordu. Ve bu canımdan öte canın ölümüne karar vermemi bekliyorlardı benden.

Başımı göğe kaldırdım. Sanki Allah sadece oradaymış gibi. Sanki göz göze geleceğiz ve yakarışlarımı ancak o şekilde duyabilecekmiş gibi...

Hızlı adımlarla hastaneden dışarı çıkarken Selim ile Füsun'un benimle gelmelerine mani oldum. Yalnız kalmaya ve düşünmeye ihtiyacım vardı. Alacağım karar her ne olursa olsun, asla pişman olmamalı, vicdan azabı çekmemeliydim.

Yağan yağmura aldırmadan yürümeye başladım. Ne yağmur, ne kar, ne de fırtına, beni hiçbir şey etkileyemezdi zaten. Böyle bir günde dünya dursa ne önemi vardı ki?

Beynimde dolaşan onlarca düşünce ve film karelerinin tümünde Mandy vardı. Bir buçuk aylıkken onu kucağıma aldığım ilk andan itibaren paylaştığımız bütün güzellikler... Ben ağlarken gözyaşlarımı yalaması, onu sevmem için yaptığı şaklabanlıklar, edepsizce ağzımdaki lokmayı bile almak istemesi, evden çıktığımda bana küsmesi ve dönüşümü kapılarda beklemesi... Hele o bakışları, aşk dolu, minnet dolu o bakışları... ve üç buçuk ay evvel hastalığını öğrendiğim gün... Acılarımın başladığı o günün her bir saniyesini tekrar yaşıyor gibiydim.

Bacağında fark ettiğimiz kitlenin ne olduğunu anlamak için Mandy'me biyopsi yapılmıştı. Murat'ın, bunun sıradan bir tetkik olduğunu, telaşlanmamamı söylemesine rağmen huzursuzdum. Aslında Mandy gayet iyi görünüyordu. Ameliyat yeri hızla iyileşmiş, keyfi yerine gelmişti ama benim için aynı şey geçer-

li değildi. Cumartesi günü neticeyi alıncaya kadar huzur bulmam imkânsızdı.

Hayat acımasızca, su gibi akıp giderken nedense öyle bir günde saatler durmuştu sanki. Öğlene doğru neticelerin gelmesi gerekirken, akşamüstü olmasına rağmen hâlâ bir cevap alamamıştım. Aklıma kötü bir şey getirmemeye çalışsam da, Murat'ın, "Her şeye hazır olmalıyız," sözleri kulaklarımda yankılanıyordu...

Telefonum çaldığında kalbim duracak gibiydi artık. Arayan Murat'tı. Allah'ıma son bir kez daha dua ettikten sonra telefonu açtım.

"Biyopsi neticesi geldi Stella'cığım."

Ve susmuştu... Bir şey demiyordu. Mandy'min iyi olduğunu, ciddi bir şeyi olmadığını, daha çok uzun yıllar yaşayacağını söylemiyordu bana! Ölesiye bir korku sarmıştı içimi. Ölüm korkusu... Mandy'mi kaybetme korkusu...

"Murat, neden sustun? Beni korkutma ne olur. Önemli bir şey yok, değil mi?"

"Stella neredesin? Selim yanında mı?"

"Murat cevap ver bana," derken, aslında söyleyeceği şeyi tahmin etsem de duymaya hazır değildim. Bir an telefonu yüzüne kapatmayı bile düşündüm.

"Çok üzgünüm canım, haberler hiç iyi değil."

Kalbime çöreklenen acı canımı acıtırken, "Neyi var?" diye sorduğumu hayal meyal hatırlıyorum.

"Lenfoma!"

Telefonun başında oturmuş babamın Paris'ten aramasını beklerken, çocuklarım anlamasın diye sakin görünmeye çalışıyordum.

"Merhaba yavrum."

"Babacığım nasılsın? Doktor ne dedi?"

"Merak etme yavrum korkulacak bir şey yok. Tedavisi mümkün bir rahatsızlıkmış."

Neden sevinememiştim? Neden hâlâ korkuyordum? Neden babamın sesi titriyordu?

"Babacığım teşhis ne? Neymiş hastalığın?"

"Lenfoma!"

Lenfoma'nın ne demek olduğunu bilmiyordum. Bu ismi hayatımda ilk kez duyuyordum.

"Lenfoma ne baba? Nasıl bir hastalık bu?"

Sadece birkaç dakika sonra ablamdan, lenfomanın kanserin bir türü olduğunu öğrendim. Babam kanserdi. Yani ölümcül bir hastalık. Yani babam ölebilirdi! Babamı kaybedersem ben yaşayabilir miydim? Onsuz bir hayat olabilir miydi?

Onsuz bir hayat olabilir miydi? Evet, babamsız olabilmişse Mandy'siz de olabilirdi demek!

Babacığımı kaybetmiştim ama ben hâlâ yaşıyordum. Hayat devam ediyordu çünkü. İlk yıllarda yaşadığım derin acının dışında hayatımda ve duygularımda hiçbir şey değişmemişti. Ona duyduğum sevgi, saygı ve hayranlığa yeni bir duygu daha eklenmişti sadece. Hasret!

15 yıl sonra, lenfoma illeti bir kez daha çıkmıştı karşıma. Artık bu ismi çok iyi tanıyordum, yabancı değildi bana. Babamdan sonra şimdi de Mandy'mi alacaktı benden. Acıyı, özlemi bir kez daha yaşatacaktı bana.

Pozitif düşünmem gerektiğini biliyordum. Bu lanet olası hastalığı kabullenmememiz ve Mandy'yle birlikte direnmemiz gerekiyordu. Göreceği tedaviyle sonsuz sevgimi harmanlayacak, böylece bu hastalığı yok edecektik. Sadece buna inanmak istiyordum.

Artık haftada üç kez Mandy'mi kemoterapiye götürüyordum. Ne kadar endişelendiğimi anlamaması için hiç ağlamıyor hatta konuşurken sesimin titrememesine bile dikkat ediyordum. Mantığım ve duygularımla her an savaş halinde, yorgun bir Stella'ydım artık.

Aradan aylar geçiyor, ne yazık ki hastalıkta hiçbir gerileme olmuyordu. Bundan kötüsüne dayanamayacağımı düşündüğüm bir anda hastane bahçesinde sigaramı içerken bir arkadaşım telefon açarak sinagoglara bomba konduğunu söyledi. İşte o anda duygularım altüst olmuştu. Aylardan beri ilk kez Mandy'nin dışında da bir hayat olduğunu hatırladım. Acımasız ve zalim bir hayat!

Sinagoglardaki patlamanın ardından hepimiz, derin bir üzüntü içinde beklemeye başladık. Her gün takip ettiğimiz haberler, bizi iyice umutsuzluğa itiyordu. Ölenlerin kimlikleri açıklanırken

kalbimin duracağını hissediyordum. Birçoğunu bizzat tanımıyor olsam da, hiçbir günahı, suçu olmayan insanların vahşice öldürülmeleri ve arkalarında bir sürü gözü yaşlı insan bırakmaları beni yaşamdan soğutmaya başlamıştı.

O sabah da Mandy'mi kemoterapiye götürmüştük. Saatler süren tedaviden sonra o küçücük yorgun düşmüş bedeni kucağıma aldım. Daha birkaç gün önce yaşanan o katliamdan sonra artık ağlamayacağıma dair kendime söz vermiştim ama yapamıyordum. Kucağımdaki sevgi yumağı bazı insanlar için sadece bir köpekti ama benim her şeyim, can dostumdu. Onu bu halde görmeye dayanamıyordum.

Füsun'la birlikte hastaneden çıkmak üzereyken şiddetli bir patlama sesiyle kapının eşiğinde kalakaldım. Korkudan var gücümle Mandy'me sarıldım. Kötü bir şeyler oluyordu yine. Yine birilerinin canı yanıyordu!

"Bomba sesiydi! Çok yakından geldi. Bir yere bomba koydular galiba!"

Kötü hissediyordum kendimi. Korkuyordum. Yaşamaktan, nefes almaktan, insanların ölmesinden, geride kalanların acı çekmesinden korkuyordum.

"Hadi gidelim Stella. Mandy'nin yemek yemesi lazım, biliyorsun. Yolda radyoyu açar ne olduğunu öğreniriz."

Arabaya bindiğimizde ilk işimiz radyoyu açmak oldu. Tüm kanallar acı haberi vermeye başlamıştı bile. HSBC Levent şubesine bomba konmuştu. Tam beş gün arayla toplam dört saldırı yapılmıştı. Kaç ocak daha sönmüştü acaba? Kaç aile daha ağlayacaktı?

Mandy'm, üzüntümü anlamış gibiydi sanki. Başını kolum ile göğsüm arasına iyice gömmüş, zeytin karası gözleriyle beni inceliyordu. Eğilerek, bana sevgisini karşılık beklemeden veren belki de dünyanın en masum yaratığının başını öptüm. Ona duyduğum sevgi ve merhametin onda birini insanlar birbirine duymuş olsaydı, her canlının yaşama hakkına saygı gösterilseydi, bunca canın haince yok olması mümkün olabilir miydi? Ben her şeye rağmen bir köpek olan kucağımdaki bu canlıya o kadar emek ve sevgi verirken, bir sürü masum insanın kanını döküp seyretmekten zevk alan canilerin nasıl insanlar olduklarını düşününce şaşırıyor ve onlara lanet ediyordum.

HSBC olayının üzerinden birkaç gün geçmişti. Bu süre içinde birçok yuva yıkılmış, aileler acıların en büyüğünü yaşamıştı. Bugün ise ben dayanılmaz bir acı içindeydim. Can dostumu yitiriyordum. Böyle bir durumda, bu acılar yaşanırken benim duyduğum üzüntüyü ailemden ve Füsun'dan başka kimseyle paylaşamıyordum. Beni anlamaları mümkün değildi. Çünkü benim Mandy'm sadece bir köpekti!

Daha bir saat evvel Mandy'm kucağımdaydı. Korkmasın, üzülmesin diye narkozu kollarımda vermişlerdi ona. Dudak dudağa öpüşürken, onu ne kadar sevdiğimi söylerken, bana aşkla bakarken uykuya dalmıştı ceylan gözlüm. Bir daha hiç uyanmayacağını ikimiz de bilmiyorduk... Kimbilir belki de o biliyordu, hissetmişti ama ben, ben ölümü hiç yakıştıramamıştım ki ona... Beni bırakıp gideceğini hiç düşünememiştim ki...

Şu anda dudaklarımdan çıkacak tek bir sözcükle Mandy'mi tekrar kollarıma alabilir, onu evimize götürebilirdim. Sadece birkaç gün için bile olsa onun yaşamasına izin verebilirdim. Ama buna hakkım yoktu. Bundan sonra yaşayacağı her an, acı çekeceğini biliyordum. Hayır, kendi egoizmime yenilmeyecektim. Sevgi fedakârlıksa, bunu Mandy'me ispatlamam gerekiyordu. Ona olan sonsuz sevgimin en büyük kanıtı, ölümünü onaylamam olacaktı.

Aldığım bu kararı çocuklarıma söylemeliydim. Onlar da bilmeli ve gelip Mandy'yle vedalaşmalıydılar. Jessica'nın numarasını çevirirken bir an durdum ve telefonu kapattım. Çocuklarımla konuşurken kontrolümü kaybetmemeliydim. Onlardan acımı ve gözyaşlarımı gizlemek gibi bir niyetim yoktu ama her şeye rağmen vermiş olduğum bu kararın en doğru karar olduğuna onları sakince ikna etmem gerekiyordu. Sigaramdan derin bir nefes çektikten sonra numarayı yeniden çevirdim.

"Anne, Mandy nasıl? Ameliyat bitti mi?"

"Jessica'cığım, Mandy iyi değil yavrum. Ve ben bir karar verdim."

"Hayırrr!"

İşte bu feryattan sonra, Jessica'm susmuştu. Hiç konuşmuyor, hatta ağlamıyordu bile ama ben yanaklarından süzülen gözyaşlarının sesini duyabiliyordum.

"Bebeğim kuvvetli olmalıyız. Ne olur kendini bırakma."

"Hemen geliyorum."

Kızıma söylediğim gibi ben de kuvvetli olmaya çalışıyordum. Bilmem kaçıncı sigaramı yakarken titreyen ellerimle oğlumu aradım. Telefonu açtığında, sesinden ne kadar endişeli olduğu fark ediliyordu. Kızıma söylediğim aynı sözleri ona da söyledim.

"Ben gelmeyeceğim anne," dedi ağlayarak. "Biz bu sabah zaten onunla vedalaştık. Yatağıma geldi ve bakışlarıyla veda etti bana. Anlamıştım onu son kez gördüğümü. Bir daha görürsem dayanamam."

Telefonu kapattıktan sonra tutmaya çalıştığım gözyaşlarımı artık özgür bıraktım. Canım acıyordu. Doyasıya ağlamak, hatta çığlık atmak istiyordum. Mandy'm ölüyordu!

Hastaneye geri döndüğümde Füsun Murat'la konuşuyor, Selim ise, bahçenin bir köşesinde ağlıyordu. Beni gördüklerinde toparlanmaya çalışarak yanıma geldiler. Hiçbir şey sormamış, sadece yüzüme bakarak vermiş olduğum kararı anlamışlardı.

"Murat, narkozun tesiri ne kadar sürer?"

"Hiç endişelenme canım. Bir süre daha uyanmaz."

"Murat, huzur içinde uyuyor değil mi? Hiç acı çekmedi değil mi?"

"Hayır, aynen senin kollarında uyuduğu kadar sakin ve derin bir uykuda. Sen karar verene kadar da narkozu ayarlayabilirim."

"O iğneyi hissetmeyecek, ölüm acısı yaşamayacak, öldüğünü bilmeyecek, değil mi?

"Hayır Stella. Hiçbir şey hissetmeyecek."

"Sadece birkaç dakika, Jessica gelene kadar bekleyelim," derken artık ağlamıyordum. İçimi, kendimin bile inanamadığı garip bir huzur sarmıştı. Mandy acı çekmiyor, tatlı tatlı uyuyordu ve birazdan sonsuz bir uykuya dalacaktı.

O ana kadar düşünmekten kaçtığım gerçekle yüzleşecek ve bunu konuşacak kadar kuvvetliydim artık.

"Füsun, Mandy'mi senin bahçene, Dusty'nin yanına gömelim."

"Stella, Mandy'nin yeri hazır canım. Bu sabah Dusty'nin yanını kazdım ve bir gül ağacı diktim. İkisi birlikte huzur içinde uyuyacaklar."

Bir paket gibi verdiler Mandy'mi bana. Torbanın içindeydi ama ben sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum. Dudaklarını hâlâ öpebiliyordum. Hâlâ bir bütündük onunla...

Füsun'un evinin bahçesine geldiğimizde, Jeffrey ve Lemmy bizi bekliyordu. Hiç şaşırmamıştım onları gördüğüme. Bu veda töreninde tüm sevenleri yanında olacaktı tabii. Lemmy, koluma girerek yürümeme yardımcı olmaya çalışırken bir eliyle de Jessica'ya sarılarak onu sakinleştirmeye çalışıyordu. Canım benim, kızıma olan sevgisi, bana bir oğul gibi yaklaşımı öyle güzeldi ki...

Gözlerim gül ağacını ararken, Mandy'm için kazılmış olan çukuru görünce beynimin karıncalandığını, saç diplerimin yandığını hissettim. O anda ağlıyor muydum, hatta yaşıyor muydum bile bilmiyorum. Tek isyanım sağanak halinde yağan yağmuraydı. Islanmasından, üşümesinden korkuyordum. Üstümdeki kazağı çıkartıp ona giydirdim. Böylece artık üşümeyecek, kokumu hissederek uyuyacaktı. Hâlbuki uyanması, yaşaması için canımdan can verebilirdim ona...

Aniden, Jeffrey'nin gözyaşları içinde, "Kuvvetli olmamız gerektiğini söylemiştin anne," sözleriyle kendime geldim. Evet, haklıydı. Hayatın acı gerçeklerini göz ardı ederek böylesine yıkılmak Tanrı'ya karşı gelmek olabilirdi. Hastalık, terör, trafik canavarı yüzünden evlatlarını yitirmiş anaları, yürekleri yanan şehit ailelerini düşündüm bir an...

Daha birkaç gün evvel sinagoglara ve hemen akabinde HSBC'ye konan bombalarda can veren onca masumu düşündüm...

İçim acısa da, özlem duygusunu daha şimdiden yaşamaya başlasam da, böyle ağlamamalıydım. Çocuklarımın yanımda olduğuna şükretmeli, Mandy'nin yerini de ayrı tutmalıydım.

Mandy'mi yeni yuvasına kendi ellerimle yerleştirmeden evvel, hâlâ sıcacık olan bedenini son kez okşadım. Son kez sarıldım can dostuma. Milyonlarca kez söylediğim sözü kulağına son bir kez daha söyledim:

"SENİ ÇOK SEVİYORUM CEYLAN GÖZLÜM."

4

Vapurun büyülü havası, beni her zaman maziye döndürürdü. Bazen çocukluğuma, bazen genç kızlığımın o heyecan dolu günlerine giderdim. O gün ise rüzgârın yüzümü okşayan havasında, Kınalıada'ya gitme nedenim çok farklıydı. Uzun zamandır adını duyduğum ancak tanışma fırsatını bir türlü bulamadığım Oktay Bey'in evine gidiyordum.

Arkadaşım Mustafa'nın kızı Ebru, bana sık sık Oktay Bey'den söz ederdi. Anlattıklarından artık onu tanıyor gibiydim. Kırklı yaşlarda olduğunu, yılın on ayı Almanya'da yaşadığını, iyi bir insan, başarılı bir müzisyen ve medyum olduğunu biliyordum. Bütün vasıflarının içinde sanırım en çok medyum olması dikkatimi çekmişti. Bir gün Ebru, Oktay Bey'in, kitabımı okuyup çok etkilendiğini ve mutlaka beni görmek istediğini ve davet ettiğini söyleyince, davetini memnuniyetle kabul ettim. Böyle bir insanla tanışmak benim için de keyifli olacaktı ama onun beni tanımak istemesinin asıl nedenini bilmiyordum. İlgilendiği sadece yazarlık yönüm müydü, yoksa Jackie'yi bulmam için bana yardım etmeyi mi düşünüyordu?

Yol boyunca, Jessica ile Ebru'nun sohbetlerine katılmayıp sadece onları dinliyormuş gibi yaptım. Çünkü aklımı hiç onlara veremiyordum. Umutlarımın yeniden yeşerdiği her an, olduğum ortamdan uzaklaşıyor, sadece Jackie'ye odaklanıyordum. Beş senedir hayalini kurduğum o an gelecek miydi acaba? Uzaktan dahi olsa, onu görebilecek miydim? Yıllardır acıyan, eksik olan bir yanım vardı. Jackie'yi bulamama endişesini her gün daha yoğun bir şekilde yaşıyor, ümitlerimi yitirmekten korkuyordum.

Bilinmezin peşinden koşmaktan yorulmama rağmen, beni oğluma yaklaştıracak en ufak bir ipucunu bile değerlendirmeye,

gözardı etmemeye çalışıyordum. Bu araştırma hayatımın amacı olmuştu artık.

Vapur hiç olmadığı kadar hızlı gidiyordu sanki. Ardında bıraktığı köpükler ince uzun bir çizgi haline dönüşürken çığlık çığlığa bağıran martılar da sessizce bu izin üzerinde durmaya çabalıyorlardı âdeta. Tıpkı sönük bir izin ardından oğlumu aramaya çalışmam gibi...

Gözümü denizden alamıyordum. Sahile vuran dalgalar ritmik bir şekilde dans ediyor gibiydi. Bu tablo, benim gibi bir deniz âşığı için öyle davetkâr görünüyordu ki... Dalgalarla boğuşmak, onların içinde kaybolmak için neler vermezdim. Yazın son günlerini yaşamamıza rağmen sadece bir tek kez denize girebilmiştim. Bundan sonra da fırsat bulabileceğimi sanmıyordum. Gelecek yaza kadar, denizi ancak uzaktan seyretmekle yetinecektim.

İskeleye yaklaşırken anlamsız bir heyecan sardı içimi. Oktay Bey'i düşündüm. Tanımadığım bu adam sanki bana bir şey söyleyecek ve böylece amacıma yaklaşacakmışım gibi hissediyordum. Bunu Jessica'ya söyledim.

"İnşallah dediğin gibi olur anne ama biliyorsun, bu o kadar kolay değil," dedi. "Fazla ümitlenme bence."

Vapurdan inerken üçümüzün de gözleri Oktay Bey'i arıyordu. Ebru'nun, "İşte bakın karşıda, sarı tişörtlü, elinde gazetesi olan adam," demesiyle birlikte, sıcacık gülümseyen o bakışlara doğru yürümeye başladık.

Oktay Bey'le tanıştığımız ilk dakikadan itibaren aramızda güzel bir sohbet başladı. Öyle içten ve samimi davranıyordu ki kendimi iyi hissetmemem mümkün değildi. Sanki yıllardır süregelen sohbetlerimize devam ediyor gibiydik.

Hep birlikte evine doğru yürürken dikkatlice etrafıma bakındım. Kınalı'ya ilk kez geliyordum.

Adımlarımı mümkün olduğunca yavaşlatmaya başladım. Bahçelerin dışına taşan mimozalar parlak, sarı inciler gibi duruyordu. Hemen her bahçede bulunan leylakların ruhu okşayan büyülü kokuları beni kendimden geçirmişti. Şehir ortamından sonra burası cennet gibiydi âdeta. Ne araba kornası ne de çıldırtıcı kalabalık... Her şey çok güzeldi. Etrafta bir tek fayton bile görmemek ise şaşırtmıştı beni. Bunu Oktay Bey'e sorduğumda,

bu adada taşıma aracı olarak sadece bisiklet kullanıldığını, ancak acil durumlarda belediye minibüsüne binildiğini söyleyince şaşkınlığım daha da arttı. Fayton benim için nostalji demekti. Onsuz bir ada yaşantısını düşünemiyordum bile.

Sahil boyunca yürüdükten sonra, dik bir yokuşun ortalarında onlarca kedi yolumuzu kesince durduk.

"İşte evim ve dostlarım," dedi Oktay Bey, "bakın, nasıl da beni bekliyorlar."

Şaşırmıştık. Gerçekten de hepsi onu bekliyor gibiydi. Birçoğu sokakta yolunu gözlerken, bahçede miskinlik yapanlar da kokusunu alınca dışarıya fırlamıştı. Çıkardıkları şımarık seslerden, bacağına sürtünmelerinden mutluluklarını nasıl da güzel ifade ediyorlardı.

Sokak kapısını açıp içeriye girerken, "Lütfen siz balkona geçin, rahatınıza bakın," diyerek sözlerine devam etti, "benim dışarıdaki yaramazlarla işim var biraz. Aslında çıkmadan evvel doyurmuştum kerataları ama Şaziment burada değildi. O yemedi zavallım."

Bir hayvansever olarak Oktay Bey'in kedilere olan düşkünlüğü hoşuma gitmişti. Hayvanlara böyle düşkün olan bir insanın, sevgi dolu, kocaman bir yüreği olmalıydı. Keşke herkes onun gibi olabilseydi.

Kedi ya da köpekten korkanları da anlayabiliyordum aslında. Benim uçak fobim olduğu gibi onların da böyle korkuları olabilirdi. Ama hayvanları sevmeyenleri anlamam mümkün değildi. Onları anlamıyor ve aynı zamanda acıyordum da. Böylesine bir aşkı hiç yaşamamaları, koşulsuz ve sınırsız dostluğu hiç bilmemeleri gerçekten üzücüydü bence.

Balkonda oturmuş Oktay Bey'in gelmesini beklerken, kızlar aralarında gülüşüyor, ben de etrafı seyrediyordum. Koskoca sahil hıncahınç doluydu. Uzaktan gözüme küçücük görünen bu insanların her biri koskoca birer dünyaydı aslında. Hepsinin farklı karakterleri, farklı yaşamları olsa da ortak bir beklentileri vardı; mutluluk. Ben de onlardan biriydim tabii ve benim de hayal ettiğim mutluluk Jackie'mle birlikte gelecekti.

"Anne, iyi misin?"

Öylesine dalmıştım ki kızımın sesiyle irkildim.

"İyiyim aşkım, bir şeyim yok. Öyle dalmışım işte."

"İyi ki bugün buraya geldik Ebru. Yoksa annemi mümkün değil evden çıkaramıyordum. Onun buna çok ihtiyacı vardı gerçekten."

"Biliyorum Jessica. Aslında bu sabah çok rahatsız kalktım ama inan sadece anneni düşündüğüm için Oktay'ın davetini ertelemedim."

Kızların bu sözlerine katılmamam mümkün değildi. Aylardır gönlümce bir gün yaşamamış, tamamen içime kapanmıştım. Problemlerimle boğuşurken tek kaçış noktam yeni kitabım olmuştu. Yazarken dünyamı unutuyor, farklı bir boyuta geçiyordum sanki.

Son bir yıl içinde hayatımı ciddi anlamda altüst eden olaylar yaşamıştım. Mandy'min ölümünün ardından eşimin iflası ve çaresiz kabullendiğim sağlık sorunum... Hepsi üst üste gelmişti. Ayakta kalmak için mücadele edecek gücüm kalmamıştı. Öylesine bıkkındım ki içimdeki isteğe ve hiç yitirmediğim umuduma rağmen Jackie'yi aramak için bile girişimde bulunamıyordum. Bütün enerjim tükenmiş, içimdeki yaramaz, şımarık çocuk bile artık görünmez olmuştu. Bu zor günlerimde ailemin, dostlarımın ve özellikle çocuklarımın ilgi ve sevgisi hayatla aramdaki tek bağdı.

İşte bu ruh haliyle ilk kitabımı bitirmiş ve bir değerlendirme yapmaları için üç farklı yayınevine bırakmıştım. Üstümdeki bütün negatifliğe rağmen nedense umutluydum. Birinden biri mutlaka beğenecekti. Bu heyecanlı bekleyiş süresini Füsun'la birlikte yaşıyorduk. O da bir kitap yazmıştı ve birlikte aynı yayınevlerine vermiştik. Tek duamız ikimizinkinin de aynı yayınevinden çıkması ve raflarda birlikte yer almasıydı.

Bir ay içinde üç yayınevi de aramış ve kitabımı beğendiklerini söylemişti. Üst üste aldığım bu güzel haberler uzun zamandır ilk kez yüzümü güldürmüştü. En nihayet bulutların arasında gizlenen güneş yüzünü göstermeye ve benim için de parlamaya başlamıştı.

Aynı hafta, kitabıyla ilgili Füsun'dan aldığım muhteşem haberle keyfim iyice yerine gelmişti. Canım arkadaşımla birlikte kurduğumuz hayaller gerçekleşiyordu.

Böylesine büyük bir manevi tatmini, en son çocuklarımı doğurduğum zaman yaşamıştım. Bebeklerimi ilk kucağıma verdiklerinde nasıl da gururlanmıştım kendimle. Onları öpüp koklarken, hamileliğim süresince yatakta geçirmiş olduğum ayları, yaşadığım bütün korku ve sıkıntıları nasıl da unutmuştum hemen. Nasıl da hayatımın odak noktası olmuşlardı bir anda...

Şimdi ise yeniden anne olmuş gibi heyecanlı ve gururluydum. Tam üç yıl boyunca, gecemi gündüzüme katarak emek vermiştim kitabıma. Hüzünlerimle, korku ve gözyaşlarımla yoğurmuş, coşkularım ve heyecanlarımla beslemiştim onu. Artık büyüdüğünü görmek hakkımdı.

Kitabımın ilk ay içinde beş baskı yapmış olması gerçekten gurur vericiydi. Evet, hayallerim büyüktü tabii ama bu kadarını beklemiyordum. Kitabım, hayatıma farklı bir boyut kazandırmış, yaşantım bir anda değişmişti. Artık ne bir şeylere üzülmeye ne de kendimi dinlemeye vaktim vardı.

İmza günleri, seminerler ve gazete röportajları işin en keyifli ve en kolay tarafıydı. Ancak radyo ve özellikle televizyonlara canlı yayına davet edilmeye başlayınca o keyif, yerini ciddi bir paniğe bırakmıştı.

Katıldığım ilk radyo programı benim için gerçek bir şok olmuştu. Sabah saatlerinde rutin ev işlerimi yaparken kızım yanıma gelmiş ve telaşlı bir ifadeyle telefonu bana uzatarak, "Anne hemen al telefonu, seni arıyorlar," demişti. Yüz ifadesinden bir terslik olduğunu düşünerek heyecanla telefonu elinden almıştım:

"Alo."

"Merhaba, burası Radyo City. Yirmiye kadar sayın. Canlı yayına bağlanıyorsunuz."

O anki paniğimle telefonu Jessica'ya uzattım.

"Ya böyle habersiz aranır mı! Ben hayatta konuşamam," demiş ancak hemen arkasından banttan gelen alkış sesleri ve 'Şimdi karşımızda yazar Stella Molinas Trevez' anonsunu duyunca, boğazımdaki düğüm el verdiğince konuşmuştum. Telefonu kapattıktan sonra da aslında Jessica'nın bu olayı zaten bildiğini ve benim itiraz etmeme fırsat bırakmamak için böyle davrandığını anlamıştım.

O günden sonra katıldığım radyo programlarında ilk günkü

paniği yaşamamıştım. Hatta televizyonda canlı yayına çıktığımda bile, hiç düşündüğüm gibi olmamış, her seferinde ilk beş dakikadan sonra bütün gerginliğim gitmişti. Bu medya trafiğinde en büyük dayanağım kızımdı. Jessica, mesleği icabı basın danışmanlığım görevini üstlenmişti.

Oktay Bey'in sesi düşüncelerimi dağıtmıştı.

"Ne içmek istediğinizi sormadan hepinize bitki çayı yaptım. Farklı bir şey isteyen var mıydı?

"Çaya asla hayır demem," dedim gülümseyerek.

Artık güzel sohbetimize başlamıştık. Konuşmanın başında Oktay Bey içeriden kitabımı getirerek, "Her şeyden önce sizi tebrik etmek istiyorum," dedi. "Gerçekten çok yalın bir dille anlatmışsınız. O kadar akıcıydı ki elimden bırakamadım, bir gecede bitirdim."

Ebru'dan, Oktay Bey'in gerçek bir kitap kurdu olduğunu öğrendiğim için, bu sözleri beni gerçekten onurlandırmıştı. Teşekkür ederken, bu memnuniyetimi kendisine de söyledim.

"Bakın," dedi, "okuduğum kitabın konusu ne olursa olsun, öğretici ve de özel sözcükler varsa mutlaka altlarını çizerim. Sizin kitapta ise neredeyse çizilmemiş tek bir satır kalmadı. Dikkatimi çeken sadece doğaüstü olaylar ve reenkarnasyon bölümü değildi. Aile yaşantınız, anneliğiniz ve de kuvvetli karakteriniz beni çok etkiledi. Bunları, zamanımız el verdiğince sizinle konuşmak isterim."

Bu sözlerinden sonra, artık kitabımı tek tek, sayfa sayfa konuşmaya başladık. Sorduğu bütün sorulara cevap vermeye çalışırken, ondan da çok önemli bilgiler alıyordum. Aramızdaki bu muhteşem alışverişten ikimiz de inanılmaz bir haz alıyor, Jessica ile Ebru da heyecanla bizi dinliyordu.

"Kitabın sonunda oğlunuzu aramaya gittiğinizi yazmışsınız. Bu sadece bir kurgu muydu, yoksa gerçekten gittiniz mi?"

"Kitabımda anlattıklarım birebir gerçek. Evet, oğlumu aramaya gittim. Tabii elimde hiçbir ipucu olmadığı için amacıma ulaşamayacağımı biliyordum. Öyle de oldu zaten. Açık konuşmam gerekirse bu yolculuk biraz da kaçıştı benim için. Son zamanlarda üst üste çok ciddi sorunlar yaşadım. İyice bunalmıştım. Bütün dertlerimin arasında, Jessica'yla birlikte Jackie'yi aramaya hiç ara

vermedik. İnanın Jessica benden çok daha fazla ilgilendi. Ama halen aynı noktadayız ne yazık ki."

"Onu bulacağınıza inanıyor musunuz?"

"Bilmiyorum. Sadece umut ediyorum. Ama yardıma ihtiyacım var."

Bu sözlerimle kendisine bir gönderme yaptığımı anlamış mıydı acaba?

"Her şeyin bir zamanı vardır. Şu anda onu bulamıyorsanız, demek ki henüz zamanı gelmemiş."

İlk kez bir yorum yapmıştı. Devamını getirtmek, onu konuşturmak için gülümseyerek, "Peki, sizce bulacak mıyım?" diye sordum.

"Kesin bir şey söylemek istemem. Ama halen yaşıyorsa mutlaka bulacağınıza inanıyorum. Çünkü bulmanız gerekiyor."

Gerekiyor derken ne demek istemişti acaba? Bunu kendisine sordum.

"Ne demek istediğinizi anlayamadım. Neden gerekiyor?"

Oktay Bey, cevap vermemiş ve kitabımı eline alarak sayfaları karıştırmaya başlamıştı. Orada yazmış olduğum bir yeri aradığı belliydi. Merakla bekledim.

"Bakın, bu da altını çizdiğim satırlardan bir tanesi. Öldürülmeden önce son sözleriniz. Aynen şöyle yazmışsınız:

'Kocam asla oğluma öldüğümü söylemesin. Küçük oğlum üzülmesin ve benden nefret etmesin. Bir gün ona döneceğimi hayal ederek beni beklesin. Bir gün ona döneceğimi bilsin!'

Kitabımı ezbere biliyordu neredeyse. Şaşırmış ve duygulanmıştım.

"Jackie'ye son arzunuz sizin istediğiniz gibi iletilmişse, o küçücük çocuk hep sizi beklemiştir. Yıllarla ümitsizliğe düşmüş ve belki de sonra gerçeği öğrenmiştir. Yani öldürüldüğünüzü. Geri dönemeyeceğinizi. Artık sizi beklemiyor olsa da, sizi hiç unutmadığını ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

"Biliyor muyuz?... Hem öyle olsa bile, onu bulamadıktan sonra neye yarar ki?"

"Bulamamış olmanız, bulamayacağınız anlamına gelmez. Sadece bekleyin."

Bu sohbetimiz, daha sonra bizi götürdüğü balık lokantasında

ve tekrar eve döndüğümüzde hiç aralıksız devam etti. Akşamüstü olmuş ve ben zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım.

Bir ara bizden müsaade isteyip içeri gitti.

"Harika bir insan," dedim Ebru'ya. Gerçekten çok keyifli bir gün oldu benim için. Ama ben başka şeyler de hayal etmiştim, biliyorsunuz."

"Evet, biliyorum Stella'cığım. Ama Oktay, senin bildiğin medyumlar gibi değil. Yani her zaman o yönünü göstermez. Ancak bir anda bir şey hissederse söyler."

"Anladım canım. Aslında çok da önemli değil. Onu tanımış olmam yeterli. O kadar farklı bir insan ki. Kısacık bir sürede çözülebilecek kadar basit değil ama birçok insanın yapmacıklığından uzak, kendi doğal dünyasında mutlu ve huzurlu görünüyor. Yaşadığı her olayı, bilgi dağarcığına eklenecek yeni bir tecrübeye dönüştürmeyi başarabilen biri olduğu çok belli. Kısacası, hepimizin olmayı isteyip bir türlü başaramadığı tarzda bir insan. Bence, o da sürüden ayrılmış diğer insanlar gibi hak ettiği değeri görmemiş ve de yeterince anlaşılamamış."

Oktay Bey gelince sustum. Aslında onun hakkında söylenecek daha o kadar çok söz vardı ki...

Artık gitme vaktimiz gelmişti. Saat altıda kalkacak olan vapuru kaçırmamak için acele etmeliydik. Oktay Bey'den müsaade isteyerek ayağa kalktık. Kendisine, geçirdiğimiz bu güzel gün için teşekkür ederken elimi uzattım. O da bana karşılık vererek elimi tutunca bir an durdu ve gözlerime derin derin bakarak, hayatımın akışını değiştirecek sözleri söyledi:

"Oğlun, Saint Malo'da!"

Kanım donmuştu sanki. Şoke olmuştum. Saatler süren sohbetimizden sonra, elimi tutuğu an böyle bir şey söylemesi inanılmazdı. İlginç olan, Oktay Bey de bir tuhaf görünüyordu. Sanki kendi söylediğine kendisi de şaşırmış gibiydi.

"Oktay Bey, Saint Malo nerede?" diye sorduğumda, hâlâ elim elindeydi ve hâlâ göz gözeydik. Soruma verdiği cevap, az evvelki düşüncelerimi doğrulamıştı.

"Bilmiyorum Stella. Ben orayı hiç duymadım!"

Ağlamak geliyordu içimden. Kimbilir belki de ağlıyordum. Yanılma ihtimalini hiç düşünmeksizin, kayıtsız şartsız inanmış-

tım bu adama. Belki de inanmaya ihtiyacım vardı ve böylesi işime geliyordu, bilemiyordum. Ama bugüne kadar ilk kez biri bana oğlumla ilgili bir şey söylemişti ve bu kişinin Oktay Bey olması, söylediği sözün doğruluğuna daha da çok inandırıyordu beni. Bazı medyumlar gibi bu işi parayla yapmaması, ona olan inancımı artırıyordu.

Artık vapur falan umurumda değildi. Bir sonraki ya da on sonraki vapurla da gitsem olurdu. Oktay Bey'in yanından ayrılmak istemiyordum. Kalırsam daha fazla şey öğrenebilirdim belki. Oğlumu anlatabilirdi bana. Beni hâlâ düşündüğünü, beni sevdiğini ve hatta ona kavuşacağımı söyleyebilirdi belki de.

Artık ayakta duracak gücüm kalmamıştı. Dizlerimin bağı çözülüyordu sanki. Hemen arkamdaki koltuğa oturdum. Jessica, elimi tutup tatlı tatlı gülümseyerek gözlerime baktı. Hiçbir şey söylemeden sadece baktı. Bizim anlaşabilmemiz için sözcüklere gerek yoktu zaten. Bakışlarıyla her şeyi söylüyordu.

'Haklıymışsın anne,' diyordu bana. 'Oğlunu aramaktan asla vazgeçmeyeceğini ve sonunda onu mutlaka bulacağını söylerken, haklıymışsın.' Bir de şöyle diyordu, 'En az senin kadar mutluyum anne.'

Oktay Bey'in, "Hemen döneceğim," deyip içeri gitmesiyle büyü bozulmuştu sanki. Derin bir uykudan uyanmış gibiydim. Dakikalardan beri ilk kez Ebru'ya baktım. O da bizim gibi şaşkın ve heyecanlıydı. Canım benim, yüzü gibi kalbi de güzeldi onun. Ve ben bugünü ona borçluydum.

Kısa bir süre sonra Oktay Bey elinde bir dünya haritasıyla yanımıza geldi.

"Ne yazık ki burada internet bağlantım yok. O zaman işimiz çok kolay olurdu," diyerek, haritadan Saint Malo'nun yerini aramaya başladı. Okul yıllarımda coğrafya dersinden ve harita çizmekten nefret ederdim. Bir gün buna ihtiyaç duyabileceğimi söyleselerdi belki de umursamazdım bile ama şimdi durum farklıydı. Sadece Türkiye değil, bütün dünya haritasını ezbere bilmeyi ve Saint Malo'yu elimle koymuş gibi bulabilmeyi ne çok isterdim.

"Bakın buldum. Saint Malo burada. Fransa'nın kuzeybatısında kalıyor. Manş Denizi kıyısında."

Sanki haritaya değil, oğluma bakıyordum. Gözyaşlarım Saint

Malo'ya akıyordu. Oradaydı oğlum. Hemen elimin altındaydı sanki. Parmaklarım Saint Malo'nun üstünde dolaştıkça onu hissediyor, hissettikçe içimdeki sevgisi daha da büyüyordu.

Bu yoğun duyguları yaşarken Oktay Bey'in sözleriyle tekrar koltuğa bıraktım kendimi. Oğlumu anlatıyordu bana. Benim oğlumu, Jackie'mi anlatıyordu. Dikkatinin dağılmaması için kıpırdamıyor, hatta nefes almaktan bile korkuyordum.

"Oğlun şu anda orada. Ama sürekli yaşadığı yer orası değil. Tatillerde gidiyor oraya. Çok varlıklı bir adam. Evli, bir çocuğu var. İçine kapanık. Dertli gibi. Sağlığı iyi değil. Kalbinde sorunu var. Seni onunla birlikte görüyorum. Oraya gidecek ve onu bulacaksın. Fakat gerçek buluşmanız, kucaklaşmanız burada olacak. 2007 yılında buraya gelip seni bulacak."

Sözlerini bitirdiğinde ben de bitmiştim artık. Dayak yemiş gibiydim. Her yerim ezilmiş, çürümüş gibiydi sanki. Hareket edemiyordum.

"Hemen gidelim anne. Gidip bulalım onu."

"Hayır, henüz değil. Hemen gitmeyin. Şimdi giderseniz onu bulamayacaksınız. Zamanı geldiğinde ben size söyleyeceğim."

Neden hemen gidemiyordum? Daha ne kadar bekleyecek, ne kadar sabredecektim? İşte bu soruları bile soracak gücüm yoktu. Ama Oktay Bey'e güvenmem gerekiyordu. O söyleyene kadar gitmeyecektim.

Hiçbir şeyin tesadüf olmadığı gibi, onun hayatıma girişi de bir tesadüf değildi tabii. Bugün buraya gelişim, Oktay Bey'le tanışmamız, oğlumun nerede olduğunu öğrenmem için bir vesileydi sadece. Artık yerini biliyordum. Onu aramak için de doğru zamanı bekleyecektim. Umutlarımın ve hayallerimin gerçeğe dönüşeceğini bilerek beklemek, heyecanların en büyüğü olacaktı.

5

Mevsimlerden kış, günlerden çarşamba... Benim için hiçbir önemi olmayan, takvimlerden kopartılıp atılacak alelade bir gün işte... Çalışmam lazım. Kitabımı bitirmek için hedeflediğim tarih yaklaşıyor. Kendime verdiğim sözü çiğneyemem. Yazmam gerektiğini biliyorum ama olmuyor. Mutfağa gidip sarma yapmaya benzemiyor ki. İsteksizce yapılan bir yemeğin tadı tuzu eksik olsa da sonradan tatlandırılabilir. Ama kitap öyle mi? Yazılarıma tadını tuzunu veren benim coşkularım, benim hüznüm. Bunu şimdi yansıtamazsam duygularımı nasıl anlatabilirim ki? İlk kez endişeliyim. İlk kez başaramamaktan korkuyorum. Yardıma ihtiyacım var. İlham perilerim neredeler acaba? Ya meleğim, o neden yanımda değil? Zor durumdayım, bunu bildiğinden eminim. O zaman neden gelmiyor? Neden bugün bu kadar yalnızım?

Çok yorgunum... Haftaların, ayların, belki de yılların yorgunluğu var üzerimde. Bir sürü amacım varken, amaçsızım sanki. Hayallerimden bile uzaklaştığımı hissediyorum. Onlar bile artık bana yabancı. Kendimi sevmem gerekirken nefret ediyorum. Bu miskinlikten kurtulmam lazım. Bir an evvel toparlanmalı ve yalancıktan dahi olsa hayata gülerek bakmalıyım.

Pencerenin önüne gidiyorum. Sanki derin bir nefes alsam, bir ohh çeksem, içimdeki tüm sıkıntılar dışarı uçuverecekmiş gibi... İşte bu düşünce bile güzel aslında. Demek ki hâlâ umutlarım var...

Gözlerim alabildiğince uzaklara bakıyor. Seçemediklerimi, hatta hiç göremediklerimi bile anlamaya çalışırken, hayatımı gözden geçiriyorum.

Özlemlerim, yitirdiklerim, pişmanlıklarım, öfkelerim ve hiç yaşayamadıklarım... Hepsi bir bir geçiyor aklımdan.

Çocukluğumu düşünüyorum. Bütün o saltanatın, sözde renkli hayatımın içinde ne acılar çektiğimi... Mutsuz aile yaşantımda sevgi dolu yüreğimin böylesine büyük bir sevgisizliğe anlam veremeyişini ve korkularımı... Babacığımı kaybetme korkusunun benden alıp götürdüklerini...

Babamın evden her gidişinde 'ya dönmezse' korkusuyla pencerelerde beklediğimi, bu ailede doğduğuma ve hatta yaşadığıma bile lanet ettiğim o günleri... Ve geri döndüğünde... Anlatılamayacak, tarif edilemeyecek bir mutluluktu o. Artık yaşayamadığım, hayalini bile kuramadığım bir mutluluk!

Bütün bu acıları yaşayan o küçücük çocuk büyüdü artık. Bir genç kız, bir yetişkin ve sonra da anne oldu. Ama ne yazık ki, aradan geçen uzun yıllara rağmen o günlerin izlerini yüreğinde taşıyor ve içindeki çatışmaya dur diyemiyor.

Sorunlarımın üstesinden gelemediğim zamanlarda, umutsuzluğa düştüğümde, bunu geçmişime bağlayarak o günlerin muhasebesini yapmaya başlarım hep... Elimde olmadan yaptığım bir şeydir bu. Bunun nedeni, belki de bir şeylerin arkasına saklanma isteği ya da bana miras kalan korkularıma yenilmemden olabilir; bilemiyorum.

Aklımı kurcalayan tüm düşüncelerden kurtulmak, rahatlamak için, ilaç niyetine Blacky'yi kucağıma alıyorum. Onu sevip okşarken dünyamı unutuyorum âdeta. İçerden gelen tekerlekli sandalyenin sesini duyuyorum. Fatma, annemi salona getiriyor. Yıllardır mahkûm olduğu sandalyeden birlikte kaldırıp koltuğuna oturtuyoruz. Elinde tuttuğu resim dikkatimi çekiyor.

"Nereden çıktı bu anne?" diye soruyorum.

"Jessica dün gece albümleri karıştırırken bulmuş. Bak, kuzenin Stella'nın düğününde çekilmişti bu resim," diyerek bana uzatıyor. Sözlerine üzgün bir ses tonuyla devam ediyor, "Ne halden ne hale düşmüşüm, görüyor musun?"

Gerçekten de inanılmaz derecede değişmişti. Resimdeki kadın ile yanımdaki ihtiyarcık aynı insan değil sanki. Yıllardır boyatmadığımız bembeyaz saçları onu daha da yaşlı gösteriyor.

Resmi dikkatle incelerken, artık çok daha farklı şeyler görmeye başlıyorum. Gözlerine bakıyorum annemin. Gülümseyerek verdiği pozda bile gizleyemediği sert bakışını, kendinden emin

tavrını ve tahammül edemediğim o otoriter duruşunu görebiliyorum. Kızdığım, tepki duyduğum ve belki de hiçbir zaman anlamaya çalışmadığım annemi görüyorum bu resimde. Bir de şimdiki haline bakıyorum. Bir zamanlar yeri göğü inleten, sert mizaçlı kadının bu olduğuna inanamıyorum. Esprili, sevgi dolu, ağzından dua düşmeyen bu kadın, o kadın olabilir mi? Bir insan bu kadar değişebilir mi? Aynen, gürül gürül akan bir çağlayanın, duru bir ırmağa dönüşmesi gibi...

Anılarıma gömülüyorum yeniden. Bu resim beni üzüyor. Hayır, resim değil, gerçekler üzüyor beni. Sanırım kızgınlığım biraz da kendime. Yıllarca annemi karakterinden dolayı yargılarken, aslında bu sertliğinin altında yatan o güzel yüreği göremeyişime ve olayları hiçbir zaman onun penceresinden görmek istemeyişime tepkiliyim belki de.

"Resmi versene, ablama bakmak istiyorum. Onu öyle özledim ki."

İçim acıyor bu haline. On beş yıldır göremediği ablasını öperken gözyaşları resmi ıslatıyor. Ağladığımı görmemesi için arkasına geçiyorum.

"Bir daha belki de hiç görüşemeyeceğiz. O da yaşlandı. Artık İsrail'den buraya gelmesi çok zor. Ölmeden önce onu bir kez daha görebilmek için neler vermezdim."

Ona bu mutluluğu yaşatmak için ne yapabilirim diye düşünürken aklıma harika bir fikir geliyor. Hemen İsrail'e, teyzemin oğlu Hayim'e telefon açıyorum. Durumu anlatarak, iki kardeşin birbirini görebilmesi için bir bilgisayar kamerası almasını söylüyorum. En kısa zamanda bunu yapacağına dair kendisinden söz aldıktan sonra anneme müjdeyi veriyorum.

"Sana söz veriyorum anne, teyzemi göreceksin Belki buraya gelemeyecek ama onu göreceksin."

İnternet olayını hâlâ çözemediği için söylediklerimi anlayamıyor.

"Bunu sana anlatmam çok zor. Televizyon gibi düşün. Bilgisayarda birbirinizi görebilecek ve hatta konuşabileceksiniz."

İlerleyen teknolojinin o kadar gerisinde kalmış ki, hâlâ anlayamıyor zavallım.

"Yani, o da beni görebilecek mi?" diyor sevinçle.

"Tabii görecek anneciğim."

"O gün saçlarımı çok güzel tarayın ve yeni gecelik giydirin bana. Ablam beni güzel görsün."

Canım benim, nasıl da heyecanlanıyor, nasıl da seviniyor çocuk gibi.

Günde binlerce kez yaptığı gibi yine dua ediyor bana. Benim gibi bir kızı olduğu için şükrettiğini söylüyor. Elimi tutarak, "Seni öpmek istiyorum," diyor minnet dolu bakışlarla. Eğilip kucaklıyorum onu. Bütün içtenliğimle, bütün sevgimle sarılıp öpüyorum annemi. Yıllarca eleştirdiğim annemin bu sefer bana kattıklarını düşünüyorum. Babamın istediği gibi bir eş olamamıştı ama her zaman iyi ve fedakâr bir anne olmuştu.

Pamuk gibi bembeyaz saçlarını tararken, az önceki sevinci bir anda geçiveriyor, mahzunlaşıyor. Bana ne kadar yük olduğunu söyleyerek ağlıyor. Her defasında duygulanıyorum, kötü hissediyorum kendimi bu sözlerle. Bir anne evladına yük olabilir mi? Bu mümkün mü?

"Yapma anne," diyorum, "böyle şeyler söyleme bana."

"Bırak konuşayım. Ne olur dinle beni," diyerek içini döküyor.

"İnsan eti ağırdır. Hepinizi üzdüğümü biliyorum. Bütün yaşantınızı değiştiriyorum. Hadi sen benim kızımsın, belki bana bakmak zorundasın ama Selim?..."

"Anne, Selim'in sana olan düşkünlüğünü biliyorsun. Allah aşkına bu konuyu kapat. Dayanamıyorum," diyerek sözünü kesiyorum. Defalarca duyduğum ve cevap verdiğim sözleri tekrar duymak istemiyorum. Ama susturamıyorum onu.

"Selim hakkında kötü bir söz söylersem Allah çarpar beni. Ancak bir oğul yapar onun yaptıklarını. Allah ondan razı olsun. Ama siz söylemeseniz de ben biliyorum. Bana bakmak kolay değil. Ne olur yavrum, beni ihtiyarlar yurduna yerleştirin isterseniz. Size hiç kırılmam."

Çıldırtıyor beni bu sözleri. Küfür gibi geliyor bana. İyi niyetle söylemiş olsa da kızıyorum.

"Bizimle mutlu değilsen, gitmek istiyorsan git anne. İnan seni tutmam. Ama dert ettiğin bizsek, bu konuyu bana bir daha açma. Sana kaç kez söyledim. Son nefesine kadar yanımda kalma-

nı istiyorum. Zaten ne Selim ne de çocuklar seni bırakmaz, biliyorsun."

"Biliyorum. Siz benim canımsınız," diyor yavaş bir sesle.

Belli etmeden yüzüne bakıyorum. Nasıl da gülümsüyor fark etmediğimi sanarak. Ona olan sevgimi bildiği halde şımartılmak istiyor küçük bebeğim. Vazgeçilemez olduğunu bir kez daha duymak onu mutlu ediyor tabii.

Bir zamanlar, önüne geçemediğim bir güç, anneme olan sevgimi söylememi engelliyordu, bunu yapamıyordum işte. Kimbilir belki de çocukluk yıllarımdan beri içimde beslediğim kırgınlıklarımdı bana engel olan. Babamla geçinememesi ve bu nedenle boşanmış olmalarına duyduğum tepkiydi nedeni. Ama artık değiştim. Yüreğimi sonuna kadar açtım anneme. Her şeyden önemlisi, bütün kötü anılarıma bir sünger çekerek onu affettim. Ve artık sevgimi doyasıya söyleyebiliyorum.

Duygu yüklü bu dakikalar kendime getiriyor beni. Canlanıyorum âdeta. İlham perilerim, meleğim hepsi geri dönüyor bana. Yazmak istiyorum. Hiç durmadan yazmak, yazmak...

Hayatımdaki küçük mucizeler, kaleme olan tutkumla başladı sanırım. Çocuk yaşlarımdan itibaren yazdığım ve rafa kaldırdığım şiirler, daha ileriki yaşlarımda her genç kız gibi tuttuğum günlükler... Sürekli yazardım; ben yorulsam kalemim yorulmazdı, durduramazdım onu... Dile getiremediğim tüm duygularım, kalemimin büyüsüyle bütünleşince huzur bulur, ancak o zaman kendimi doğru ifade edebildiğime inanırdım.

Çocukluğumu, genç kızlığımı geride bırakıp ilk önce eş sonra da anne olduğum yıllarda hâlâ yazıyordum. Sabahları Selim işe giderken gizlice ceplerine koyduğum, "Çabuk gel, seni özledim" mesajlarımdan sonra, Jessica on üç günlükken babasının doğum günü için "birlikte" hazırladığımız küçük sürpriz yine kalemimden çıkmıştı. Minik bebeğimin yumuk yumuk elinin içine sıkıştırdığım ve heyecanla Selim'in fark etmesini beklediğim küçücük bir kâğıt parçası, sanırım eşimin o güne kadar almış olduğu en değerli hediye olmuştu.

"Konuşabilseydim eğer, seni ne kadar sevdiğimi söylerdim. Ayağa kalkabilseydim, boynuna sarılır seni öpücüklere boğardım.

Bunun için galiba biraz sabretmem lazım. Nice mutlu yıllara babacığım."

O günden tam yirmi bir yıl sonra, yine kalemimin mucizesi kendini göstermiş ve on bir yıl boyunca yaşadığımız kâbus gibi yıllar, bir önceki hayatımdaki kocama yazdığım, "Seni affettim" mektuplarıyla son bulmuştu.

Aynı yıl, İsrail'de gitmiş olduğum yüz yaşlarındaki medyum hahamın sözleri geliyor aklıma.

"Sen bir kitap yazacaksın. O kitapla yıldızın parlayacak."

Ona güvenmişsem de, buna cesaret edebilecek miydim? Ancak astral yolculuk sonrası oğlumdan beklediğim haber yine kalemimle gelince yazmaya karar verdim. Oğlumun mesajı, benim tuttuğum kalemin herkese ışık vereceğini hissettirdi bana. Ben de hayatımı, yüreğimi kalemimden kitabıma akıttım...

Şu an ikinci kitabımı yazarken her ne kadar sevimli ihtiyarcık artık aramızda olmasa da, benim için çizmiş olduğu yolda yürüdüğümü bildiğinden eminim.

6

Puslu, karanlık bir sabaha gözlerimi açmıştım. Bu kasvetli hava, yataktan hiç çıkmamak, hatta bütün gün tembellik yapmak için güzel bir mazeretti aslında. Bunu yapabilirdim de. Hiç kimse bir laf etmezdi. Tabii Blacky'nin dışında! Bir tek o anlayışlı davranmazdı bana. Sabahları yaptığımız yürüyüşlerden asla taviz vermez, bütün hünerini sergileyerek beni kandırmanın yolunu bulurdu mutlaka. Ama yine de bir kez daha şansımı denemeye kararlıydım. Gözlerimin içine yalvarırcasına bakıyor olmasına rağmen, "Hayır Blacky, hiç keyfim yok, bu sabah seni Fatma çıkaracak," diyerek başını okşadım.

"Ne olur, Blacky'yi sen dışarı çıkarır mısın?" diye seslendiğimde, bir elinde bıçak, bir elinde patatesle Fatma yanıma geldi.

"Senin uyuduğunu görünce ilk işim onu çıkarmak oldu zaten," cevabı üzerine rahatladım ve kalkıp bir fincan çay ve gazeteyi alarak yatağa geri döndüm. Ancak çok geçmeden şımarık sevgilimin cilveleriyle erimeye başlamıştım bile. Az sonra sokağa çıkacağımıza söz vererek yatak keyfime devam ettim. Çayımı henüz yarılamıştım ki cep telefonum çaldı. Arayan Büşra'ydı.

Büşra'yla, siteme yazmış olduğu mail'ler vasıtasıyla tanışmıştık. Kitabımla ilgili yapmış olduğu güzel ve samimi yorumlarını okuyup yanıtlayınca, kısa bir aradan sonra tekrar yazarak benimle tanışmak istediğini söylemişti. Ben de, benimle konuşmak ya da görüşmek isteyen bütün okurlarıma yaptığım gibi, kendisine msn adresimi vermiştim. Ancak onu iyi tanıdığımdan emin olduktan sonra telefon numaramı verebilir ve buluşma teklifini kabul edebilirdim. Yaşadığım bazı tatsız olaylar bu kararı almama neden olmuştu.

Hiç kimseye hayır demeyi beceremediğim için ısrarla beni

görmek isteyen okurlarımı da kıramıyordum. Bunlardan birçoğuyla tanışmak hayatıma artı katmış, kimisiyle aramızda güzel bir arkadaşlık oluşmuştu. Kimisi için ise aynı şeyleri söylemem mümkün değildi.

Bunlardan biri, her gece bazı güçler tarafından dövüldüğünü ve tecavüze uğradığını, ancak ailesine açılamadığını söylüyor ve benden yardım istiyordu. Ona ne diyebilirdim ki? On sekiz yaşındaki gencecik bir kızı hiçbir şekilde yönlendirmem doğru olmazdı. Bu sorumluluğu tek başıma yüklenemezdim. Onun ailesine ihtiyacı vardı. Ve bu sorununu bir türlü anlatamadığı nişanlısına!

Artık olur olmaz saatlerde, sürekli beni arayarak intihar edeceğini söylüyordu. Buna gerçekten cesaret edebilir miydi, bilemiyordum ama onun için endişeleniyordum. Gerçekten zor durumdaydı.

Kendi yaşadıklarımı düşündükçe onun neler hissettiğini çok iyi anlayabiliyordum. Üstelik o, benim yaşadıklarımdan çok daha ciddi ve hayat boyu unutamayacağı acılarla boğuşuyordu. Kendisine ailesiyle görüşmek istediğimi söylediğimde bunu kabul etmiyor, ailesinin inanmayacağını, ona deli gözüyle bakacağını söylüyor ve ısrarla benim yardım aldığım medyum Ari'nin telefonunu istiyordu benden. Bunu yapmam etik olarak doğru değildi. Ailesine danışmadan medyuma gitmesine önayak olamazdım. Bu durumda ona sadece bir psikoloğa gitmesini önerebilirdim. Bu önerim, ona inanmadığım için değildi tabii. Yaşadığını söylediği her şey doğru olabilirdi. Kaldı ki, doğru olduğundan emin dahi olsam bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Onun durumu benimkinden çok farklıydı. Ben tüm yaşadıklarımı ailemle birlikte yaşamış ve hep birlikte birbirimize dayanarak ayakta kalmayı başarabilmiştik. O ise yalnızdı. Güvenebileceği, yaşadığı her şeyi çekinmeden paylaşabileceği birine ihtiyacı vardı ve bu kişinin bir psikolog olması en uygun olanıydı.

Bu genç bayanla –zorunlu– telefon görüşmelerimiz devam ederken, bir de Diyarbakırlı bir adam musallat olmuştu. Telefon numaramı nasıl bulmuşsa beni sürekli olarak arıyor ve yapacağı kazı hakkında –her ne kazısıysa, benimle ne alakası varsa ki hâlâ anlamış değilim– benim fikrimi soruyordu! Kaba ve tehditkâr

bir ses tonuyla ona kesin bir cevap vermem için beni zorluyordu. Bu kazının onun için çok önemli olduğunu ve ona ne yapmam gerektiğini söylemezsem ya da onu yanlış yönlendirirsem peşimi bırakmayacağını söylüyordu. Sonunda telefonumu dinleteceğimi ve kendisinden davacı olacağımı söyleyerek ondan kurtulmayı başardım.

Beni kafalarında farklı bir yerlere oturtan sadece bu iki kişi değildi tabii. Bunun gibi inanılmaz neler vardı daha. İşte bu nedenle tanımadığım insanlara telefonumu vermiyor, sadece msn'den konuşuyordum.

Büşra'yla da konuşmalarımız msn'de başlamıştı. Ancak kısa bir süre sonra onun pozitif kişiliğinden etkilenerek, sanal âlemden çıkıp reel hayatta görüşme isteğine itiraz etmemiştim.

Büşra, otuz beş yaşında, bekâr bir kadındı. Büyük bir mağazanın satın alma müdürüydü. O da son iki yıldır birçok insanın inanamayacağı türden olaylar yaşıyordu. Bir-iki yakını dışında kimseye anlatamadığı bu olayları benimle paylaşmasının en büyük nedeni, bana olan güveniydi herhalde. Benim yaşadıklarım ve benzer yaşananlar, yaşayanlar tarafından ne yazık ki herkese anlatılamayacak kadar özeldi. Bunları özel yapan ise her insanın yaşayamayacağı olaylar olmasıydı. Biz seçilmiş miydik, yoksa yaşamı sonuna kadar sorgulayanlardan mıydık, bilemiyorum.

Büşra, telefondaki konuşmamızda, beni özlediğini ve anlatmak istediği şeyler olduğunu söyleyince, daha önce de gittiğimiz bir kafeteryada buluşmak üzere randevulaştık. Bu durumda, tembellik hayallerim suya düşmüştü tabii.

Duşumu alıp giyindim ve hafif bir makyaj yaptım. Annemin ilaçlarını Fatma'ya bir kez daha hatırlattıktan sonra, Blacky'ye verdiğim sözü tutarak onu birkaç dakika yürüttüm ve evden çıktım.

Kafeteryaya tam buluşma saatinde varmıştım. Çevreme bakınırken, Büşra el sallayarak ayağa kalktı.

"Geç kalmadım değil mi? Saat tam bir."

"Hayır Stella'cığım. Sen gecikmedin, ben biraz erken geldim. Hani kitabında yazıyordun ya, 'Ne bekletmeyi ne de beklemeyi severim' diye. Bu yüzden acele ettim."

Büşra, tıpkı bir cırcırböceği gibi konuşup duruyordu. Se-

sindeki tonlama ve vurgular o kadar muntazamdı ki, onu dinlemekten büyük keyif alıyordum.

Hararetle yeni sevgilisini anlatırken cep telefonu çaldı.

"Merhaba teyze."

"..."

"Kusura bakma teyzeciğim bugün olmaz. Bir arkadaşımla beraberim."

"..."

"Tamam sorarım. Bir dakika bekle istersen, hemen soruyorum. Stella, teyzem arıyor, Süheyla Teyzem..."

"Evet?"

"Benim için mantı yapmış, seni de davet ediyor."

Çok şaşırmıştım. 'Nereden çıktı bu davet şimdi?' derken, Büşra, telefon kulağında benim cevabımı bekliyor, bir yandan da fısıltı halinde teyzesinin ne kadar tatlı bir kadın olduğunu, hiç sıkılmayacağımı, üstelik de muhteşem mantı yaptığını söylüyordu.

Ne diyeceğimi şaşırmıştım. Onu kırmamak için teklifini kabul edebilirdim ama canım gerçekten de hiç gitmek istemiyordu. Evime gidip Blacky'mle birlikte tembellik yapmak istiyordum. Tanımadığım bir insanın evinde saatler harcamak, üstelik son günlerde aldığım birkaç kiloyu vermeye çalışırken, mantı yemeğe gitmek hiç de cazip gelmiyordu bana. Bu kadar istemezken yine de gitmeyi kabul etmiştim. Hiçbir zaman hayır demeyi öğrenemeyecektim galiba.

Yeni oturmamıza rağmen, hemen hesabı ödeyerek çıktık. Teyzesi Nişantaşı'nda oturuyordu. Osmanbey'i Nişantaşı'na bağlayan yolun başında taksiden indik. Büşra, bir arkadaşının nişan töreni için kıyafet bakmak istediğini söyleyince, kötü bir haber almış gibi tepki verdim.

"Şaka yapıyorsun Büşra, benden bir de bunu isteyemezsin," dedim üzgün bir ses tonuyla.

"Neden ki?"

Bana bu teklifi yaparken, alışveriş yapmaktan nasıl nefret ettiğimi bilmiyordu herhalde. Değil bir başkası için, kendim için bile bunu yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bütün kıyafetlerimi Jessica alırdı bana. Ancak çok zorunlu olduğumda, alışık ol-

duğum bir-iki mağazaya gider, defi bela kabilinden bir şey seçer ve çıkardım. Öyle acele karar verirdim ki, çoğunlukla ya bedeninde sorun çıkardı ya da eve gittiğimde hiç de zevkime uygun olmadığını görürdüm. Kızım bu huyuma da alışıktı tabii. Bu gibi durumlarda yine yardımıma koşar ve değiştirme işini üstlenirdi.

Büşra bugün onun için yaptığım fedakârlıkların farkında mıydı acaba? Kendimden neler verdiğimin...

Fazla değil, belki yarım saat, belki kırk beş dakika kadar dolaştıktan sonra teyzesinin oturduğu apartmanın kapısına geldik. Tatsız sürprizler zincirine yeni bir halka daha ekleniyordu. Teyzesi yedinci katta oturuyormuş ve ben asansöre binmeye korkuyordum. Asansör kapısına yaklaştığımda, kalbim hızla atmaya başladı. O küçücük kutunun içine girmektense yedi kat merdiven çıkmayı tercih ederdim. Beterin de beteri vardı aslında. Bayan gömleği imalatı yaptığım senelerde, ortağım on birinci katta oturuyordu ve ben o kadar katı bile yürüyerek çıkıyordum. Son zamanlarda ise kendime yaptığım telkinlerle, yanımda biri olması şartıyla, asansörle ancak dördüncü kata kadar çıkmayı başarabilmiştim.

Az sonra duyacağım sözleri bile bile, bir şey demeden merdivenlere doğru yürüdüm.

"Asansöre gelsene, neden yürüyorsun?"

"Sana söylemeyi unuttum herhalde. Ben asansöre binmekten korkuyorum."

"Aaa, hiç bilmiyordum. Bunu kitabında yazmadın."

"Evet, haklısın. Kitabımda yazmadığım daha neler var," dedim gülümseyerek.

"Özel şeyler olsa gerek. Tabii ki her şey kitapta anlatılmaz.

"Sadece özel şeyler değil. Unuttuğum şeyler de var. Daha dün annem bana bir olayı hatırlattı ve kitabımda böyle önemli bir şeyi yazmayı unuttuğuma şaşırdı."

"Merak ettim. Bir gün bana anlatır mısın?"

"Anlatırım tabii."

"Burada kalakaldık. Gerçekten binmeyecek misin asansöre?"

"Hayır canım. İnan çok korkuyorum."

"Peki neden korkuyorsun? Asansörle ilgili kötü bir şey mi yaşadın?"

Durdum ve düşündüm. Hiçbir nedeni yoktu.

"Hayır. Hiçbir şey yaşamadım. Uçak ve asansör fobim kızıma hamileliğimden sonra başladı. Önceleri hiç böyle korkularım yoktu benim," diye cevap verdim.

"Bu korkunu yenmelisin. Hadi gel, bir şey olmaz."

"Evet, bir gün yeneceğim ama o gün bugün değil," dedim gülerek. Ve sonra da daha fazla ısrar etmemesi için merdivenlere yöneldim. Büşra da asansöre binmekten vazgeçerek arkamdan sessizce merdivenleri çıkmaya başladı.

Daire kapısının önüne geldiğimizde zile basar basmaz, teyzesi, "Kim o?" diye seslendi.

"Biziz teyze," diyen Büşra bana döndü.

"Birkaç ay evvel teyzemin evine hırsız girdiği için şimdi işi sıkı tutuyor ve tanımadığı kimselere kapı açmıyor," dedi.

Tam, iyi yapıyor, diyecektim ki kapı açıldı.

Karşımda, ellili yaşlarda, son derece bakımlı bir kadın vardı. Bizi içeri alırken, gelmiş olmamızdan ötürü duyduğu memnuniyeti anlatıyordu. Büşra benim yazar olduğumu söyleyince, kadının gözleri parladı.

"Evimde bir yazar ağırlamak benim için bir şeref," dedi.

Ne yalan söyleyeyim, bu sözler bana gurur verdi. Her insan gibi ben de şımartılmaktan hoşlanıyordum. Masaya geçtiğimizde Süheyla Hanım gözlerime bakarak, "Neden bilmem ama size bakınca içime bir sıkıntı çöktü," dedi.

Tam olarak ne demek istediğini anlamadım ancak anladığım kadarıyla kendimi kötü hissettim. Benden negatif elektrik almış olmalıydı. Öyle de olsa evine misafir olarak gelmiş bir insana söylenecek şey miydi bu? Nedense bu hali Büşra'yı hiç rahatsız etmedi. Yemekten hemen sonra nasıl bir mazeret bulsam da kaçsam diye düşünürken, "Yayınlanmış kaç kitabınız var?" diye sordu.

"Bir tane," diye cevap verdim. "Şu an ikincisini yazıyorum."

"Adını söyleyebilir misiniz? Hemen alıp okuyacağım."

"Tabii. Adı..."

Kitabın adını söyledim ama sanırım duymadı. Beni dinliyormuş gibi görünse de aslında aklının başka bir yerde olduğu belliydi. Beni dinlememesi umurumda değildi ama gözlerime diktiği bakışlarından inanılmaz rahatsız oluyordum.

Kadın, yediğim mantının lezzetini anlayamayacak kadar gerdi beni. Büşra ise keyifle yemeğini yerken, bir yandan da sevgilisiyle mesajlaştığı için teyzesiyle aramızdaki sessiz gerginliğin farkında bile değildi. Yemek sonrası kahvelerimizi içerken de değişen bir şey olmadı. Süheyla Hanım ısrarla gözlerimin ta içine bakıyor, sohbete çok fazla iştirak etmiyordu. Teyzesinin bu değişen tutumunu Büşra'nın fark etmemiş olması imkânsızdı. Ama nedense o da en az benim kadar tepkisiz kalıyor ve neler olduğunu sormuyordu. Ruhum sıkılmıştı bu evde. Bir an evvel kalkıp gitmekten başka bir şey düşünemiyordum. Bu kadının kesin bir sorunu vardı. Ya da akli dengesi yerinde değildi.

Bir ara teyzesinin mutfağa gitmesini fırsat bildim.

"Teyzenin nesi var?" diye sordum. "Bize kapıyı açtığı andan öyle farklı ki."

Teyzesi odaya dönünce, Büşra sorumu cevaplamak yerine başka bir şey söylemek zorunda kaldı.

"Benimkinin son mesajını okuyayım mı sana?"

"Tabii..."

Cümlemi tamamlamama fırsat olmadan, Süheyla Hanım, anlamakta zorlandığım boğuk bir sesle, "Stella, sizin ciddi bir sorununuz var. Sizi çok üzen bir şey... Öyle değil mi?" diye sorunca, başımı kaldırıp şaşkınlığımı gizlemeden gözlerine baktım.

"Çok özür dilerim, ne sorduğunuzu anlayamadım?"

"Ben ne söylediğimi biliyor muyum sanki..."

Bu kadın kesin deli olmalıydı!

Ne diyeceğimi bilemez halde Büşra'ya baktım. O ise bana değil, teyzesine bakıyordu.

"Ne oldu teyze? Bir şeyler mi hissettin yoksa?"

Sanki Büşra bir şey sormamış, hiç konuşmamıştı. Sorusunu yinelerken Süheyla Hanım gözlerini kapatmış ve kendi kendine bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Aynen medyumların transa geçtikleri an gibi...

Büşra bana sokularak, kulağıma fısıldadı: "İnanamıyorum Stella. Yıllardan beri ilk kez oluyor bu!" dedi. Ben de çok yavaş bir sesle, "Ne oluyor Büşra, hiçbir şey anlamıyorum ki," dedim.

"Teyzemin psişik güçleri vardır. Yani medyumlar gibi. Ama yemin ederim, defalarca yalvarmama rağmen benim kahve falı-

ma bile bakmaz. Şimdi ise şu haline baksana. Sana bir şeyler söyleyecek herhalde."

Heyecandan kanepeye yapışmıştım sanki. Beni hiç tanımayan, hayatımla ilgili hiçbir şey bilmeyen bu kadın bana neler söyleyecekti acaba?

Sabahtan beri nedense bütün olaylar isteğimin dışında gelişmiş, planladığım hiçbir şeyi yapamamıştım. Bu da çok sevdiğim bir sözün doğruluğunun ispatıydı bence: "Tanrı'yı güldürmek istiyorsan, ona planlarından bahset!"

Bütün gün evde kalıp tembellik yapma planları yaparken, Tanrı bana nasıl gülmüştü kimbilir. Çünkü o, o anda benim için kendi planlarını yapıyor olmalıydı. 'Sadece Allah'ın dediği olur' sözünün doğruluğuna bir kez daha ikna olmuştum.

Süheyla Hanım'ın gözleri hâlâ kapalıydı. Ellerini dua eder gibi açmış, kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu. Görünen tablo böyleydi ama ben, aslında kendi kendine konuşmadığını anlayabiliyordum. Aynen Ari ve Nilgün Hanım gibi onu da yönlendiren güçler vardı ve şu anda, 'ondan' ya da 'onlardan' bilgi alıyor olmalıydı. "Peki, efendim, emredersiniz efendim," gibi sözleriyle de saygısını ve itaate hazır olduğunu gösteriyordu.

Ellerim birbirine kenetlenmiş, heyecan içinde bana söyleyeceklerini bekliyordum. Büşra da aynen benim kadar heyecanlı ve sessizdi. Kısacık bir süre sonra beklediğim an geldi ve Süheyla Hanım beni beynimden vuracak soruyu sordu:

"Siz, çocuğunuzu mu kaybettiniz?"

Kafama bir balyoz yeseydim bu kadar sersemler miydim, bilemiyorum! Bir anda bütün vücudumu ter bastı sanki. Oktay Bey'in, "Oğlun Saint Malo'da," dediği an bile bu duyguları yaşamamıştım. Onun medyum olduğunu bildiğim için durum farklıydı. Bugün yaşadıklarım ise gerçek bir sürprizdi bana.

İlk şoku üstümden attıktan sonra, ne cevap verebilirim diye düşünürken, Süheyla Hanım konuşmaya devam etti.

"Bir çocuk görüyorum. Çok uzaklarda. Küçük bir erkek çocuk. Ağlıyor."

Jackie'm! Allah'ım, benim Jackie'mden mi söz ediyordu yoksa? Onu görebiliyor muydu? Böyle bir şey mümkün olabilir miydi?

Gözyaşlarıma hükmedemiyordum artık.

"Canım benim..."

Dudaklarımdan istem dışı dökülen bu sözlerle büyü bozuldu sanki. Süheyla Hanım sustu, artık konuşmuyordu. Devam etmesi için yalvaran gözlerle yüzüne baktığımda ne kadar kötü bir durumda olduğunu fark ettim. Boynundan yüzüne kadar kıpkırmızı olmuştu. Savaştan çıkmış gibiydi. Ter içindeydi.

"Büşra su getir. Nefes alamıyorum."

Gerçekten de konuşurken tıkanıyor, nefes almakta zorlanıyordu. Büşra telaşla yerinden fırlarken ben de Süheyla Hanım'ın yanına giderek elini tuttum.

"Çok özür dilerim. Benim yüzümden bu hale geldiniz."

Büşra'nın getirdiği sudan bir yudum aldıktan sonra, "Çok karışık şeyler gördüm," dedi yorgun bir sesle. "Artık konuşmak istemiyorum. Odama çekilip biraz uzanacağım. Kusura bakmayın."

Kendimden nefret ediyordum. Ne olursa olsun susmalı, hiç konuşmamalıydım. İşte o zaman kadının dikkati dağılmayacak, belki de oğlumla ilgili bir şeyler söyleyecekti. Frenleyemediğim duygularıma yenilmenin cezasını çekiyordum.

Süheyla Hanım odasına gitmek üzere ayağa kalkarken sokak kapısının zilini duyunca tekrar yerine oturdu.

"Kızım gelmiş olmalı. Büşra lütfen kapıya bakar mısın?"

Gelen, gerçekten de kızıydı. Büşra bizi tanıştırdıktan sonra, genç kız annesine endişeli bir ifadeyle bakarak, "Hayırdır anne? Neyin var?" diye sordu.

Büşra kuzenine kısaca olanları anlatmaya başladı.

"Son bir haftadır annem coştu vallahi. Kime baksa bir şey söylüyor. Eskiden bu kadar değildi."

"Hadi teyzeciğim, git uzan biraz. İstersen sana yardım edeyim."

Üçümüz de Süheyla Hanım'a bakıyor, ondan bir cevap bekliyorduk.

"Stella, bu çocuk senin oğlun!"

Yine altüst oldum. İstemeden elim boğazıma gitti. İçime akan gözyaşlarımı duymaması için sessizce yutkundum. Susmaması, oğlumu anlatmaya devam etmesi için ayaklarına bile kapanabilirdim. Bu sessiz yakarışlarımı gözlerimden okumuş olacaktı ki, "Bana biraz izin ver. Çözemediğim bir düğüm var burada. Bir la-

birentin içinde kaybolmuş gibiyim. Anlam veremediğim bir şeyler oluyor," dedi.

Hepimiz sustuk. Sessizliği bozan ise sadece Süheyla Hanım'ın, "Sizi dinliyorum efendim," sözleriydi. Kızı bu durumu umursamaz görünüyor, Büşra ve ben ise heyecanla anlatacağı şeyleri bekliyorduk.

"Bir çocuk ve bir adam görüyorum..."

"..."

"Anladım efendim."

Sonra bize döndü ve "İkisi aynı kişi, diyorlar bana. Yani senin oğlun o. Anlamıyorum, ne olduğunu anlayamıyorum."

"Efendim lütfen biraz daha açık anlatır mısınız?"

"..."

"Hayır, bu adam senin oğlun değil. Oğlun olması imkânsız. Senden daha yaşlı çünkü. Ama o çocuk senin oğlundu. Peki, ama bu adamın o çocuk olduğunu söylüyorlar bana."

"..."

Artık ağlasam da, bağırsam da Süheyla Hanım'ı rahatsız edemezdim. O bizim yanımızda görünse de farklı bir boyuta geçmişti. Bir şeyleri anlamaya ve bana anlatmaya çalışırken, sürekli yardım alıyor ve bana hiçbir soru sormadan öğrendiklerini aktarıyordu. Oysa bana sorsaydı, söz hakkı tanısaydı, kafasını karıştıran o muammayı çözmesine yardımcı olabilirdim. O labirentten çıkarabilirdim onu. Geçmiş hayatımda kalan benden büyük bir oğlum olduğunu anlaması imkânsızdı. Bu durumda da işin içinden çıkamayacağı için sıkılıp dikkatinin dağılmasından korkuyordum. Bu kadın, Oktay Bey'den sonra ikinci mucizemdi benim. Belki de oğluma kavuşmama yardım edebilecek ikinci kişiydi. Susmasına dayanamazdım artık. Jackie'me bu kadar yaklaşmışken onu tekrar kaybedemezdim.

"Senin kan bağın olan biri bu. Senin bir parçan. Yıllar önce onu terk etmişsin. Çok ağlamış, darılmış sana. Hâlâ kızgın, affetmiyor seni. Ama çok seviyor. Seni hiç unutamıyor!"

Paramparçaydım artık. Tarifi imkânsız duygular içindeydim. İçimden, 'Seni bulacağım oğlum. Yemin ediyorum, her ne pahasına olursa olsun seni bulacağım,' diye geçirirken, Süheyla Hanım'ın son sözleriyle kalbimin duracağını sandım.

"Mayo mu? Anlamadım efendim. Bir kez daha tekrarlar mısınız lütfen?"

"..."

"Mayo! Türkiye değil... Yabancı bir ülke... Bu ülkenin adı Mayo mu dediniz efendim?"

"..."

"Anladım efendim. Teşekkür ederim efendim."

"Israrla mayo, bir de Fransa diyorlar bana. Ben bu kelimenin anlamını bilmiyorum."

Ben biliyorum. Saint Malo... Fransa'nın kuzeyi, diye bağırmak isterken, dikkatini dağıtmamak için sessiz çığlıklarımı içime gömdüm. Oktay Bey ve Süheyla Hanım... Birbirinden habersiz bu iki kişi, bana oğlumun yerini söylemişlerdi. Artık hiçbir şüphem kalmamıştı. Oğlumu bulacaktım. Bu heyecana, bu sevince kalbim dayanabilirse tabii...

"..."

"Bu adam oraya gidip geliyor. Bir adaymış orası. Tekneyle gidiyormuş."

"Anlayamadım efendim."

"..."

"Bu adam hasta. Yüksek tansiyonu var."

"..."

"Küçücük bir kız görüyorum. Beş yaşında. Onun torunu. Onu çok seviyor. Ama dertli. Sağlığı iyi değil."

Sanki Oktay Bey'i yeniden dinliyordum. Bana o gün söylediklerinin tek kelimesini bile unutmamıştım. Unutamazdım. Özellikle sağlığının iyi olmadığı beynime kazınmıştı sanki. Ve ben bunu duyduğum günden beri ona bir şey olacak korkusuyla yaşıyordum.

"Ne zaman dediniz efendim?"

"..."

"Anladım efendim. Teşekkür ederim."

"İki yıl sonra bir araya geleceğinizi söylüyorlar!"

Nefesimi tutmuş Süheyla Hanım'ı dinlerken, yine Oktay Bey'in söylemiş olduğu sözler geliyor aklıma:

"Gerçek buluşmanız, kucaklaşmanız burada olacak. 2007 yılında, o buraya gelip seni bulacak."

Yani iki yıl sonra. Aynen Süheyla Hanım'ın söylediği gibi!

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Çok yoruldum. Artık yatacağım."

Daha bir saat kadar evvel, kaçmak istediğim bu evden ve deli olduğunu düşündüğüm Süheyla Hanım'dan ayrılırken, duygularımı analiz edemeyecek kadar şaşkındım. Süheyla Hanım kendi dudaklarından dökülen hiçbir söze anlam veremediği gibi, bana da, olabilecek en büyük mükâfatı, canımın bir parçasını verdiğini de bilmiyordu.

Eve döndüğümde, duyduklarımın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Akşam yemeğinde, eşime ve çocuklara Süheyla Hanım'ı ve bana söylediklerini anlattım. Onlar da bu duruma en az benim kadar şaşırmışlardı. Bu konulardan uzak durmayı tercih eden Selim'in bile bunun bir rastlantı olmadığını düşünmesi hoşuma gitmişti. Bunu kendisine de söyledim.

"Akıl var mantık var Stella," dedi. "Saint Malo'yu kaç kişi biliyor ki... Bana Fransa demiş olsaydın belki de konuyu bildiğini ve bu yüzden orayı söylediğini düşünebilirdim. Ama onun da Oktay Bey gibi Saint Malo demesi gerçekten ilginç. Üstelik baksana, adını bile bilmiyormuş."

"Adını bilmesi ya da orayı tanıyor olması bile önemli değil ki Selim," diye cevap verdim. "Önemli olan, iki kişinin de aynı yeri söylemesi. Jackie'yi orada bulacağıma kesinlikle inanıyorum artık."

"Belki de Jackie'yi değil de onunla ilgili bazı ipuçları bulabilirsin orada. Ne olduğunu bilmiyorum ama kesin orada bir şey var."

Çocuklarım da aynı fikirdeydiler. Bütün bu verilere rağmen onu bulmamın zor olduğunu, ancak mutlaka orada bir şey bulacağımı söylüyorlardı.

"Demek ki bana artık yol göründü," dedim gülerek. "Bu sefer kaçmama da gerek yok. Bana gitme demeyeceksiniz herhalde."

"Kiminle gitmeyi düşünüyorsun Stella?"

Tam Selim'e cevap verecekken Jessica kendinden gayet emin bir şekilde lafımı kesti.

"İşimden izin alabilirsem tabii ki ben gideceğim annemle. Yeter ki o tarihte çekimim olmasın."

"Bakarız güzelim. Zaten buna karar vermek için henüz erken. Biliyorsun gideceğim zamana Oktay Bey karar verecek."

"Biliyorum anne. İnşallah bana uygun bir tarihe denk gelir."

Kızım çok kararlı görünüyordu. Oysa ben onunla aynı fikirde değildim. Yıpratıcı bir yolculuk olacaktı. Başıma gelebilecek olumsuzlukları düşündükçe, kızımla gitmek hiç de iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Henüz kimseye söylememiş olmama rağmen ben kararımı vermiştim. Bu yolculuğa Rebi'yle birlikte çıkacaktık.

Rebi, Selim'in amcasının kızıydı ve benim hayatımdaki en önemli insanlardan biriydi. Ablam gibi görüyordum onu. Başım sıkıştığında yardım istemekten çekinmeyeceğim dostlarımdan biri de oydu. Hayata bakış açısı, deli dolu tarzı, sıcacık yüreği ve dostluğuyla örnek bir insandı benim için. Sorunlarımızı ve mutluluklarımızı sınırsızca paylaşırdık onunla. Bir derdim olduğunda "ben yanındayım" demesi, hayata yeniden gülümseyerek bakmam için yeterliydi. Aslında bunu sözlere dökmesine gerek yoktu. Yanımda olduğunu her zaman hissettirirdi bana.

Oktay Bey'den Saint Malo'yu öğrendiğimde, bunu ailemden sonra ilk Rebi'yle paylaşmıştım. Attığı sevinç çığlıklarını hâlâ duyar gibiyim.

"Artık yerini bildiğine göre hemen gidiyoruz," demişti bana. Oysa daha evvel birlikte gideceğimizi hiç konuşmamıştık. Çok şaşırmıştım.

"Gidiyor muyuz! Yani sen de mi benimle geleceksin?" diye sormuştum.

"Tabii ki ben de geleceğim. Seni yalnız bırakacağımı nasıl düşünürsün?"

Mutluluktan uçabilirdim. İşini bırakıp benimle gelmesinin nasıl bir fedakârlık olduğunun bilincindeydim. Bunu kendisine de söylediğimde bana kızmıştı.

"Saçmalama Stella. Aramızda böyle şeylerin lafı olur mu?"

Bayılıyordum bu kadına. Gerçek dost olduğunu bir kez daha kanıtlamıştı bana.

O günden sonra sürekli bunun hayalini kurmaya başlamıştık. Jackie'yi bulacağımızdan öyle emin görünüyordu ki... Hayalleri sınırsızdı. Ben, bulmamız çok zor dedikçe, o sanki bulmuşuz gibi,

onunla neler konuşacağımızın planlarını yapıyordu. Böylece ben de iyice gaza geliyor, kendimi o hayallerin içinde buluyordum.

Bu konunun yine açıldığı bir gün, Rebi'yle gideceğimi söylemeyi düşünürken Jeffrey'nin, "Finallerime denk gelmezse ben de sizinle gelirim," demesi tuz biber ekmişti sanki. Ne diyeceğimi düşünürken telefon imdadıma yetişti.

"Anne, Büşra arıyor seni."

Jessica'nın elinden telefonu alırken, önemli bir şey olmalı diye düşündüm. Çünkü ilk kez bir akşam saatinde arıyordu beni.

"Stella'cığım kusura bakma rahatsız ettim. Yemekte miydiniz?"

"Hayır canım, bitirmiştik. Ailece masa başı sohbeti yapıyorduk."

"Süheyla Teyzemin sana bir mesajı var. Onu söylemek için aradım."

"Mesaj mı? Nedir, çabuk söyle," derken, deli bir heyecan sarmıştı içimi. Yeni bir şey daha mı öğrenecektim yoksa?

"Kalem kâğıt alsana. Sana bir şey yazdıracağım."

Çalışma masamın üstünde kalem ve kâğıttan bolbir şey yoktu zaten. Sakin olmaya çalıştım.

"Söyle canım, yazıyorum," dedim.

"Tamam. Yanlışlık olmasın diye kodlayacağım."

Büşra'nın söylediği harfleri tek tek yazmıştım. Bittiğinde ise ortaya çıkan kelimenin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Kedöbetün!"

"Bu yer Paris'teymiş. Oraya gittiğinde bu adın yazılı olduğu tabelayı bulacakmışsın."

"Tabelayı mı bulacağım?"

"Evet. O tabelaya sırtını verdiğinde, karşı köşede bir kafe görecekmişsin. O kafeye gidip araştırmanı söyledi."

"Yani Jackie'yi orada mı bulacakmışım?"

"Hayır canım. Öyle bir şey demedi. Sadece, orada araştırsın dedi. Ama sana az evvel yazdırdığım yeri defalarca tekrarladı bana. Kafede bir şey bulamazsa sakın yılmasın. Oralarda dolaşsın dedi. Çok önemli bir şey olacakmış galiba."

Büşra'nın sözleriyle vücudumda garip bir ürperme hissettim. Sürprizlerle dolu bir gündü benim için.

"Tamam Büşra'cığım. Mutlaka gideceğim."

"Dur, dur. Az kaldı unutuyordum. Teyzem bir şey daha söyledi."

"Ne dedi?"

"Jackie'nin bordo renkli bir arabası varmış."

Öylesine şaşkındım ki, tıkanmıştım sanki. Konuşmakta zorlanıyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum Büşra. Bugün yaşadıklarım ve şimdi söylediklerin, hepsi şaka gibi geliyor bana. İnanki şoktayım."

"Ben de öyleyim. Ama bak gör, teyzemin söyledikleri mutlaka çıkacaktır."

"İnşallah canım. Teyzene teşekkürlerimi iletir misin lütfen?"

Telefonu kapattıktan sonra, yazmış olduğum kâğıdı alarak masaya dönüp yerime oturdum. Artık, heyecanım yerini yoğun bir duygusallığa bırakmıştı. Ben kendi rutin hayatımı yaşarken olaylar benim dışımda gelişiyordu. Kader ağlarını Jackie ve benim için örüyordu artık.

Selim ve çocuklara telefon konuşmamızı kısaca anlattıktan sonra yazmış olduğum kâğıdı uzattım.

"Selim, Kedöbetün diye bir yer duydun mu?" diye sordum.

"Hayır, duymadım. Bunun Fransızca yazılışını biliyor musun?"

"Evet, sanırım yazabilirim. Bu yerin neresi olduğunu öğrenmemiz lazım. En iyisi Sylvie'yi aramak."

"Nasıl da heyecanlanırmış benim aşkım. Kıyamam ben sana..."

Canım oğlumun bu sevgi dolu sözleri ve alnıma kondurduğu öpücükle iyice gevşemiştim artık. Dakikalardır engellemeye çalıştığım gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. Ağladığımı görünce Jessica'm da duygulanmış ve sıcacık sarılmıştı bana. Dünyanın en şanslı annesiydim ben. Nefes aldıkça gurur duyacağım harika iki çocuğum vardı.

Sylvie'den ve Jeffrey'nin internette yaptığı araştırmadan, Quai de Bethune'ün, Paris'in Ile Saint Louis adasının rıhtım sokaklarından biri olduğunu öğrendim. Kafam iyice karışmıştı. Hızlı trenle gidildiğinde Saint Malo ile aralarında üç saatten fazla bir

yol vardı. Birbirinden bu kadar uzak iki yerin nasıl bir bağlantısı vardı acaba? Geçmiş hayatımda o yerler benim için ne ifade ediyordu?

Bu sır perdesini aralayacağım günün yaklaştığını bilmek çok farklı bir duygu yaşatıyordu bana. Bir zamanlar yaşadığım yerleri gördüğümde, Martine'in gözleriyle görmesem de, onun ciğerleriyle nefes almasam da, geçici bir süre için yeniden Martine olacağımı biliyordum. Adlandıramadığım garip bir duyguydu bu. Heyecan desem, mutluluk desem... Hayır, hiçbiri değil. Bu tanımlar uymuyor duygularımı anlatmaya. İnsanın kendine giderken hissettikleri nasıl izah edilebilir ki?

7

Konuşmacı olarak davet edildiğim seminere gitmek üzere evden çıkarken, heyecanımın yanı sıra içimde, adlandıramayacağım farklı bir mutluluk ve aynı zamanda tedirginlik de vardı. Kaleme aldığım hayatımı, benim ağzımdan dinlemek isteyenlere bütün samimiyetimle anlatabilir, gelecek soruları da aynı şekilde yanıtlayabilirdim. Beni tedirgin eden, kitabımdan sonraki gelişmeleri soracak olmalarıydı.

Bundan evvel katıldığım iki seminerde böyle bir sorun yaşamamıştım. Çünkü o zaman henüz Jackie'yle ilgili hiçbir belge bulamamış ve de bunu dürüstçe açıklamıştım. Şimdi ise durum çok farklıydı. Doğruluğundan kesin emin olmasam bile artık oğlumla ilgili birçok şey biliyordum ve bu bildiklerimi de henüz kimseyle paylaşmaya hazır değildim.

Salona girdiğimde beni bekleyen kalabalığı görünce gözlerime inanamadım. Bu kadar büyük bir topluluğa hitap etmek hem keyifli hem de gurur vericiydi. Benim için hazırlamış oldukları masaya oturup kısa bir konuşma yaptıktan sonra tek tek gelen soruları yanıtlamaya başladım. Söz almak için birbirleriyle yarışan bu insanların çoğu bana inanıyordu. Bunu, sordukları sorulardan anlayabiliyordum. Söyleşinin daha ilk dakikalarında beklediğim soru gelmişti:

"Oğlunuzu buldunuz mu?"

Onlara doğru olan tek cevabı verdim:

"Henüz bulmadım ama ona çok yaklaştım."

Artık sorular peş peşe gelmeye başlamıştı.

"Ben de astral yolculuk yapmak ve önceki hayatımı öğrenmek istiyorum. Kolet'in Türkiye'de yaşamadığını söylediniz. Önerebileceğiniz başka biri var mı?"

"Hayır yok. Kimseye astral yolculuk yapmasını tavsiye etmem. Ben yaptım ama nedenini biliyorsunuz. Annemin ve çocuklarımın hayatı tehlikede olmamış olsaydı böyle bir şeye kalkışmazdım. Bırakın, geçmiş geçmişte kalsın. Zorunlu olmadıkça hiçbir şeyi kurcalayıp kendi ellerinizle hayatınızı altüst etmeyin bence."

Gelen onlarca soru arasından en hoşuma gidenlerden biri de şuydu:

"Bütün hayatınızı gözler önüne serdiniz. Doğaüstü olaylara ve reenkarnasyona inanmayanlar benim hakkımda ne düşünecek diye hiç korkmadınız mı?"

Bütün samimiyetimle, "Hayır korkmadım," diye cevap verdim. "İnsanların bana inanması ya da inanmaması gibi bir kaygım yok. Ayrıca, yaşadıklarımı kimseye kanıtlamak çabasında da değilim zaten. Bilimsel bir kitap yazmadım. Bütün içtenliğimle hayatımı kaleme aldım. Bunu yaptığım için de çok mutluyum. Kimbilir belki de benim atmış olduğum bu ilk adım, zamanla gizli kalan birçok gerçeğin ortaya çıkmasını sağlayabilir."

Konuşma, onlardan aldığım pozitif elektrikle gayet sıcak ve samimi bir havada devam ediyordu. Artık, nerede olduğumu unutacak, hatta espri bile yapabilecek kadar rahatlamıştım. Bu güzel ortamdan aldığım cesaretle bir soru da ben yönelttim:

"Aranızda benim yaşadıklarımı, benzerini yaşayan var mı?"

Kimseden çıt çıkmamıştı. Susmaları, yaşamamış olduklarını göstermiyordu tabii. Bugüne dek bu konularda benim kadar cesur kimseyle karşılaşmamıştım. Deli damgası yerim korkusuyla kimse konuşmaya cesaret edemiyordu. Bunu bilmeme rağmen esprili bir tavırla üsteledim. Onları konuşmaya zorladım.

"Aranızdan kimsenin buna benzer bir şey yaşamadığına beni inandıramazsınız. Hadi, bir cesaret konuşun. Size söz veriyorum, aramızda kalacak. Bakın ben anlattım ve hâlâ rahatça dolaşabiliyorum. Beni tımarhaneye yatırmadılar. Siz de benim kadar korkusuz olun. İtiraf edin bence."

Bütün ısrarlarıma rağmen sorum cevapsız kaldı; ta ki söyleşinin sonunda kadar...

Benim için ayrılan süre dolmuştu. Bu güzel sohbet için teşekkür edip ayağa kalkarken iki kadın yanıma geldi. Arkadaş olduk-

ları belliydi. Biri, fısıltı halinde benimle özel konuşmak istediğini söylerken, bir yandan da etrafına bakınarak onu duyup duymadıklarını kontrol ediyordu.

"Buyurun," dedim, "sizi dinliyorum."

"Hayır, burada konuşamam. Kimse duymamalı. Mümkünse sizden bir randevu rica edeceğim."

Tam cevap verecekken, kızım yanıma gelip benimle konuşmak için sıra bekleyen birkaç kişi olduğunu söyledi. Bütün bu insanların benimle özel konuşmak istemelerine aslında hiç şaşırmamıştım. Zaten böyle olacağını da biliyordum. Önceki seminerlerden tecrübeliydim artık.

Onlar da, kendilerini gizleyen birçok insan gibi yaşadıklarını paylaşmaktan utanıyordu ve ben, bütün hayatımı gözler önüne sermeye çekinmezken, onların bu tutumunu anlamakta zorlanıyordum. Günah mı işliyorduk? Ayıp mıydı bütün bu başımıza gelenler? Bize inanmayanlar, yalan konuştuğumuzu düşünenler olsa bile, eğer biz bunları 'gerçekten yaşamışsak' neden gizlenme ihtiyacı duyuyorduk?

Üç saatlik söyleşimizin sonunda, insanların bu konudaki yaklaşımlarının hâlâ değişmediğini görmek, onlara hiçbir şey veremediğim gerçeğini ortaya çıkarıyordu. Her ne kadar beni ilgilendirmeyen bir durum gibi görünse de, bu sefer gerçekten üzülmüş ve biraz da kızmıştım.

Benden randevu bekleyen kadına telefon numaramı vererek, diğer kişilerle görüşmek üzere yanlarına gittim. Onlarla konuşurken, ben yaşlarda bir kadının uzaktan bana tatlı tatlı gülümsediğini fark ettim. Bir yandan konuşmaya devam ediyor, bir yandan da kaçamak bakışlarla, gülümseyerek beni izleyen o kadına bakıyordum. İlk kez gördüğüm bir sima değildi. Onu tanıyordum ama nereden? Az sonra Jessica'yla konuştuğunu ve sarılıp onu öptüğünü görünce artık yerimde duramaz oldum. Bir an evvel yanlarına gitmek ve bu kadının kim olduğunu anlamak için can atıyordum.

Bakışlarımdan mı anlamıştı bilmiyorum ama güzel kızım imdadıma yetişmişti bile.

"Anne, seninle konuşmak için bekleyen bir bayan var. Çok önemliymiş, gelebilir misin?"

Sohbet ettiklerimden müsaade isteyip ayrıldığımda, birkaç saniye sonra genç kızlık anılarımla karşılaşacağımı henüz bilmiyordum...

Sesini duymamış olsam, mümkün değil tanıyamazdım onu. Bir insan bu kadar mı değişebilirdi? Anılarımın siyah beyaz karelerindeki tombul çekingen kız, karşımda duran bu hoş ve alımlı kadın mıydı gerçekten?

Belkıs'la neredeyse otuz yıldır ilk kez karşılaşıyorduk. Onu Levent'le aynı gün, High School isimli dershaneye başladığımda tanımıştım. Üçümüz de aynı sınıfa gidiyorduk. Kısa sürede kaynaşmış ve arkadaş olmuştuk. Levent'le flört etmeye başladığımda nasıl da kızmıştı bana. Hiç sevememişti Levent'i. Bunu söylemekten çekinmediği gibi, ondan bir an önce ayrılmam için de baskı yapmıştı bana. Ben ise arkadaşımı dinlememiş ve o yaşın saflığıyla yakışıklı sevgilimle, sözlerine aldanarak nişanlanmıştım. Belkıs'ın ne kadar haklı olduğunu, yaşımın kaldıramayacağı acıları tattıktan sonra anlamış ve acı hatıralarla Levent'ten ayrılmıştım.

Bunca yıldan sonra onu tekrar görmek, bana inanılmaz bir mutluluk vermişti. Yılların, onun lehine çalıştığı kesindi. Fazla kilolarından kurtulmuş, yüzünün güzelliği ortaya çıkmıştı. Üstelik dekolte bluzu ve düşük belli daracık kotuyla öyle hoştu ki...

Birkaç dakika ayaküstü konuştuktan sonra, hasret giderebilmek için birlikte bir kafeye gitmeye karar verdik Bir saat sonra bir kafede buluşmak üzere sözleşerek ayrıldık.

Yol boyunca Jessica'yla seminer hakkında konuştuk. O da benim gibi düşünüyor ve insanların kendilerini gizlemelerine anlam veremiyordu.

"Biliyor musun anne, bütün bu insanlar çekinmeyip bizim yaşadığımız türden şeyler yaşadıklarını itiraf etselerdi bizim için çok iyi olurdu."

"Neden güzelim?"

"Yaşantımızla ve yazdığın kitapla öyle göze batıyoruz ki. Sanki bir tek bizim başımıza gelmiş gibi. Öyle olunca da insanların aklı karışıyor tabii. Halbuki herkes bizim gibi ortaya çıksa o zaman daha inandırıcı olurdu."

"Jessica, bize inanmaları ya da inanmamaları sence çok mu önemli?"

"Bilmiyorum anne. Aslında bunu dert etmiyorum tabii ama bazen yalan konuşuyormuşuz gibi yüzümüze şüpheyle bakmaları beni üzüyor."

Şaşırmıştım. Kızımın da benim gibi buna önem vermediğini sanıyordum.

"Ciddi misin? İnan böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Peki sen hiç rahatsız olmuyor musun anne?"

"Hiç öyle bir halim var mı?" dedim gülerek. Sonra da ciddi bir ses tonuyla konuşmaya devam ettim.

"Hatırlıyor musun kızım, kitabım çıkmadan evvel şöyle bir örnek vermiştim sana. Kitabımı okuyan yüz kişiden en az sekseni bana inanmayacak. Kurgu olduğunu zannedecekler. Zaman içinde ise yanıldığımı anladım. Çünkü düşündüğümün tam tersi oldu. İnsanların çoğu bana inandı. Öyle olmasaydı da hiç üzülmezdim. Zaten biliyorsun, insanlara bir şeyleri ispat etmek için en ufak bir çaba göstermedim. Çünkü gerçekten benim için hiç önemli değil. Bu senin için de geçerli. Kendinden emin olduğun sürece insanların düşünceleri seni üzmemeli."

"Evet, haklısın anne."

"Aşkım, kafeye benimle gelmek ister misin?"

"Aslında isterdim ama Lemmy'yle yemeğe, sonra da sinemaya gideceğiz diye konuşmuştuk. Eve gidip biraz dinlenmek istiyorum. Gelmezsem üzülür müsün?"

"Hayır canım, üzülmem. Sen keyfine bak. Lemmy'ye de tarafımdan kocaman bir öpücük ver."

Jessica'yı eve bıraktıktan sonra aynı taksiyle randevu yerine gittim. Belkıs her zamanki zarif tavrıyla oturmuş, çevresine bakınıyordu. Beni gördüğünde tekrar ayağa kalktı bir kez daha sarıldık birbirimize.

"Seni çok özlemişim Stella. Bir daha hiç ayrılmayalım, olur mu?"

"Ayrılmayalım diyorsun ama sen İngiltere'de yaşamıyor muydun?"

"Geri döndüm. Bütün yaşantım değişti artık."

"Anlaşılan senin de hareketli bir hayatın olmuş. Hadi bakalım başla anlatmaya."

"Dur, önce sana, seninle ilgili bir şey anlatmak istiyorum."

"Anlat bakalım."

"İki sene evvel eşim yıllık iznini kullanırken birlikte seyahate çıkmıştık. İlk önce iki günlüğüne ailemi görmek için buraya geldik daha sonra da Japonya'ya gittik. Bu arada buraya geldiğimizde kitapçıya girip yol için birkaç kitap almak istedim. İşte orada, kocaman bir afişte senin kitabını ve adını gördüm. Genç kızlık soyadını kullanmamış olsaydın kesinlikle sen olduğunu anlayamazdım tabii."

"Haklısın. Nereden bilecektin ki."

"Nasıl şaşırdığımı anlatamam. O zamanlar şiir yazdığını biliyordum ama bir gün yazar olacağın hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

"Sanki benim gelirdi," dedim gülerek. "Hesapta olmayan bir şeydi bu."

"Seninle inanılmaz gurur duydum. Hatta kasada parayı öderken kasılarak, 'Biliyor musunuz, bu yazar benim çocukluk arkadaşım,' dedim. Sanki onları çok ilgilendirirmiş gibi."

"Yemin ederim çok komiksin Belkıs."

"Ya ne bileyim. Bunu söyleme ihtiyacı hissettim o anda. Telefon numaranı sordum, vermediler. Böyle bir hakları yokmuş. İki dakika olsun sesini duymayı çok arzu etmiştim ama kısmet olmadı."

"Yazık olmuş. Benim için de senin sesini duymak güzel bir sürpriz olurdu gerçekten."

"Neyse dur. Anlatmak istediğim bu değildi. Ertesi gün Japonya'ya uçtuk. Yol boyunca kitabını okudum. Oraya vardığımızda kitap bitmek üzereydi. Otele gidip duşumuzu falan alıp yattıktan sonra hemen kitaba sarıldım tabii. Her yeri heyecanlıydı ama sonunu deli gibi merak ediyordum. Tam astral yolculuk kısmında kalmıştım çünkü. Neyse kitap bitti ve tam yanımdaki lambayı söndürüp uyuyacaktım ki elektrikler kesildi. Eşime baktım. O çoktan uyumuş, horlamaya başlamıştı bile. Ne yapacağımı şaşırdım ve çok korktum. Galiba jeneratörde arıza olmuş. Kısa bir süre, gecenin karanlığında kucağımda senin kitabınla hareketsiz kaldım. Ertesi sabah otel yönetimi defalarca özür diledi ilk defa otellerinde böyle bir aksaklık olduğunu söylediler. Japonya'da elektriklerin kesildiğini düşünebiliyor musun Stella? O gece kafa-

yı yiyordum inan. 'Tamam,' dedim, 'Stella'nınkiler şimdi de buraya geldi.' Şaka bir yana, ölüyordum korkudan. Sence bu nasıl oldu?"

Belkıs'ın söyledikleri bana hiç de yabancı gelmemişti. Birçok kişi kitabımı okurken elektriklerin kesildiğini ve bundan dolayı çok korktuklarını söylemişti. Bu konunun daha fazla uzamaması adına bunu ona söylememeyi tercih ettim."

Belkıs'ı dinlerken inanılmaz eğleniyordum. Mimikleri çok şekerdi ve beden dilini de çok güzel kullanıyordu. Yüzündeki korku dolu ifade beni daha fazla gaza getirmişti sanki.

"Tamam, ben o geceyi hatırladım," dedim ciddi bir tavır takınarak. "Huzurlu ve deliksiz uyuduğum nadir gecelerden biriydi. Demek ki o gece Jackie'nin babası beni bırakıp seni ziyarete gitmiş."

"Sen dalganı geç bakalım. Tabii, senin için hava hoş. Benim yaşadığım korku umurunda değil."

"Ya, gerçekten de çok bir hoştu havalar burada. Kızım deli misin? Bana söylenecek söz mü bu?"

"Haklısın saçmalıyorum."

"Evet, hadi artık seni ve hayatını dinlemek istiyorum."

"Yeni evlendim, biliyor musun?"

Şaşırmıştım, bildiğim kadarıyla zaten evliydi. Hatta ailesinin onaylamadığı bir gençle kaçarak evlendiğini duymuştum.

"Sen büyük aşkın Hakan'la evlenmemiş miydin zaten?"

"O ilk evliliğimdi."

Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra garsona birer kahve daha ısmarladı.

"Sana sormadan kahveni söyledim, affedersin."

"Önemli değil. Ben de aynısından içerim."

"Hakan'ı bir trafik kazasında kaybettim."

"Çok üzüldüm canım. Başın sağ olsun."

Gözleri buğulanınca konuyu değiştirmek için ne soracağımı düşünürken imdadıma gene o yetişti.

"Türkiye'ye geleli henüz dört ay oldu."

"İkinci evliliğin nasıl gidiyor? Mutlu musun?"

"İkinci değil, bu benim üçüncü evliliğim. Umarım son olur çünkü kocamı çok seviyorum."

Şaşırmıştım. Ne diyeceğimi düşünürken anlatmaya devam etti.

"İkinci kocam cerrahtı. Hastaneden geldikten sonra kitaplarına sarılır, benimle hiç ilgilenmezdi."

"Türk müydü?"

"Hayır, İngiliz'di. Bilirsin zaten İngilizler buz gibi insanlardır. Onunla neden evlendiğimi hâlâ anlamış değilim. Evliliğim iki yıl sürdü zaten. Kitaplar içinde geçen koca ve sıkıcı iki yıl."

"Aslında sana uygun bir yaşam gibi geldi bana. Sen de okumayı çok severdin."

"O, bir zamanlardı. Yani baba evindeyken. Özgür değildim biliyorsun. Arkadaşlarım diskolara giderken ben evde oturup beyaz atlı prensimi hayal ederdim. İşte o yıllarda, hayatımı sadece kitaplarımla renklendirebiliyordum. Ama artık dolu dolu yaşamak istiyorum Stella. Hayatımda renk ve heyecan olmalı. İkinci eşimle sürdüğüm düzenli ve dingin hayat, yaşamdan ne beklediğimi anlamama yardımcı oldu diyebilirim."

Belkıs'ın yüzündeki hüzünlü ifadeyi dağıtmak için esprili bir şekilde, "Adama haksızlık yapma o zaman," dedim. "Bak, demek ki onun sayesinde ne istediğini tam olarak anlamış oldun."

"Evet, bunda haklısın," diye cevap verdi gülümseyerek. "Neyse, hep ben konuştum. Şimdi artık sen anlat."

Şaka kaldırdığını bildiğim için ona takılmadan edemedim.

"Yok olmaz. Daha kocalarını anlatmayı bitirmedin. Üçüncüyle yaşadığın aşkı dinlemek istiyorum."

"Ooo, kocalarımın tümünü anlatmaya kalksam sana hiç sıra gelmez valla. Bununla çok mutluyum. Detayları sonra anlatırım."

"Ne o? Nazardan mı korkuyoruz yoksa?"

"Ya, tabii. Hem nazar hem de elimden alırsın korkusu. Öyle yakışıklı ki, gözümden sakınıyorum."

Yıllar evveline geri dönmüştük sanki. Bıraksalar haftalarca konuşabilirdik herhalde.

"Hadi anlatsana. Amma nazlandın. Yazar oldun diye hava atma bana. Ben de seni merak ediyorum. Gerçi kitabından bütün hayatını biliyorum zaten ama olsun. Senin ağzından dinlemek istiyorum."

"Peki, ne anlatayım? Merak ettiklerini sor o zaman."

"Sorumu sormadan evvel seni tebrik etmek istiyorum. Kitabını öyle beğendim ki anlatamam. Son derece yalın bir lisanla anlatmışsın. Öyle akıcı ve heyecanlıydı ki, sonlara doğru bitiyor diye üzüldüm."

"Teşekkür ederim canım. Beğenmene sevindim."

"Evet, çok beğendim ama bir o kadar da üzüldüm."

"Üzüldün mü?"

"Evet. Bence çok zor bir durumdasın. Bir kadının çocuğuna kavuşmaya çalışması, hele ki böyle bir durumda çok yıpratıcı olsa gerek. Çünkü bu artık sadece seni ve aileni değil, tüm okurlarını ilgilendiriyor."

"Biliyorum Belkıs. Beni rahatsız eden onca olayın içinde en zor olanı da bu galiba."

"Stella, özel olmazsa bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Gerçi bunun cevabını seminerde de verdin ama ben samimiyetimize güvenerek senden daha net bir cevap bekliyorum. Gerçekten oğluna yaklaştın mı?"

"Evet, yani en azından ben öyle olduğunu düşünüyorum."

"Düşünüyorum ne demek?"

"Yani tam olarak emin değilim demek. Öyle olduğunu umuyorum."

"Ya, eskiden de böyle gizemli konuşmalar yapar, beni çıldırtırdın. Bu huyun hiç değişmemiş. Açıkça anlatsana. Benim ne kadar meraklı olduğumu unuttun galiba."

"Hiç unutur muyum?" dedim manalı bir ses tonuyla. "Flörtümle buluştuğumda, neler oldu diye sormak için geceyi bile beklemezdin."

"Hâlâ öyleyim. Hadi anlat bakalım. Lafı çevirme."

"Kitabımda da anlattığım gibi, o yıllarda hayatımı sürekli medyumlar yönlendiriyordu. Daha sonraları, yani her şey açığa kavuştuktan ve sakin hayatımıza geri döndükten sonra onlardan uzak bir hayatım olmasını istedim."

"Peki ya medyum Ari? Onunla da artık hiç görüşmüyor musun?"

"Canım tabii ki görüşüyorum. O benim ailemden biri gibi ol-

du. Sık sık konuşuruz. Bana kahveye falan da gelir ama medyum gibi değil. Sadece arkadaş olarak."

"Peki, sonra? Oğluna nasıl yaklaştın?" Kim yardım etti sana?"

"Kızımın ve benim bütün çabamıza rağmen hiçbir şey öğrenemedik. Ve yine sonuca, hayatımdan uzak tutmak istediğim medyumlarla ulaştım."

"Hangisiyle? Ari mi, yoksa Nilgün Hanım mı?"

"Hiçbiri. Yeni tanıştığım iki medyum."

"Kızım, nereden buluyorsun onca medyumu sen?"

"Ben onları bulmuyorum Belkıs. Onlar beni buluyor. İşin ilginç ve bana göre güzel tarafı da bu zaten. Bu bir tesadüf değil tabii. Zaten tesadüf diye bir şey yoktur. Sadece yaşamamız gerekenleri yaşarız. Oğlumu bulmama yardımcı olacak kişilerin ve materyallerin önüme çıkması, benim bunu ne kadar istememle ve bu enerjiyi etrafıma yaymamla ilgili herhalde."

"Evet, söylediklerinde haklısın galiba. Benim bugüne kadar önüme hiçbir medyum çıkmadı mesela. Demek ki buna ihtiyacım yokmuş. Değil mi?"

"Evet, benim akıllı arkadaşım," dedim gülerek. "Söylemek istediğim de buydu işte."

"Pekâlâ, medyumlardan ne öğrendin?" Jackie'yle ilgili ne dediler sana?"

"İkisi de aynı ismi söylediler Belkıs. Saint Malo! Oğlumu, ya da onunla ilgili önemli ipuçlarını orada bulacakmışım."

"Saint Malo mu?" Teyzemin kızı Eda orada yaşıyor, biliyor musun?"

Belkıs'ın son söyledikleriyle kanım çekilmiş, sözcükler boğazımda düğümlenmişti sanki. Sevinç çığlıkları atmak geliyordu içimden. İnanılmaz bir şeydi bu. Gittiğim bütün yollar Jackie'me açılıyordu artık. Hiç düşünmediğim, hiç beklemediğim anda oluşan mucizeler beni oğluma götürüyordu. Artık, Oktay Bey'in beklemem gerektiğini söylediği sürenin sonuna geldiğimi hissediyordum. Oğluma kavuşmama çok az kalmıştı.

"İnanamıyorum Belkıs," derken, heyecandan ellerimi koyacak yer bulamadım. Gözümden akan yaşları durduramıyor, durdurmak da istemiyordum zaten. Mutluluktan ağlamak kaç kişiye kısmet olurdu ki?

"Belkıs, şaka yapmıyorsun değil mi? Gerçekten teyzenin kızı orada mı yaşıyor?"

"Hayır canım. Neden şaka yapayım ki? Hem de çok uzun yıllardır orada."

"Bu haberle bana dünyaları verdin inan. Bugüne kadar Saint Malo'yu duyan tek bir kişiye bile rastlamamıştım. Oğlumu orada bulacağımı söyledikleri günden beri sürekli internetten araştırıyordum. Artık Saint Malo'yu neredeyse adım adım bildiğimi söyleyebilirim. Ama buna rağmen oraya gittiğimde Jackie'yi nasıl bulacağımı bilemiyor, kara kara düşünüyordum. Teyzenin kızı bana yardım eder mi acaba?"

"Tabii ki eder. Neden etmesin. Sen gideceğin tarihe karar verdiğinde, onunla ilk önce ben konuşurum. Olayı kendisine anlatırım. Sonra da sen telefon açarsın ve randevulaşırsınız. Bu arada da kuzenim orada araştırma yapmaya başlar."

"Hani daha az evvel tesadüf diye bir şey yoktur, demiştim ya, işte bak kanıtı Belkıs. Otuz sene hiç görüşmeyip bugün bir araya gelmemizin bir nedeni vardı. Sen tabii ki bunun bilincinde değildin. Olamazdın da zaten. Hayatın, senin kanalınla bana bir sürpriz hazırladığını bilemezdin çünkü."

"Senin için bir şey yapabilmek beni çok mutlu eder canım. Umarım bir faydası olur."

"Kesinlikle olacağını biliyorum. Bundan eminim."

"Biliyor musun ne düşündüm şimdi; diyorum ki hemen arayayım Eda'yı. Onunla ilk konuşmamda senin de yanımda olman daha iyi. Benim yanıtlayamayacağım bir şey sorar belki de."

"Harika olur Belkıs. Canım benim ya, çok teşekkür ederim."

"Dur, teşekkürünü oğlunu bulduktan sonra yaparsın. Şimdi bunun için çok erken. Tuvalete gideceğim. Döndüğümde ararım."

Belkıs'ın dönmesini beklerken, dayanamayıp Jessica'yı aradım. Ona bu güzel haberi vermek için sabırsızlanıyordum. Oktay Bey'le konuştuğumuz günden beri, Jackie'nin Saint Malo'da olduğunu bilmemin yeterli olmadığını, onu bulmam için daha fazla bilgi edinmem gerektiğini söylüyordu. Yeterli bilgi anlamında olmasa da, bu haberin de onu çok sevindireceğinden emindim.

"Jessica, neredesin?"

"Evdeyim anne, ne oldu?"

"O zaman çığlık at."

Bu söz kızımla aramızda bir slogandı. Birimizden biri güzel bir haber aldığında uygun ortamda olan çığlık atardı. Bunu yapmak için nedenini bilmesine gerek yoktu. Güzel haber sonradan gelirdi. Eğer ikimiz birlikte evimizdeysek o zaman da çığlıklarımız komşulara kadar giderdi. Böyle deli bir anne kızdık biz.

Kızımın attığı sevinç çığlıklarına eşlik edememiştim ama o ikimiz için de bağırmıştı zaten. Güzel haberi verirken Belkıs gelmişti bile. Daha sonra tekrar arayacağımı söyleyerek telefonu kapattım.

"Stella'cığım, istersen Eda'yla sen konuş. Senin için daha yararlı olur."

"Olur. Sen başla, sonra da eğer gerekirse bana verirsin."

Belkıs kuzenine kısaca durumumu anlattıktan sonra telefonu bana uzattı. Hâlâ heyecanım yatışmamıştı ve ben ne diyeceğimi tam olarak bilemiyordum. Eda'yla kısa bir tanışma konuşması yaptıktan sonra konuya girdim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aslında ben de tam olarak bilemiyorum. Belkıs'ın da söylediği gibi işim çok zor. Jackie'yi orada bulacağımı söylediler. Ama onun hakkında fazla bir bilgim yok. En önemlisi soyadını bile bilmiyorum. Aslında sanırım babasını araştırmam daha kolay olacak."

"Kaç yıllarında bakanlık yapmış demiştiniz?"

"1950-51 yıllarını net olarak biliyorum."

"Ne bakanıydı?"

"Ne yazık ki onu da bilmiyorum."

"Burası eski ve yeni Saint Malo olarak ikiye ayrıldı. Yeni Saint Malo sürekli büyüyüp genişliyor. Çok modern bir yer. Eskisi ise hiç değişmemiş. Tamamen özüne sadık kalınmış. Sanırım siz araştırmalarınızı eski Saint Malo'da yapmalısınız."

"İnternetten orayı çok araştırdım. Özellikle eski Saint Malo'yu... Tabii bu bana ne kadar yardımcı olacak, bilemiyorum."

"Bakın ne diyeceğim. Burada Rue de Dinan diye bir yer var. Bu sokakta karşılıklı köşelerde bir antikacı ile bir kitapçı var. Bu iki dükkânı, en az elli senedir aynı kişiler işletir. Yani hiç el değiş-

tirmedi. Dolayısıyla da sahipleri çok yaşlı insanlar. Bir daha konuştuğumuzda size açık adresi de veririm. Oraya giderseniz, belki onlar size yardımcı olabilir."

"Çok teşekkür ederim. İnanın çok mutlu olurum."

"Rica ederim, ne demek. Ne zaman gelmeyi düşünüyorsunuz?"

"Henüz kesin bir tarih yok. Ama sanırım bu bilgilerle gidişimi çabuklaştırırım artık."

"Geldiğinizde lütfen haberim olsun. Sizi tanımak isterim. Bunun dışında aklınıza bir şey gelir ve benden herhangi bir yardım isterseniz, lütfen aramaktan çekinmeyin, olur mu?

"Mutlaka ararım. Her şey için tekrar teşekkür ederim. Belkıs'ı veriyorum. Görüşmek üzere...

Yıllar sonra Belkıs'ı yeniden bulmam güzel bir sürpriz olmuştu benim için.

İlk önce Oktay Bey, arkasından Süheyla Hanım ve şimdi de Belkıs... Bütün bu insanların önüme çıkması, oğlumu bulmak için duyduğum delice isteğin birer ödülüydü.

Yine yoluma gizli bir geçitten girip, okların yönünü değiştirmişlerdi. Ama bu sefer hayat benimle alay etmiyor, ödüllendiriyordu artık. Belki de ilk kez oklar, benim arzu ettiğim yönü işaret ediyordu. Sadece ileriyi gösteriyor, Jackie'ye gitmemi emrediyordu!

8

Yarın gidiyorum. Yine farklı bir yolculuk, yine ürkütücü bir bilinmez beni bekliyor... Bir kez daha yaşayacağım bu sıradışı yolculuğa, yine umutlarımla ama bu sefer gerçekleşeceğine inandığım hayallerimle gidiyorum.

Çocuk yaşlarımdan beri onlarca kez yurtdışına seyahate gitmiş, neredeyse bütün dünyayı gezmiştim. Bunlardan çoğu tatil amaçlıydı ama bazıları bambaşka bir iz bıraktı kalbimde. Tıpkı, on beş yaşındayken, hayallerimi gerçeğe dönüştürmek için gittiğim, aklımdaki en mutlu günlerimin şehrine, İsrail'e, kırk dört yaşındayken, hayatımı çekilmez kılan ne varsa benden alıp götürmesi için gittiğim gibi...

Odamda son hazırlıklarımı yaparken, 2000 yılında, yüz yaşlarındaki medyum hahamdan yardım istemek için İsrail'e gittiğim, çocuklarımla vedalaştığım gün geliyor aklıma. Aynen şimdi olduğu gibi yine ikisi de endişeli ve gideceğim için üzgündü. Ama sanırım bu sefer benimle birlikte gelme isteklerini reddetmem onları hayal kırıklığına uğratmıştı. Özellikle Jessica, birkaç gün öncesine kadar birlikte gitmemiz için ısrar etmiş, ancak pasaportumu elimde gördüğünde kararımdan dönmeyeceğimi anlayarak bana sitem etmişti.

"İlk seferinde kaçarak gittin anne. Sadece bir not bırakarak. O günkü ruh halini anlamaya, sana hak vermeye çalıştık. Peki ama şimdi? Neden bunu sadece kendi sorunun gibi görüyor ve bizi dışlıyorsun? Biz her şeyi birlikte yapmadık mı seninle? Astral yolculuğuna bile ben şahit olmadım mı? Jackie'yi bulmak için, gecelerce internette birlikte sabahladığımız günleri unuttun mu? O zaman, şimdi neden benim yerime Rebi gidiyor, neden onu tercih ediyorsun? Ya da neden ben de sizinle gelmiyorum?"

Haklıydı. Her zaman yanımda olmuş ve bütün zorlukları birlikte aşmıştık kızımla. Küçücük yaşından beri neler görmüş, ne inanılması zor durumlar yaşamıştı. Jackie'yi bulmak için yaptığımız araştırmalarda benden çok daha fazla uğraşmıştı. Bu durumda da, Fransa'ya benimle birlikte gelmek, elbette onun en doğal hakkıydı ama hayatımız düzene girmişken ona tekrar yaşından büyük sorumluluklar yüklemek istemiyordum. Bana kızsa da, bir gün anne olduğunda beni anlayacaktı, bundan emindim.

Elimdeki kazağı valizin üstüne bırakarak kızımın yanına oturdum. Söyleyeceğim hiçbir sözle tatmin olmayacağını biliyordum ama düşüncemi anlatmalıydım. Ona en azından bir cevap borçluydum.

"Canım benim, ne olur beni anlamaya çalış," dedim elini tutarak. "Bana kızma. Seni dışlamıyorum. Hatta gerçeği söylemem gerekiyorsa, yanımda olmanı tahmin edemeyeceğin kadar çok isterim ama olmaz. Çok zor bir yolculuk olacak benim için. İğneyle kuyu kazmak gibi bir şey. Elimdeki bütün bilgilere rağmen onu bulabileceğimi sanmıyorum. Eğer bulursam da vereceği tepkiden öyle korkuyorum ki... Bana deli gözüyle bakabilir, hatta hiç dinlemek bile istemeyebilir. O an ne hale geleceğimi düşünebiliyor musun? Yaşayacaklarıma tanık olmanı istemiyorum bir tanem."

Tam düşündüğüm gibi sözlerim onu tatmin etmemişti. İlk kez bu kadar sinirli görüyordum kızımı.

"Anne, unuttun galiba, ben yirmi altı yaşındayım! Lütfen bana çocuk muamelesi yapma. Hem artık boşuna konuşuyoruz. Yarın gidiyorsun zaten."

"Küs mü ayrılacağız seninle? Sabah bizimle alana gelmeyecek misin yoksa?"

"Seni nasıl olsa Yael götürecek. Rebi de yanında. Bana ne ihtiyacın var ki?"

Bunu söylerken bıyık altından gülüyordu ama yine de üzülmüştüm. Bu durumun onu bu kadar etkileyeceğini hiç düşünememiştim. Çok pişmandım. Hata yaptığımı anlamıştım ama gerçekten artık yapacak hiçbir şey yoktu.

Ne diyeceğimi düşünürken, Jeffrey'nin yanımıza gelip, "Anne, babam çağırıyor, misafirlere ayıp oluyormuş," demesiyle konu kapanmıştı ama kızımın gönlünü almadan yukarı çıkmaya niye-

tim yoktu. Yüzümü şekilden şekle sokarak, şımarık bir ifadeyle, "Eğer benim Jessica'm gülmezse ben de yukarı çıkmam. Herkes bekleyebilir," dedim.

Güzel kızımın bu çocuksu davranışlarıma dayanamayacağını biliyordum. Nitekim, kırgın bakışları değişmiş, sert ve kararlı bir ifade takınarak oynadığım oyunun bir parçası olmuştu bile.

"Seni bir şartla affederim anne."

"Emret prensesim, ne buyurursunuz?"

"Jackie'yi bulmadan geri gelme."

Her şakanın altında bir gerçek vardı ve espri gibi söylese de, aslında Jessica'nın arzu ettiği buydu. Jackie'yi bulmamı en az benim kadar istediğini biliyordum.

Yolculuk heyecanı, kızımın sözleri ve de Jeffrey'nin o tatlı bakışlarıyla, gizlemeye çalıştığım duygusallığıma yenildim. İçimi bir hüzün sarmıştı. Sadece birkaç gün için bile olsa çocuklarımdan ayrılmak acı veriyordu bana. Ayrılık hiç bize göre bir şey değildi.

Oğlum durgunlaştığımı görünce hiçbir şey söylemeden beni kendisine çekerek sıkıca sarıldı. Her zaman yaptığı gibi yine alnımdan sıkı sıkı öptü. O anda sanki oğlum değil de ağabeyimdi, babamdı o benim. Öyle şefkatli, öyle sevgi doluydu ki.

Bilmem kaçıncı kez kapının zilini duyunca artık yukarı çıktım. Salona girdiğimde gözlerime inanamadım. Sanki bir nişan, bir düğün varmış gibi hıncahınç doluydu. Tüm sevenlerim beni uğurlamaya gelmişti.

Eşim, çocuklarım, dostlarım, bütün sevdiklerim; hepsi yanımdaydı. Telefonlar hiç susmuyordu. İyi yolculuklar temennilerinden sonra hepsi sözleşmiş gibi aynı soruyu soruyordu bana:

"Heyecanlı mısın, ne hissediyorsun?"

Ne mi hissediyorum? Ben duygularımı anlayabiliyor muydum ki onlara anlatayım?

Yaşadığım duygu karmaşasının içinde en belirgin olarak hissettiğim, kocaman bir boşluktu. Bu nasıl izah edilebilirdi ki?

Sorularına, duygularımı gizleyerek sıradan cevaplar verirken, nedense ısrarcı ve merak dolu bakışlardan rahatsız olmuştum. Birçoğu, sanki izlemekte oldukları heyecanlı bir filmin devamını, finalini bekliyor gibiydi. Benim duygularımı, hissettiklerimi anlamaları imkânsızdı. Onların yanında duygusallaşmamaya özellik-

le dikkat ederek, alabileceğim bütün negatif yorumlara kapılarımı sıkıca kapatıyordum.

Özellikle aptal sorulara cevap verirken içimdeki isyanı belli etmiyor, en az onlar kadar duyarsız ve rahat görünmeye çalışıyordum.

"Jackie'yi bulursan buraya getirecek misin?"

"Tabii ki getireceğim. Eminim o da sizi tanımak için can atacaktır!"

Bu alaycı sözler, yaşadıklarıma tanık olan ve bana inanan bir arkadaşıma aitti. Aslında belki de sadece şaka yapıyor ve bana takılıyordu ama benim artık şaka kaldıramayacak kadar hassas olduğumu anlamamasına içerlemiştim. Sanırım bu, yüzüme de aksetmişti ki giderken bana sarıldı.

"Kendini böyle kaptırma Stella. Jackie'yi bulmanın neredeyse imkânsız olduğunu biliyorsun. Umutlarını iyice kaybettiğinde seni yıkılmış görmek istemiyorum. Ne olur boş yere ümitlenme ve bunu sıradan bir tatil gibi düşün, keyfini sür," dediğinde az evvelki sinirim tamamen geçmiş ve asabi tavrımdan utanmıştım.

Çocuklarım dahil herkese hiç ümitli olmadığımı söylememe rağmen, günlerdir kafamda senaryolar yazıyor, Jackie'yi bulduğumda söze nasıl başlayacağımı planlıyordum. Bulamama fikrini ise ben ve beynim reddediyorduk galiba. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yeğenim Yael ve Lemmy dışında herkes gitmişti. Ailemle baş başa kaldığım için mutluydum.

"Gelin biraz sohbet edelim," dediğimde, Selim gülümseyerek yüzüme baktı.

"Yıllardır beklediğin an geldi Stella," dedi. "Şaka maka yarın gidiyorsun."

Eşimin bu sözleriyle mideme garip bir sızı çöreklendi. Sanki gideceğimi bilmiyormuşum, ilk kez duymuşum gibi... Sanırım her şeye rağmen, ben hâlâ çıkacağım yolculuğun idrakinde değildim.

"Ne oldu? Mahzunlaştın birden."

"Bilmem, heyecanlandım galiba. Hâlâ gideceğime inanamıyorum."

Eşim, her zamanki sevecen tavrıyla kolunu omzuma attı.

"Heyecanlanman kadar doğal ne olabilir ki?" dedi. "Ama göreceksin, her şey yolunda gidecek. Jackie'yi bulacaksın."

"Bu bir temenni mi, yoksa buna gerçekten inanıyor musun?"

"Her ikisi de. Hayatında hiçbir şeyi bu kadar arzu etmedin sen. Jackie'nin varlığını öğrendiğinden beri içindeki fırtına hiç dinmedi. Bu konuyla ilgilenmediğimi sandın ama aslında ben uzaktan hep seni izliyor ve üzülüyordum. Üzülüyordum çünkü bana göre onu bulman gerçekten imkânsızdı. Nitekim ilk seyahatinde de hiçbir şey yapamadın. Ama şimdi durum farklı. İki kişinin Saint Malo demesi, beni de havaya soktu. İşte bu yüzden onu bulacağına inanıyorum."

Selim'in sözleri, bana destek olması çok hoşuma gitmişti.

"Teşekkür ederim," dedim. "Bana moral verdin."

"Beni bilirsin Stella. Ben içimden geldiği gibi konuşurum. Sen bütün güzellikleri hak ediyorsun. Tabii dolayısıyla Jackie'yi bulmayı da. Çünkü ancak o zaman mutlu olacaksın. Beni tek düşündüren, bu hikâyenin sonu. Onu bulduktan sonra buradaki hayatın nasıl olacak? Normal yaşantına devam edebilecek misin?"

Bu nasıl bir soruydu böyle? Tam olarak öğrenmek istediği neydi? Bir anda çocukların, annemin ve Yael'in bakışlarını üzerimde hissettim. Hepsi bu soruya odaklanmış, benden bir cevap bekliyorlardı.

"Sana yemin ederim ki ben bunu hiç düşünmedim," dedim. "Aslında sorunu da tam olarak anlayamadım galiba. Ne demek normal yaşantıma devam edecek miyim?"

"Peki, o zaman sana bunu daha basit bir şekilde sorayım. Onu bulup, görüşüp geriye döndüğünde kaç gün sonra onu özleyeceksin!? Kaç hafta sonra onu görmek için tekrar Fransa'ya gideceksin!?"

Donup kalmıştım. Gerçekten de kendime hiç sormadığım ama çok önemli sorulardı bunlar. Eşimin yüzüne baktığımda gözlerindeki endişeyi ilk kez fark ettim. Düzenimizin bozulacağından, iki hayatımı birbirine karıştırıp dengeleri bozacağımdan korkuyordu. Haklı olabilir miydi acaba?

"Bak Selim..." diye söze başladım ama sonunu getiremedim. Getiremedim çünkü sözümü kesti ve konuşmama izin vermedi.

"Boşuna düşünüp kendini yorma Stella. Bunun doğru cevabını şu an veremezsin. Hayat bize ne gösterirse onu yaşayacağız."

O dakikaya kadar sessizce bizi dinleyen oğlum yanıma oturup elimi tuttu.

"Babam haklı anne," dedi. "Jackie'yi görmeden, onu yaşamadan buna cevap veremezsin."

Lemmy de onlarla aynı fikirde olduğunu söyleyince, kararlı ve kendimden emin bir şekilde şöyle dedim:

"Hayır, verebilirim. Yeter ki sözümü kesmeden konuşmama izin verin."

"Ya, neden konuşturmuyorsunuz kadını?" derken, Jessica'nın sesinden, içerlediğini ve cevabımı merak ettiğini anlamıştım.

"Benim hiç ihtimal vermediğim bir konu üzerine tartışıyoruz aslında. Jackie'yi bulsam da beni kabul etmeyeceğinden eminim. Varsayalım ki ben yanıldım ve Jackie beni kabullendi. Beni kim olarak kabul edecek sanıyorsunuz, annesi olarak mı? Hayatında ilk kez gördüğü ve kendinden dokuz yaş küçük bir kadına ne hissedebilir ki? Hayallerindeki annesi ben miyim onun? Ya da elinde Martine'in, yani gerçek annesinin bir resmi varsa, ki olduğundan eminim, beni onun yerine koyacağını mı sanıyorsunuz?"

Selim anlam veremediğim imalı bir gülümsemeyle, "Sanırım sorumu anlamadın Stella," dedi. "Ben Jackie'nin değil, senin ne hissedeceğini ve yıllar sonra onu bulduğunda ondan nasıl kopacağını merak ediyorum."

Bu soruyu cevaplarken belki de hiç olmadığım kadar kendimden emindim.

"Astral yolculuk yaptığımda Jackie dört yaşındaydı. Ona sarıldığımda, bana anne dediğinde Stella'nın değil, Martine'in kalbiyle sevdim ben o çocuğu. Artık Martine yok. Her ne kadar onun ruhunu taşıyorsam da ben Stella'yım ve benim bu bedenimden doğmuş olan sadece iki çocuğum var. Mantıklı düşünürsek tek gerçek bu."

"Ne yalan söyleyeyim, senden bu cevabı beklemiyordum," dedi Selim. "Peki, madem bu kadar mantıklı düşünebiliyorsun, o zaman yıllardır Jackie'yi bulmak için bu çaban niye?"

Kısa bir süre düşündükten sonra, "Bu sorunun iki cevabı var," dedim. "Size garip gelebilir. Beni ne kadar anlarsınız bilemiyorum ama ben dört yaşındaki Jackie'yi arıyorum. Şu anda elli dokuz yaşında olsa da gözleri, bakışları değişmemiştir. Ve ben o gözleri görmek istiyorum. Onu aramamın diğer nedeni ise Martine'in son sözleri. O, oğluna bir söz vermişti. Bir gün geri döneceğini, onu beklemesini söylemişti. Ben onun adına bu sözü tutmak istiyorum."

Konuşmamı bitirdiğimde salonda derin bir sessizlik oldu. Sanırım herkesin kafası karışmıştı. Hatta benim bile... Kurduğum bu cümleleri bir daha tekrarla deseler, mümkün değil bunu yapamazdım. 'Ne dediğini anlamadık, açıklasana,' diye sorsalar onu da beceremezdim. Konuşan ben miydim, yoksa Martine mi? İki bedenle bir ruh birbirine girmişti sanki. Stella gibi düşünmek, Martine gibi hissetmek beni yormuştu. Kimbilir, belki Martine de yorulmuştu ama kesin olan tek bir şey vardı. İkimizin de ortak savaşı tek bir kişi içindi. 'Oğlumuz' Jackie için çırpınıyorduk!

Yüz ifadesinden, Selim'in rahatladığı o kadar belliydi ki. Bugüne kadar bu konuya hiç onun penceresinden bakmadığım için kendime kızmıştım. Aslında onun da bu korkuyu içinde besleyip benimle hiç konuşmamasına da bir anlam veremiyordum. Oysa o, karakter olarak böyle bir insan değildi. Biz her zaman, konuşarak anlaşan bir aile olmuştuk.

Annemin hâlâ boş gözlerle bakmasından, söylediklerimi sonuna kadar takip edememiş olduğu belliydi. Ancak çocukların dudaklarında beliren gülümseme gözümden kaçmamıştı. Bu konuşmayı yapmak için çok fazla gecikmiştik galiba.

"Yani anlayacağın Selim Bey, benim sadece bir tek ailem ve iki oğlum var," dedim gülerek. "İkinci oğlum ise Jackie değil, Lemmy. Endişelenecek bir durum yok ortada."

Lemmy bu sözlerim üzerine yanıma gelip beni öperken, Selim de umursamaz bir tavırla, "Yok canım, abartıyorsun," dedi. Ben hiç endişelenmedim ki. Sadece konuştuk işte..."

Nedense bunu gurur meselesi haline getirip endişelendiğini kabul etmek istemiyordu. Bu da erkeklerin zayıf tarafıydı herhalde.

"Ben duş olup yatacağım. Senin odada daha işin var mı?"

"Evet var. Sen yıkanırken ben de valizimi kapatırım."

Selim'le birlikte aşağıya inerken, Yael, küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzdü.

"Bu gece eve gitmek istemiyorum, burada kalayım mı?" diye sordu. Sanki hep kalmazmış ya da izin istemeye ihtiyacı varmış gibi. Yüzüne baktım, dokunsam ağlayacaktı. Gideceğime en az Jessica ve Jeffrey kadar üzüldüğünü biliyordum. Bebekliğinden beri bana aşırı düşkündü. Ben de onu hiçbir zaman kızımdan ayırmamıştım zaten. O sadece benim için değil, Selim için de çok özeldi. Çocuk yaşlarından beri bir baba gibi üstüne titrer, gözünün bir tek yaşına kıyamazdı Selim.

"Canım benim, sormana gerek var mı? Tabii ki kal. Hem burada kalman iyi de olur aslında. Sabah hep birlikte çıkarız evden."

"Tamam, o zaman, sabah beni sen uyandır. Evden de geç çıkmayalım. Rebi'yi kaçta alacağız?"

"Saat altı sularında diye konuştuk. Aslında biraz erken ama Rebi de senin gibi tez canlı. Erkenden alanda olmak istediğini söyledi."

"Jessica'yla birlikte dört kişi olacağız. İnşallah valizler arabaya sığar."

"Dert etme Yael. Rebi'yi aldığımızda sığmadığımızı görürsek, o zaman bir taksi tutar, iki araba gideriz."

Yael'in bu sözleri üzerine, Selim bir an düşündükten sonra, "Seni alana götürmek isterdim ama biliyorsun, yarınki görüşmeyi ertelemem hiç iyi olmaz," deyince, Lemmy'ye imalı bir bakış fırlattım.

"Zaten bu evin erkeklerinden ne hayır gelir ki," dedim sözde sinirli bir ses tonuyla. "Baksana, jest için bile olsa götürmeyi teklif etmiyor. Bir de damadım olacak."

Evimizin yaramaz çocuğuna benimle uğraşması için iyi bir koz vermiştim. Bayılıyordum onunla atışmaya. Öyle sempatik, öyle candı ki.

"Henüz damadın değilim. Olduğumda düşünürüz."

"Ya tabii. Sen böyle davranmaya devam edersen zor alırsın kızımı."

"Bu evdeki değerimi biliyorum. Bayıla bayıla veriyorsun kızını bana. Benden iyisini bulamayacağını zaten biliyorsun."

"Hiç de öyle değil. Zaten bu konuda kesin kararımı vermedim. Hem ben olmaz dersem Jessica benim sözümden çıkmaz. Öyle değil mi kızım?"

Şımarık bir ses tonuyla sorduğum bu soruya Jessica da aynı şekilde cevap vermişti.

"Annem çok haklı Lemmy. O istemezse olmaz. Ben onun sözünden çıkmam."

Bir süre önce odasına gitmiş olan annemin beni çağırmasıyla oyunumuz yarım kalmıştı. Neşeli bir şekilde yanına giderek ne istediğini sordum.

"Bana söz vermeni istiyorum," dedi. "Paris'te göz doktoruna gidecek ve muayene olacaksın."

Bunu defalardır duyuyordum kendisinden. Hatta yanılmıyorsam söz bile vermiştim ama belli ki tatmin olmamıştı henüz.

"Tamam anneciğim," dedim. Kaç kez konuştuk bunu. Söz veriyorum gideceğim. Oldu mu, rahatladın mı şimdi?"

"Evet," dedi. "Şimdi inandım sana. Bak öyle sıradan bir doktora gitme sakın. Araştır, mutlaka profesör olsun."

Onun da böyle bir takıntısı vardı işte. Sanki iyi olmak için illa profesör olmak şartmış gibi. Annem yatmaya giderken, aklının bende kalacağını, onu sık sık aramamı ve en sonunda da üşütmememi, kalın giyinmemi söylediğinde gülümsedim. Kaç yaşında olursam olayım hiç büyümeyecektim onun gözünde. O da, nasihatler vermekten hiç bıkmayacaktı.

"Tamam anneciğim, beni merak etme. İyi bir kız olacağım," diye takıldım ona. Hayır dualarını alırken de sıkıca sarıldık birbirimize. Onun dualarına her zamankinden çok ihtiyacım vardı.

Vakit iyice geç olmuştu. Herkese iyi geceler diledikten sonra Blacky'mi kucağıma alarak odama gittim. Küçük sevgilimi yatağımın üstüne bırakmadan evvel doyasıya öptüm. Her zaman öpücüklerime karşılık verirken bu sefer kucağımdan atlayıp perdenin arkasına saklanması içimi acıtmıştı.

Sanırım gideceğimi hissetmiş ve bana küsmüştü; aynen annesi gibi... 2000 yılında İsrail'e gideceğim gün, Mandy'm de

bana küsmüş, henüz yapmakta olduğum valizin içine girerek, 'Ben de seninle geleceğim,' der gibi isyan etmişti. Şimdi artık o yoktu ve ben bütün sevgimi, bana emanet ettiği yavrusuna vermiştim.

Valizimi kapattıktan sonra duşumu alıp yatağıma girdim. Bir an önce uyumak istiyordum. Birkaç saat sonra geçmiş yaşamımla yüzleşmeye, Martine'i yaşamaya gidecektim.

9

Korkunç bir patlama sesi ve Blacky'nin havlamalarıyla çığlık çığlığa yataktan sıçradım.

Cama vuran kocaman yağmur damlalarından, bunun sadece bir fırtına olduğunu anladığımda, beni görmekte olduğum o korkunç rüyadan uyandırdığı için şükrettim. Evet, uyanmıştım uyanmasına ama hâlâ kendime gelemiyordum. Sanki bitmemişti. Sanki o kâbus dolu yıllara gerçekten geri dönmüştük ve o iğrenç kocaman böcekler yine hayatımıza girmiş, az sonra olacak bir felaketi haber veriyordu. Rüyam öylesine gerçekti ki etkisinden kurtulmam da zaman alacaktı herhalde.

Ardı ardına gelen gökgürültülerinden uykum iyice dağılmıştı. Selim'in hiçbir şey duymayıp uyumaya devam etmesi çok garipti. Sabah çıkacağım yolculuğu düşündüm. Bu fırtınalı havada çakan şimşeklerin arasında kendimi göklerde düşünemiyordum. Uçak korkumu yenebilmek için alacağım ilaç bile artık beni sakinleştiremezdi herhalde. Sadece düşüncesi bile bu yolculuğa çıkmaktan vazgeçirebilirdi beni.

Ayağa kalkarken elim komodinin üstündeki sigara paketine uzandı. Bu duruma köpeğim çok sevinmiş olacaktı ki, peşimden salona gelirken mutlu mutlu kuyruğunu sallıyordu. Ben ise hâlâ yaşadığım korkuyu üzerimden atamamıştım. Gözlerim, rüyamda kalan böcekleri arıyordu!

Pencerenin önündeki iskemleye oturarak sigaramı yaktım. Karşıdaki sitenin ışıkları görünmüyordu. Elektrikler kesilmişti herhalde. O da neydi öyle? Deprem mi olmuştu, yoksa şimşeklerin ışığı mı gözlerimi yanıltıyordu? Yıllardır tam karşımda gördüğüm kurumuş dere yatağı bu gece daha bir farklıydı. Derinleşmiş, oyulmuş gibiydi. Oyuğun içinde ise birbirleriyle ilgileri yokmuş

gibi ruhsuzca yürüyen insanlar vardı. Hepsi tek tip giyinmişti sanki. Hepsi birbirinin aynıydı. Ne bir ağaç ne de bir yaşam belirtisi...

Çıldırıyordum herhalde. Bu gördüklerim doğru olamazdı. Olsa olsa göz yanılgısı, gölge oyunlarıydı. Neler olduğunu anlayabilmek için çakmağımın yardımıyla sehpanın üzerinde duran abajura doğru gitmeye çalıştım. Tam düğmesini açacakken, cama akseden bir şey, bir gölge görür gibi oldum. Sanki biri bana bakıyordu. Kafayı yiyordum galiba. Gördüğüm, benim aksimden başka bir şey olamazdı. Peki, ama Blacky, o neden huzursuzdu? Ben onun yanındayken hiç böyle ağlamazdı ki.

Sinirlerim iyice gerilmiş bir halde koşarak yatağıma geri döndüm. Bir an önce uyumalıydım. Bu gece bitmeli ve güzel bir güne uyanmalıydım.

Yorganımı üstüme çekerken, aniden bir ürperti sardı bedenimi. Yatmadan evvel pencereyi açık mı unutmuştum yoksa? Yok, hayır, hiç açmamıştım ki. Bu esinti iyice kafama takılmıştı. Kalkıp kontrol etsem iyi olacaktı. Sinirle gözlerimi açtım. Keşke açmasaydım, keşke kafama bir şey takılmasaydı. Tanrım, yine o adam karşımdaydı. Bana bakıyordu. Karanlıktan yüzünü seçemiyordum ama bana öyle yakındı ki nefesini bile hissedebiliyordum. Bütün bunlar bir kâbus muydu yoksa. Yatağa döndükten sonra uyumuş ve bir önceki rüyanın tesirinde mi kalmıştım? Peki, ama az evvel salonda sigara içmemiş miydim? Ya o cama akseden?... Allah'ım, neler oluyordu böyle?

Bu yaşadıklarıma bir anlam verebilmek için Selim'i görmeliydim. Panik halinde başımı yana çevirdim. Eşim yanımda uyuyordu! Demek ki rüyada değildim. Kâbus değil, gerçeğin ta kendisini yaşıyordum.

Gözlerimi yeniden kapatmak ve kaçmayı denemek istedim ama yapamadım. Bir şeyler hareketlerimi kontrol eder gibiydi. Yatağıma mıhlanmıştım sanki. Hareket edemiyordum. Gökgürültüsü bitmiş, artık sadece nefesimi duyuyordum; bir de onunkini! Bağırmak istiyordum ama sesim çıkmıyordu. Nefesim gittikçe sıklaşıyor, derimin her noktasından terler fışkırıyordu. Sırılsıklamdım, iliklerime kadar titriyordum. Korkmama rağmen gözlerimi ondan ayıramıyordum. Yavaş yavaş yüz çizgileri belir-

ginleştiğinde, artık tanıdık bir sima vardı karşımda. Jackie'min babası! İğrenç bir tebessümle bana bakıyordu. Yine bulmuştu beni. Nefret ettiğim bu adama bir kez daha yeniliyordum.

Ani bir hamleyle koskocaman elleri boğazıma doğru uzanırken uzun zamandır ilk kez Jackie'min sesini duydum. Hep aynı şeyi söylüyordu. Israrla aynı cümleyi tekrarlıyordu:

"Sözünü tutmadın anne!"

"Oğlum nerede?" derken, benden çıkan sesi tanıyamamıştım. Böğürüyordum sanki.

"Jackie'm nerede???"

"O öldü. Boşuna arama. Şimdi sıra senin oğlunda. Benim oğlum yaşamıyorsa Jeffrey de yaşamayacak!!!"

Bilincimi yitirirken duyduğum son sözler bunlardı. Ölümün soğuk nefesini bir kez daha hissediyordum.

Bedenim garip bir şekilde sarsılırken uzaklardan bir ses beni çağırıyordu...

"Stella, Stella...

Bilmem kaçıncı kez korkuyla gözlerimi açarken, anlamsız bir şekilde etrafıma bakındım. Ne Selim, ne Blacky, ne de Jackie'nin babası vardı yanımda!

Peki, beni çağıran kimdi? Kim sesleniyordu bana?

"Uyan canım. Kâbus görüyorsun herhalde."

Titreyen bedenimle sesin geldiği tarafa baktım. Tekrar rüyayla gerçeği karıştırmaktan korkuyordum. Rüya içinde rüya görmüştüm; kâbus! Bitmiş miydi gerçekten? Bu sefer uyanık mıydım?

Sinirlerim altüst olmuştu. Gözyaşları içinde küçücük bir çocuğun annesine sığınması gibi Rebi'nin kollarında buldum kendimi.

"Ne oldu Stella? Ne gördün rüyanda?"

"Ne olur Rebi, hiçbir şey sorma. Hâlâ etkisinden kurtulamıyorum. Çok kötüyüm."

"Peki canım, anlatma o zaman."

"Saat kaç oldu?"

"Beşe geliyor. İstersen git bir duş al, rahatlarsın. Sonra da kendimizi dışarı atalım."

"Çocukları arayacağım."

"Kızım deli misin? Otele geldiğimizde aramıştın ya. Daha ilk günden böyle başlarsan, gelecek telefon faturasını düşünemiyorum bile."

Umurumda bile değildi. Kendimi iyi hissetmem için onlarla konuşmalıydım. Özellikle de Jeffrey'yle... Bu rüyadan sonra onun sesini duymazsam rahatlamayacağımı biliyordum.

Oğlumun numarasını çevirirken vedalaştığımız an geldi aklıma. Maviş gözleri her zamankinden daha güzel ve anlamlı bakıyordu sanki. Bu yolculuğa hazırlandığımdan beri söylediği bütün sözleri, nasihatleri o bakışlarda yeniden görmüştüm. Söyleyemediklerini ise alnımdan uzun uzun öperken yüreğimin sesiyle duymuştum. Canım benim, öyle duygusal, öyle güzeldi ki...

Bir ay sonra yirmi üç yaşını dolduracaktı. Artık felsefe son sınıf talebesiydi. Üniversiteye başladığı yıldan beri hem okuyor hem de çalışıyordu. Bir çevirmenlik bürosunda İngilizce ve Almanca çeviri yapıyordu. İşinde olduğu kadar okulda da başarılıydı. Aldığı onur belgesini göstermeyecek ve bununla övünmeyecek kadar da mütevazı... Her şeyden önemlisi benim dostumdu, sırdaşımdı, canımdı o. Onunla gurur duymam için daha o kadar çok nedenim vardı ki...

Küçük meleğim ise yirmi altı yaşını dolduruyordu. Ona olan duygularımı, onun bana kattıklarını anlatmaya kalksam sanırım ciltler dolusu ansiklopedi yazmam gerekirdi. Dünyada benden daha zengin bir insan var mı diye düşünmekten kendimi alamıyordum. Bir annenin hayal dahi edemeyeceği kadar güzel ve onurlu çocuklarım vardı.

Jessica benim sadece kızım değil, annemdi de aynı zamanda. Çocuk yaşlarından beri öyle olgun ve mantıklıydı ki, konu her ne olursa olsun, ona danışmadan, onayını almadan bir karar vermezdim. Kızım, aynen adının anlamı gibi, Selim ve benim için Tanrı'nın bir nimetiydi.

Jessica'yı düşünürken İsrail'deki medyum hahamın söyledikleri geldi aklıma:

"*Lütfen kızına şu mesajımı ilet: Minicik boyu ve kocaman yüreğiyle, etrafında ona gıpta eden o kadar çok insan var ki. Bu genç bayan ileride çok başarılı bir iş kadını olacak. Hayat ona güzel sürprizler hazırlıyor. Yeter ki sabırla beklemesini bilsin.*"

Bütün söylediklerinde haklı çıktığı gibi, bunda da yanılmamıştı. Gerçekten de kızım iş hayatında çok başarılıydı. Daha ortaokuldayken, "Ben televizyonla ilgili bir iş yapacağım," demiş ve hayallerini gerçekleştirmişti. Yıllarca azimle çalışmanın karşılığı olarak da bugün yapım koordinatörü olmuştu. Kızımın işinin, bana da bir artısı vardı aslında. Ondan daha iyi bir basın danışmanım olamazdı ki...

Yoğun çalışma temposunun içinde Lemmy'yi de ihmal etmiyordu tabii. Yedi yıllık beraberliklerinin yakın bir zamanda resmiyete dökülecceğini biliyordum. Bir anne olarak o günü heyecanla bekliyor dahi olsam, aslında öyle acelem de yoktu. Onların karar vereceği gün, en doğru gün olacaktı. Üstelik Lemmy'nin damadım olması, onu benim gözümde farklı bir yere getirmeyecekti. Çünkü o, zaten kalbimdeki yerini çoktan garantilemişti.

"Hadi kızım ya, akşam oldu. Daha yıkanamadın mı? Paris'e, otel odasına kapanmak için mi geldik?"

Banyonun kapısını açarak, "Bitti canım," dedim, "makyaj yapıp hemen geliyorum."

"Hava çok güzel. Champs Elisée'de dolaşalım biraz. Sonra da bir kafeye gidip keyif yapalım."

Rebi'nin yapmış olduğu programı dinlerken gülümsedim. Hararetle anlatmasından sabırsızlandığı belliydi. Haksız da sayılmazdı. Paris'e öğlen saatlerinde varmıştık. Otele geldiğimizde yol yorgunluğunu atmak için biraz dinlenmek istemiş ve ikimiz de uyuyakalmıştık. Şimdi ise neredeyse akşam oluyordu.

"Hayatımda ilk kez uçakta bu kadar eğlendim. Manyak güldük ya..."

Gerçekten de öyleydi. Uçak fobimize rağmen inanılmaz güzel bir yolculuk geçirmiştik. Doktorun önerdiği ve bir önceki yolculuğumda da kullanmış olduğum ilaç yine mucizeler yaratmıştı. Hava boşluklarında attığımız çığlıklar, aslında korkumuzdan değil, şımarıklığımızdandı. Çünkü ilacın tesiriyle olsa gerek, ikimize de dünya toz pembe görünmüş, olur olmaz her şeye gülmüştük.

Bu neşemiz ve çılgın tavırlarımız uçaktan indikten sonra da devam etti. Bir hafta süresince bizi nelerin beklediğini bilmesek de, gizemli ve unutulmaz günler yaşayacağımız kesindi.

Havaalanından çıktığımızda bir taksi tutup önceden rezervasyon yaptırdığımız otelin adresini vererek kendimizi şoföre emanet ettik.

Yolda pencereden dışarıyı seyrederken bir yandan da hayaller kurmaya başladık. Haftalardır kurduğumuz hayallerden farklı değildi hiçbiri ama sanki daha gerçekçiymiş gibi geliyordu bana. Paris'in büyülü havası bir başka türlü etkilemişti beni. Daha birkaç dakika öncesine kadar kahkahalarla gülen ben, nedense garip bir şekilde değişmiş, durgunlaşmıştım.

Defalarca gelmiş olduğum bu şehri sanki ilk kez görüyordum. Ya da ilk kez farklı bir gözle inceliyordum.

"Burada taksiler ne kadar konforlu, değil mi?"

Rebi'nin bu sorusu üzerine şaşırdım. Çünkü ben de o anda aynı şeyi düşünüyordum. Gerçekten de, ellili yıllardaki Chevrole taksilere benziyordu. Sanırım tek fark şofördeydi. Daha düzgün giyimliydi ve kasketi yoktu.

Bir şeyleri kaçırmaktan korkarmışçasına gözlerim etrafı taramaya başladı. Sanki tanıdık bir sima arıyordum. Mesela Sylvie'yi, Jackie'yi ya da geçmiş yaşamımdan Madame Frolange'ı...

Rebi, bu ismi duyunca heyecanlanmıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi bana baktı.

"Madame Frolange kim Stella?" diye sordu. "Sen bana böyle birinden hiç bahsetmedin."

"Öyle biri yok. Sadece içimden bu ismi söylemek geldi. Bir başka isim de olabilirdi bu. Hiç önemli değil."

"Nasıl yani?"

"İsmin üstünde durma Rebi. Söylemek istediğim başka bir şey. Geçmiş yaşamımı düşününce örnek olsun diye herhangi bir isim söyledim sadece."

"Sen iyice havaya girdin galiba."

Haklıydı. Gerçekten de havaya girmiştim. Ya da girmek için kendimi zorluyor, hayal dünyamı elimden geldiğince genişletmeye çalışıyordum.

Şehre girdiğimizde, modern binaların yanında tarihi binaları görünce savaş yıllarını hayal ettim bir an. Alman askerlerinin bombaladığı, yıkılmış, virane olmuş evler geldi gözlerimin önüne.

"Stella, Allah aşkına doğru söyle. Bir şey mi hissediyorsun? Bir şeyler mi hatırlamaya başladın yoksa?"

"Ya tabii, birdenbire erdim. Saçmalama Rebi, yok öyle bir şey. İnan ki hatırlamıyorum. İkinci Dünya Savaşı'nı kim bilmiyor ki. Ben sadece hafızamı zorluyorum. 1940 yılında Martine 20 yaşındaydı. Yani savaşı gördü."

"Ve sen şimdi kendini Martine'in yerine koyarak o yılları hatırlamaya çalışıyorsun, öyle mi?"

"Kendimi onun yerine koyduğum doğru ama hatırlamam mümkün değil. Ben o yılları sadece astral yolculuk esnasında hatırladım. Öyle durup dururken olmaz ki."

Rebi bir şeyler söylerken, gözlerim yanımızdan hızla geçen beyaz minibüse takıldı. Martine'in son yolculuğu geldi aklıma. Beyaz minibüsle ölüme giderken hissettiği korkuyu, acıyı yüreğimde hissettim yeniden. Oğlundan, Jackie'sinden ayrılmak istemeyişi geldi aklıma. Ölümün soğuk nefesini hissettiği an, oğlu için yakarışları yankılanmaya başladı kulaklarımda. Uzaklardan gelen ambulansın sireni Martine'in çığlıklarıyla bütünleşiyordu âdeta.

Ben bunları düşünürken Rebi hâlâ söyleniyordu.

"Ya, beklemekten sıkıldım artık. Ben aşağıya iniyorum. Lobide buluşuruz."

"Dur gitme, hazırım. Hemen geliyorum."

Daracık bir koridor geçtikten sonra asansörü çağırıp beklemeye başladık. Turizm şirketinin söylediği gibi otel, gerçekten de küçük ama tertemizdi. Yatmaktan yatmaya geleceğimiz için fazla konforlu olması gerekmiyordu. Buraya karar vermemizdeki en büyük etken, merkezi bir yerde olmasıydı. Her yere yakın olmamız ulaşım için çok önemliydi.

Asansöre bindiğimizde duyduğumuz garip bir sesle birbirimize baktık. Elim ayağım buz kesmişti sanki. Cesaret almak istercesine Rebi'nin koluna yapıştığımda bakışlarından onun da korktuğunu anladım. Oysa o güne kadar asansör fobisi olduğunu hiç bilmiyordum. Boğazım kurumuştu. Konuşmakta zorlanıyordum.

"Bu asansör bozuk. Düşecek galiba," dedim güçlükle.

Çılgın kuzenim, her zamanki gibi korkularını esprileri ve kahkahalarıyla örtmeyi bildi.

"Bu asansörde bir cinayet işlendi ve ölenin ruhu inliyor," deyince, korkum yerini kahkahalara bıraktı. Rebi'yle olup da gülmemek mümkün müydü?

Yaptığı benzetme müthişti. Gerçekten de çıkan ses, acı çeken bir insanın iniltisine benziyordu.

Sağ salim lobiye vardığımızda kocaman bir ohh çektim. Rebi ise gülmek için eline geçen bu malzemeyi en iyi şekilde değerlendirmeye başlamıştı bile.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?"

Soruş tarzından, yine muzır bir şeyler yumurtlayacağı belliydi.

"Söyle bakalım," dedim gülümseyerek.

"Ya, seninki gelmiş olmasın?"

"Kim benimki?"

"Jackie'nin babası işte. Onun memleketine geldik ya, hiç peşini bırakmaz artık."

Yine aynı şeyi yapıyordu. Kendi esprilerinin arkasına saklanarak, bu konuda aslında gerçekten tedirgin olduğunu belli etmemeye çalışıyordu. Bu durumda da artık onunla uğraşma sırası bana gelmişti.

"Biliyorsun Rebi, o sadece benimle değil, canımı acıtmak için sevdiklerimle de uğraşır. Bu da sıranın sana geldiğini gösteriyor."

"Aman benden uzak dursun. Korkutma beni ya."

"Ne yapabilirim ki... Peşime takıldıysan başına geleceklere de hazır olmalısın."

Oda anahtarını resepsiyona bıraktıktan sonra, dudaklarımızda kocaman bir gülümseme ve içimizde dizginleyemediğimiz coşkumuzla otelden çıktık. Paris'in tüm sokak ve caddeleri, iki deliyle tanışacakları için sabırsızlanıyorlar mıydı acaba?

Champs Elisée'ye sadece birkaç dakikalık bir mesafedeydik. Taksiyle gidecek olsak beş dakikada orada olabilirdik ama midemizin isyanına rağmen ikimiz de yürümeyi tercih ettik. Burada geçireceğimiz birkaç günü dolu dolu yaşamak, her bir anın tadına varmak istiyorduk.

Türkiye'deki dondurucu soğuklara inat, burada tam bir bahar havası vardı. Bu güzel havayı gören herkes sokaklara dökül-

müştü sanki. Keyifli bir yürüyüşten sonra Champs Elisée'ye vardık. Rebi'nin arkadaşı Mirey, bize birkaç kafe ve lokanta tavsiye etmiş ve adlarını da yazdırmıştı. Oralara gitmek için önümüzde daha uzun bir zaman vardı. Ama şimdi değil. Bir an evvel bir şeyler yemezsek açlıktan ölebilirdik. Bu nedenle önümüze çıkan ilk kafede bir masanın boşaldığını görünce, daha fazla dolaşmadan oturmaya karar verdik Garsona sipariş verdikten sonra birbirimize bakıp gülümsedik. İkimiz de mutluluktan kabımıza sığamıyorduk. Haftalardır hayalini kurduğumuz yerdeydik artık. Bu gece sadece Paris'i yaşayacak ve tadını çıkaracaktık. Kimbilir, belki de hayatımızda yaşadığımız birçok güzel gece gibi, bu gece de anılarımıza karışacak ve zamanla hatırlanmayacaktı bile. Ama yarın ve sonraki günlerin bize getireceklerini sanırım unutmamız mümkün olmayacaktı.

Rebi, eşini ve kızını arayacağını söyleyince, ben de hemen telefonuma sarıldım. Geldiğim dakikadan beri sesini duymak için sabırsızlandığım canım arkadaşımı arayacaktım. Sylvie burada olduğumu öğrendiğinde nasıl da şaşıracaktı kimbilir.

Üst üste iki kez aramış ancak Sylvie'ye ulaşamamıştım. Tek kelimeyle heyecanım kursağımda kalmıştı. Cep telefonunun yirmi dört saat açık olduğunu, kızıyla irtibatının kesilmemesi için hiçbir zaman kapatmadığını biliyordum. Şarjı bitmiş olmalıydı. Sabah ilk işim onu aramak olacaktı.

"Sylvie'yi görecek miyiz?"

"Tabii ki göreceğiz. Onu görmeden gider miyim hiç?"

"Haklısın. Bir gün üçümüz buluşuruz o zaman. Yarın sabah erken kalkalım Stella. Burada geçireceğimiz her anı iyi değerlendirmemiz lazım."

"Evet, haklısın. Bir şey soracağım; sana, Bayan Lulu'yu ve Gökşin Sipahioğlu'nu arayacağımı söylemiş miydim?"

"Gökşin Sipahioğlu mu? Sen onu nereden tanıyorsun ki?"

"Tanımıyorum. Adam kırk yıldır burada yaşıyormuş zaten. İstanbul'dayken, çok iyi bir gazeteciymiş diye duydum."

"Peki, onu neden arayacaksın?"

"Bir gün, internette araştırma yaparken onun adına rastladım ve hakkında birçok şey öğrendim. Şu anda burada Sipa Ajans'ın sahibiymiş. Bir anda bana yardım edebilir mi diye düşündüm ve

ajansın telefonunu kaydettim. Biliyorsun Türkler asla yardımdan kaçmazlar. Özellikle Türk olduğumuzu ve İstanbul'dan geldiğimizi söylersek bize zaman ayırır sanıyorum. En büyük dileğim onun sayesinde arşivlere girebilmek."

"Harikasın vallahi. Süper düşünmüşsün. Onun bize çok faydası dokunabilir. Yeter ki ulaşabilelim."

"Şansımı deneyeceğim. Eğer bir randevu alabilirsek gerçekten iyi olur."

"Bayan Lulu'dan da söz etmiştin bana ama inan ki unuttum. Kimdi o?"

"Söz yazarı Mehmet Teoman var ya, bu kadın onun çok samimi arkadaşıymış."

"Peki Mehmet Teoman'la senin ne ilgin var?"

"Jessica, işi nedeniyle onunla çok samimi. Ben de dolayısıyla tanışıyorum."

"Bayan Lulu'nun bize ne faydası olabilir ki?"

"Bu kadın da çok uzun yıllardır burada yaşıyormuş. Kendisi tiyatro yönetmeniymiş ve ayrıca televizyona da belgeseller hazırlıyormuş. Mehmet Bey, çok geniş bir çevresi olduğunu ve bize yardım edebileceğini söyledi."

"Çok iyi. Şimdi daha da ümitlendim."

Yemeğimizi yerken hem sohbet ediyor hem de etrafı seyrediyorduk. Önümüzden itiş kakış içinde düzensiz bir insan seli akıyordu. Mart ayının son haftasında olmamıza rağmen gençlerin birçoğu yarı çıplaktı ve ayaklarına da parmak arası terlikler giymişlerdi. Evet, hava sıcaktı ama bu kadar da değil! Sanırım Paris'in romantik havası kanlarını kaynatıyordu. Onları gıptayla seyretmemiz, acaba bir yaşlılık belirtisi miydi? Dalıp dalıp giderken, kendimizi onların yerine mi koymaya çalışıyorduk?

Bakmak ve görmek istediğimiz sadece onlarken, bazı gerçekler de gözümüzden kaçmıyordu. Paris eski Paris değildi artık. Hani neredeyse Fransız'dan çok yabancı milletten insan vardı. Uzakdoğulular ve Zenciler ise çoğunluktaydı. Daha sonra kadınca bir gözle kıyafetlerini incelemeye başladık. Paris'in eski şıklığını aradı gözlerimiz. Sanki söz birliği etmişçesine ne kadar rüküşleştiklerinden söz etmeye başladık.

Kahvelerimizi içtikten sonra hesabı ödeyip kalktık. Otele dö-

nüp biraz sohbet ettikten sonra yatmayı düşünüyorduk. Sabah erkenden kalkacak ve geçmişime doğru yol alacaktık. Araba beklemek için karşıya geçmeye hazırlanırken, önümüzde yavaşlayan taksiye bindik. Henüz hareket etmiştik ki, dikiz aynasından, şoförün çatık kaşları ve öfke dolu gözleriyle karşılaştım.

"Rebi, bu adam bizi sevmedi," dedim gülerek. "Bize kötü kötü bakıyor."

"Neyimizi sevmeyecek ki? Tipi öyledir herhalde."

Yolumuz o kadar kısaydı ki adamın ısrarla bize baktığını söylemeye vaktim bile olmadı. Zaten çok da önemli değildi. Manyağın teki olmalıydı. Otele yaklaşırken, Rebi şoföre parayı uzatarak müsait bir yerde ineceğimizi söylediğinde adam, ani bir fren yaparak bozuk para vermediğimiz için bağırmaya başladı. Bu davranışına hiç de şaşırmamıştım. İlk dakikadan beri niyetini belli etmişti zaten.

Rebi, benim kadar sabırlı ve sakin olamayıp tartışmaya başladı. Artık ikisi de bağırıyor, ben ise Rebi'yi sakinleştirmeye çalışıyordum. Buranın yerlisi olmadığımızı, Türkiye'den yeni geldiğimizi ve henüz para bozduramadığımızı söylediğimizde, aldığımız cevap hiç de yenilir yutulur türden değildi.

"Sizin Türklüğünüz batsın. Hiçbir Türk umurumda bile olmaz!"

Hayatım boyunca bir karıncayı bile incitmekten kaçındığım halde, bu pis adamı dövmek ve paralamak geldi içimden. Kapıyı hızla çarpıp inerken, daha ilk gecemizde böyle tipik bir ırkçının hakaretlerine maruz kaldığımız için sinirlerimiz iyice bozuldu. Otele girerken ikimizin de aklından aynı şeyler geçiyordu. Düşüncelerimizi dile döktüğümüzde ise tereddütsüz aynı noktada buluştuk. Biz Türkler asla böyle bir davranışta bulunmazdık!

Resepsiyondan anahtarlarımızı alırken, Rebi'nin oradaki görevliye iyi bir göz doktoru aradığımızı söylemesi beni şaşırtmıştı. Doktora gitmem gerektiğini biliyordu ama bu akşam bu konuyu hiç konuşmamıştık. Unutmamış olmasından dolayı duygulanmıştım. Otele yakın bir yerde bir göz hastanesi olduğunu öğrenince adresi kaydettik. Sabah ilk işimiz gidip randevu almak olacaktı.

Odamıza çıkıp geceliğimi giydikten sonra, yanımda getirdi-

ğim elektrikli kahve makinesinin fişini prize taktım. Rebi banyodan çıktığında kahvesini hazır bulsun istiyordum. Bu sözü ona uçaktayken vermiştim. Her gece kahveleri ben yapacaktım. Aslında onun bana yaptığı iyilik karşısında benimkisi sadece küçücük bir teşekkürdü.

Kahvelerimiz ve sigaralarımızla yatak keyfimiz başlamıştı. Yorgun olmamıza rağmen ikimizin de uyumaya hiç niyeti yoktu. Konuşacak öyle çok şeyimiz vardı ki. Her şeyden önce bir program yapmalıydık. Sabah kalktığımızda ilk nereye gitmeli, bu serüvene nereden başlamalıydık?

Sessiz sorularıma cevap veren Rebi'ye şaşkınlıkla baktım. Koskoca bir günün programını yapmıştı bile. Sırasıyla yapacaklarımızı anlatırken nasıl da heyecanlı görünüyordu.

"Sabah güzel bir kahvaltı yaptıktan sonra doktora gidip randevu alalım. Ama yok, ilk önce resepsiyondaki görevliye Saint Malo ve Ile Saint Louis'nin yerlerini sormalıyız. Ile Saint Louis uzak değil demiştin, değil mi?"

"Evet, çok yakınmış."

"Tamam. O zaman yarın oraya gidelim. Ertesi gün de Saint Malo'ya gideriz."

Onu dinlerken öyle duygulanmıştım ki ağlayabilirdim bile. Bu coşkusu, bu heyecanı beni çok etkilemişti. Bir kez daha anlamıştım ki, bütün bunları sadece bana yardım etmek için yapmıyordu. O benim duygularımı paylaşıyor ve yüreğinde hissediyordu.

"Rebi, ben seni çok seviyorum."

"Ben de seni çok seviyorum canım ama sus şimdi konuyu dağıtma."

Çılgının tekiydi ve ben hayrandım ona.

"Stella, bana astral yolculuğunu anlatsana."

Rebi'nin bu isteği beni gerçekten şaşırtmıştı. Kitabımı ilk okuyanlardan biriydi. Üstelik bu konuyu da defalarca konuşmuştuk. Şimdi tekrar neden anlatmamı istediğini anlayamamıştım.

"Rebi'ciğim zaten bildiğin bir şeyi neden tekrar dinlemek istiyorsun? Az mı konuştuk seninle?"

"Her şeyi konuştuk ama astral yolculuğu tüm detaylarıyla hiç anlatmadın bana."

"Peki, merak ettiğin ne varsa sor, söyleyeyim o zaman."

"Bak Stella. Kitabını neredeyse ezbere biliyorum. Unuttuğum ya da merak ettiğim bir şey yok. Senin bana anlatmanı istememin nedeni farklı. Sana gerçekten yardımcı olabilmem için, senin gibi hissedebilmem lazım. Havaya girebilmem için bu şart. Ben Jackie'yi ve astral yolculuğunu senin ağzından, senin duygularınla dinlemek istiyorum.

"Anladım," dedim gülümseyerek. "Yani sen, benim rolümü giyinmek istiyorsun, öyle değil mi?"

"Evet doğru. Bunu istiyorum."

"Sanatçı olduğunu unutmuştum. Sana da böylesi yakışır zaten."

Aslında, bu sözlerimde ciddiydim. Gerçek düşüncelerimi söylemiştim ona. Çünkü o bir sanatçıydı. Ama sanırım söyleme tarzımdan ciddiyetim belli olmamıştı ki, ona takıldığımı düşünerek cıvıtmıştı bile.

"Hatırlaman iyi oldu. Bir daha da unutma lütfen."

Bir an durdum, nereden ve nasıl başlayacağımı düşündüm. Astral yolculuğumda yaşadığım her bir kare zihnime kazınmıştı zaten. Anlatmak, anlatırken yaşamak hiç de zor olmayacaktı benim için. Beni düşündüren, sadece o güne geri döndüğümde hissedeceğim acıydı.

Önemli yerlerini atlamadan ama mümkün olduğunca özetleyerek astral yolculuğumu anlatmayı birkaç dakikaya sığdırmıştım. Bu süre içinde Rebi dikkatle beni dinlemiş ve hiç sözümü kesmemişti. Anlatmayı bitirdiğimde yüz ifadesinden sanki ilk kez duymuş gibi etkilendiğini fark ettim. Kısa bir sessizlikten sonra yaptığı ilk yorum ise yüzüne akseden duyguların bir kanıtıydı.

"Onu bulacağız Stella. İnan bana Jackie'yi bulacağız."

İçimden, 'Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? İşimiz öyle zor ki,' gibi sözcükler geçerken, onun inancını yıkmamak için sadece, "İnşallah canım," dedim.

"En çok nerede etkilendim biliyor musun?"

"Öldürüldüğüm an mı?"

"Hayır. Astral yolculuğun başladığı an. Hani Fransa'dayım dedin ya. İşte o an çok kötü oldum. Duvara yaslanmış bir şekilde iki kişiyi izliyorum dediğinde, sanki ben izliyordum onları. Korkunç etkisinde kaldım."

"Orası sadece bir detay Rebi. Ben Jackie'yi okulun bahçesinde gizlice seyrettiğim anı unutamıyorum. Bir de korumaların onu evime getirdiği günü. Onu ilk kez kucakladığım, öptüğüm o an hiç aklımdan çıkmıyor."

"Peki ya ölümün? Onu düşününce ne hissediyorsun?"

"Sana komik gelecek ama hiçbir şey. O kareden içimi sızlatan tek şey Jackie'ye karşı kendimi ne kadar suçlu hissettiğimdi. Benim günahım yüzünden minicik çocuğu annesiz büyümeye mahkûm edişimdi."

"Hadi artık düşünme. Şimdiden sonra sadece Jackie'yi bulmaya konsantre olalım."

"Ben bir kahve daha içeceğim Rebi. Sen de ister misin?"

"İstemem. Zaten çok geç oldu. Bence artık uyuyalım. Sabah erken kalkamam yoksa."

"Bu küçük ışık seni rahatsız eder mi? Ben uyumak istemiyorum daha. Biraz okuyacağım."

"Yok etmez. Sen keyfine bak. İyi geceler."

Rebi sırtını dönmüş uyumaya çalışırken ben de kendime bir kahve aldım. Aslında okumaya hiç niyetim yoktu. Biraz kendimle baş başa kalıp düşünmek istiyordum. Kahvemi komodinin üstüne bırakarak yatağa girip bir sigara yaktım.

"Stella..."

"Ne oldu Rebi? Uyuyamıyor musun?"

"Aklıma bir şey takıldı."

"Söyle."

"Hani sen bana bütün hikâyeni Fransızca yazıp getireceğini söylemiştin ya. Getirdin mi?"

"Evet, getirdim merak etme. Yarın gösteririm sana."

"Hayır, şimdi göster," derken, sanki çok önemliymiş gibi yerinden fırlamıştı. Anlaşılan onun da canı uyumak istemiyordu. Yırtmamaya özen göstererek kâğıtları valizimin fermuarlı gözünde çıkartıp Rebi'ye uzattım.

"Kaç tane var burada?"

"On tane fotokopi çektim. Aslında çok fazla biliyorum ama ne bileyim, lazım olur diye düşündüm."

"İyi yapmışsın. Şimdi okumaya üşeniyorum. Ne yazıyor, anlatsana."

"Kim olduğum, buraya neden geldiğim ve bir bakanın oğlunu aradığım falan."

"Astral yolculuğu anlattın mı?"

"Yok daha neler Rebi."

"Aslında ben bunu neden yazdığını inanki anlamadım. Bizim dilimiz yok mu kızım ya. Biz anlatamaz mıyız sanki?"

"Seni bilmem ama ben artık eskisi kadar Fransızca'ma güvenmiyorum. O heyecanla söylemek istediklerimi doğru ifade edemeyebilirim. Reenkarnasyon, doğaüstü güçler... Bütün bunları anlatmak kolay mı sanıyorsun? Bu nedenle önemli olan her şeyi buraya yazdım. Takıldığım an bu kâğıdı veririm ve kurtulurum."

"Evet, haklı olabilirsin. İyi yaptın. Hadi canım ben uyuyorum artık."

"İyi geceler."

Küllüğü banyoya götürüp yıkadıktan sonra yatağıma geri döndüm. Artık ben de uyumak istiyordum. Komodinin üstündeki gece lambasını söndürüp yorganımı üstüme çektim. Bizi çok güzel bir günün beklediğini hayal ederek uyumaya çalıştım.

10

Sabah kalkıp güzel bir kahvaltı ettikten sonra, resepsiyondaki gence Ile Saint Louis'nin yerini sorduk. Otele on beş-yirmi dakika uzaklıkta olduğunu öğrenince, vakit kaybetmemek için metro fikrinden vazgeçip taksiyle gitmeye karar verdik. Ama ilk önce, gece de konuştuğumuz gibi hastaneye gidip randevu alacaktık. Bunu düşünmek bile neşemi kaçırmaya yetiyordu. Zaten bildiğim bir gerçeği tekrar ve tekrar duymak öyle anlamsızdı ki. Ama yapabileceğim bir şey yoktu. Anneme söz vermiştim.

Yolda giderken Gökşin Sipahioğlu'nu ve Bayan Lulu'yu arayacağımı hatırladım. Onlarla görüşmek her şeyden daha önemliydi benim için. Hatta doktordan bile!

Saat dokuz buçuğa geliyordu. Bu saatte rahatsız eder miyim diye endişe duymama rağmen yine de Gökşin Sipahioğlu'nun numarasını çevirdim. Ne olursa olsun, hiçbir şeyi ertelemeye niyetim yoktu. Telefona kendisinin çıkması beni şaşırttı. Oysa ben ona ulaşmanın çok daha zor olacağını sanıyordum. Konuşmamız hiç ummadığım kadar güzel geçti. İstanbul'dan geldiğimi ve bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu söylediğimde neyle ilgili olduğunu bile sormadan hemen ertesi güne randevu verecek kadar ilgili davrandı. Aynı yakınlığı göreceğimi ümit ederek bu sefer de Bayan Lulu'yu aradım. Onunla da konuşmamız sıcak ve samimi geçti. Mehmet Teoman tarafından aradığımı ve kendisiyle görüşmek istediğimi söylediğimde, randevularına baktıktan sonra bana döneceğine dair söz verdi. Onun bu sözü zaten yeterliydi benim için.

Telefonu kapattığımda hastaneye varmıştık bile. İçeriye girerken bir an boğuluyormuşum gibi hissettim. Duvarlar üstüme çöküyordu sanki. İstemediğim bir şeyi yapmak zorunda olmak si-

nirimi bozuyordu. Kendi hayatıma kendim karar veremeyecek miydim?

"Rebi, ben vazgeçtim, ne olur çıkalım buradan."

"Yapma Stella. Buraya kadar gelip de kaçmak olur mu?"

"İnşallah bu hafta doluyuz derler de ben de kurtulurum."

"Ya, sen öyle zannet. Paris'te başka doktor kalmadı sanki. Kolundan tutup zorla bir başkasına götürürüm seni vallahi."

Tam dilediğim gibi oldu. Ancak on gün sonraya randevu verebiliyorlardı ve biz o tarihte artık İstanbul'a dönmüş olacaktık. Az önceki sıkıntım geçmiş rahatlamıştım. Rebi'nin bu konuda ısrarcı olacağını biliyordum ama hiç olmazsa bir başka doktor arayıp bulana kadar vakit geçecek, büyük ihtimalle onlar da hemen randevu veremeyecekleri için ben de bu dertten kurtulmuş olacaktım.

Dudaklarımda kocaman bir gülümsemeyle Rebi'ye baktım.

"Hadi, artık Jackie'ye gidiyoruz," dedim.

"Tamam, gidiyoruz ama ilk önce bir telefon açacağım."

"Kimi arayacaksın?"

"Mirey'i. Dur bir dakika."

Mirey, Rebi'nin en samimi arkadaşlarından biriydi. Birbirlerine öyle bağlıydılar ki, günde birkaç kez konuşmasalar rahat edemiyorlardı. Sohbetlerinin bitmesini beklerken ben de etrafımı seyretmeye başladım. İstanbul'u aratmayacak bir trafik vardı. İnsanların bir yerden bir yere koşuştururken çatık kaşları, kavgaya hazır halleri hiç de yabancı gelmiyordu bana. Hayat her yerde aynı olduğu gibi, yaşam savaşımız da hep aynıydı. Sorunları, mücadeleleri ve mutlulukları farklı değildi bizimkilerden. Benim ise mutluluk kaynaklarım çok uzaktaydı şimdi ve ben onları öyle özlemiştim ki... Sabah, gözümü Jessica'nın telefonuyla açmış ve arkasından da Jeffrey'yle konuşmuştum. Onların sesini duymak inanılmaz bir mutluluktu benim için ama yetmiyordu işte. Mutlaka sarılmalı, öpmeliydim onları. Rebi'nin bitmek bilmeyen telefon konuşmasından istifade ederek annemi aradım. Küçük bebeğim kimbilir beni nasıl merak ediyordu. Telefonu tam kapatmıştım ki Rebi, zafer kazanmış bir edayla, "Tamamdır. Yarın saat dörtte gidiyoruz," deyince anlamsız bir ifadeyle yüzüne baktım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Benden kurtulacağını mı sanmıştın. Göz doktoruna randevu aldım. Kadın süpermiş."

Şoke olmuştum. Beş dakikada bunu nasıl becermişti ki?

"Nereden buldun doktoru? Hiçbir şey anlamadım."

"Gel taksiye binelim. Yolda konuşuruz."

Şoföre Ile Saint Louis'ye gideceğimizi söyledikten sonra Rebi heyecanla anlatmaya başladı.

"Mirey'i aradım ya, işte ona sordum. Biliyorsun onun bir ayağı Paris'tedir. Hani neredeyse, İstanbul'dan çok buradaki doktorları bilir. Senin durumunu anlatınca süper bir doktor tanıdığını söyledi ve bana telefon numarasını verdi. Ben de hemen aradım tabii. Mirey'in arkadaşı olduğumu söyleyince yarına randevu verdiler."

'İyi halt etmişler' diye geçirdim aklımdan. Benim iyiliğim için yaptığını bilsem de gerçekten sinirlenmiştim. Neden kimse beni anlamak istemiyor, neden bana bu kadar baskı yapıyorlardı?

İçimdeki sıkıntı, bu anın heyecanını hissettirmeyecek kadar güçlüydü. Aslında abarttığımın farkındaydım. Acilen bu havadan kurtulmam gerekiyordu. Yarına kadar, yaşanacak koskoca bir gün vardı önümde.

"Doktordan önce Gökşin Sipahioğlu'na gideceğiz. Unutmadın değil mi?"

"Hayır, unutmadım tabii. Randevumuz saat ikide değil miydi?"

"Evet. İkide ofisine gideceğiz. Adresini yazdım."

"Tamam işte. Hadi asma artık şu suratını artık. Gel program yapalım. Quai de Bethune'e vardığımızda ne yapacağız?"

"Uçakta anlatmıştım ya. Süheyla Hanım, Quai de Bethune tabelasına sırtımızı verdiğimizde karşı köşede bir kafe göreceğimizi söyledi. Oraya gidip araştırma yapmamız gerekiyormuş."

"Kafede ne araştırılır ki?"

Öyle komik sormuştu ki, gülmeye başladım.

"Maharet de burada işte," dedim. "Onu şıp diye bulacağımızı mı sanıyordun? Biz imkânsızı başarmaya gidiyoruz."

"Başaracağız tabii. Ama şu anda Jackie falan umurumda değil vallahi. Sigarasızlıktan geberiyorum. Şoföre sorsam, içmeme izin verir mi acaba?"

"Bence hiç deneme. Boşuna sinir olacaksın. Hem zaten gelmek üzereyiz."

"Yaa, canım çok istiyor ama."

"Rebi beş dakika sus da etrafına bak. Ne güzel yerlerden geçiyoruz."

"Farkındayım, merak etme. Rüya gibi bir yer. Şu birbirine paralel köprülerin ihtişamına hayran oldum."

Gerçekten de öyleydi. Bugüne kadar Fransa'nın birçok yerini görmüştüm ama burası çok farklıydı. Ruhu dinlendiren, gizemli bir yanı vardı sanki. Eski binalar ise öyle büyüleyiciydi ki, gözlerimi alamıyordum. Şaşkın bakışlarımızdan olsa gerek, şoför de heyecanımızı anlamıştı.

"Paris'e ilk gelişiniz mi?" diye sordu.

"Hayır değil. Ama buradan ilk kez geçiyoruz ve çok beğendik."

"Evet haklısınız. Gerçekten çok güzel ve tarihi bir yerdir. Bütün turistler âşık olur buraya."

"Köprüler ne kadar ihtişamlı görünüyor."

"Tam yirmi altı tane köprü var. Bu yüzyıllık köprüler, Seine Nehri'nin iki yakasını birbirine bağlar. Şansınıza hava çok güzel. Tekneyle de dolaşabilirsiniz."

Seine Nehri üzerinde tekneyle gezinti gerçekten çok keyifliydi. Bunu, on bir yaşındayken annem ve babamla birlikte yapmıştık. Bugün ise buna vakit ayıracağımızı hiç sanmıyordum. Bizim yapmamız gereken çok daha önemli şeyler vardı.

"Ne kadar yolumuz kaldı?"

"Geldik bile. Burası Saint Louis adası. İnmek istediğiniz herhangi bir yer var mı?"

"Biz Quai de Bethune'e gitmek istiyoruz."

"O zaman sizi burada indirmek zorundayım. O sokağa araba girmiyor."

"Sorun değil. Yerini tarif ederseniz, biz buluruz."

"Karşıya geçtiğinizde biraz yürüdükten sonra bir oyuncakçı göreceksiniz. O koldan devam edin. Quai de Bethune, soldan üçüncü sokak oluyor."

Şoföre teşekkür edip arabadan indikten sonra yürümeye başladık. Az önce uzaktan hayranlıkla izlediğimiz köprülerden bi-

rinin üstündeydik artık. Seine Nehri bütün ihtişamıyla altımızdan akıp gidiyordu. Karşı tarafa, gideceğimiz yöne doğru baktığımızda ise orada bambaşka bir dünyanın bizi beklediğini gördük. Kafeleri, renkli tenteli dükkânları ve cıvıl cıvıl gençleriyle ışıltılı bir hayat vardı orada. İkimiz de mutluluk ile bilinmezliğin verdiği karmaşık duygular içindeydik. Ne yazık ki bu insanların arasına karışmak ve albenileriyle oldukça davetkâr görünen bu dükkânlardan alışveriş yapmak gibi bir lüksümüz yoktu. Buraya gelme amacımız, bize bütün bunları yasaklıyordu sanki.

"Stella, burası sana bir şey ifade ediyor mu?"

"Hayır."

"İyi düşün. Etrafına bak. Burayı daha önce de görmüş olabilir misin?"

"Hayır Rebi. Hiçbir yer tanıdık gelmiyor bana."

Yol boyunca kendi kendime aynı soruları sormuştum. Dikkatlice etrafıma bakarken geçmişimden bir iz aramıştım hep. Eski binaları hayran hayran seyredişim ürkütmüştü beni. Bir şeyler hatırlamak için hafızamı zorlamam hep sonuçsuz kalmıştı. Ile Saint Louis'yi bu kadar beğenmemin gizli bir nedeni mi vardı yoksa? Martine burada mı yaşamıştı? Jackie burada mı büyümüştü?

Karşı tarafa geçerek yürümeye başladık. İçimi inanılmaz bir heyecan basmıştı. Rebi de benden farklı değildi. Aramızdaki tek fark, heyecanımızın dışarı yansıma şekliydi. Benim dilim kilitlenmiş, onunki ise çözülmüştü sanki. Ara vermeden konuşuyor, aklından geçen bütün düşünceleri benimle paylaşıyordu.

"Düşünebiliyor musun Stella, kafeye gittiğimizde bir de bakmışız ki Jackie orada oturuyor."

"Vallahi delisin sen. Kurduğun hayale baksana, pat diye tanıyamam ki..."

"Ya, ne bileyim. Bir şey bulacağız diye gidiyoruz ya. Ben de hayal kuruyorum işte."

"Benim aklım Saint Malo'da. Oktay Bey ve Süheyla Hanım aynı yeri söylediklerine göre mutlaka orada bir şey bulacağımıza inanıyorum."

"Oraya nasıl gidildiğini öğrenelim. Yarın sabah doktor randevumuz olduğuna göre bunu ertesi güne bırakmak zorundayız.

"Bak Rebi, şoförün söylediği oyuncakçı burası herhalde."

"Evet. Şimdi geçeceğimiz sokaklara dikkat edelim."

"Sinan'a oyuncak almak istediğini söylemiştin. İstersen girip bir bakalım."

Torununun adını söylediğimde yüzü değişmişti. Anneanne olmak böyle bir şeydi sanırım. Bir an kendimi onun yerine koydum. Sokakta gördüğüm ve hiç tanımadığım bir çocuğa bile çıldırırken, kendi torunumu nasıl sevecektim kimbilir. Gizli gizli şımartacak, gözünün bir tek yaşına dayanamayacaktım herhalde. Ailemize minicik bir bebeğin katılması fikri bile beni heyecanlandırıyordu. Onu canımdan çok seveceğimi biliyordum ama birçok büyükannenin dediğinin tersine kendi çocuğumdan daha fazla sevemem asla. Çocuklarıma duyduğum aşktan daha büyük bir aşk olamazdı çünkü.

Rebi raflara bakınırken ben de bu güzel duygular içinde onu takip ettim. Birkaç dakika dolandıktan sonra aradığını bulamayınca dükkândan çıkıp yürümeye devam ettik.

"Şoför, soldan üçüncü sokak demişti, değil mi?"

"Evet. Bu birincisi. Çok dikkatli olalım da orayı geçmeyelim."

Artık Rebi bile susmuştu. Neredeyse koşar adım yürüyorduk. Acele etmesek bir şeyleri kaçıracaktık sanki.

Üçüncü sokağa yaklaşırken adımlarımız yavaşladı. Hiçbir şey söylemeden, gülümseyerek birbirimize baktık. Bu bakışlarda heyecan ve tedirginlik vardı. Tabelanın üstünde farklı bir isim görmekten korkuyorduk. Köşeye geldiğimizde, gayriihtiyari el ele tutuştuk. İkimizin de bakışları aynı noktada birleşmiş, gözlerimiz Quai de Bethune yazan tabelaya odaklanmıştı.

"Yaşasınnn. Elimizle koymuş gibi bulduk. Bak göreceksin, bundan sonra da her şey böyle kolay olacak. İnanki içime çok güzel şeyler doğuyor Stella."

Sevincimi ve duygularımı böyle içten paylaşması beni duygulandırmıştı. Gözlerimin dolduğunu belli etmemeye çalıştım.

"Ben de öyle hissediyorum Rebi," dedim. "İçimde garip bir his var. Bugün burada bir şey olacak gibi geliyor bana. Önemli bir ipucu yakalayacağız sanki."

"İpucu değil kızım. Jackie'yi yakalayacağız."

Bu cadı hiç mi ciddi olmayacaktı.

"Burada yüz tane kafe var. O kadının söylediği yerin bunlardan hangisi olduğunu nasıl anlayacağız?"

Gerçekten de etrafımızda kafeden başka bir şey yoktu. Masalar sokaklara kadar taşmış, insanlar oturmak için sıra bekliyordu.

"Süheyla, köşedeki kafe demişti, değil mi?"

"Evet. Yeğeni telefonda öyle tarif etmişti."

"Peki, tabelaya neyimizi dönünce karşı köşede kalacakmış?"

"Ya saçmalama. Neyimizi döneceğiz ne demek? Tabii ki sırtımızı."

"Kızım manyak mısın? Yüzümüzü dönemez miyiz sanki?"

'Neyimizi döneceğiz?'i, öyle muzırca sormuştu ki aklıma başka bir ihtimal gelmemişti. Ancak verdiği cevapla uyanmıştım. Artık, iyice gevşemiş, ikimiz de kriz halinde gülmeye başlamıştık. Yanımızdan geçen insanların dönüp dönüp bakmaları bizi daha da çok eğlendiriyordu sanki.

"Tamam Stella. Artık seni ciddiyete davet ediyorum."

Rebi, bir duvara dayanıverdi.

"Rebi, ne yapıyorsun öyle?"

"Kafenin yerini tespit etmeye çalışıyorum."

"Kızım çıldırdın mı? Neden öyle duvara yapıştın ki?"

"Sen, sırtımızı duvara vereceğiz demedin mi? Ben de öyle yapıyorum işte."

Hani 'gel de gülme' denir ya. Gerçekten de bu kadınla olup da gülmemek mümkün değildi.

"Sol köşede kafe olmadığına göre, o zaman, aradığımız kafe şu karşıdaki olmalı."

Şaka yapmadığından emin olunca söylediği yöne doğru baktım. Süheyla Hanım'ın tarif ettiği kafe tam karşımızdaydı. Az önceki kahkahalarım yerini garip duygulara bırakmıştı. Heyecan ve mutlulukla karışık bir şeydi hissettiklerim. Dönüp Rebi'ye baktım. Onun gözlerinde de benimkiler gibi zafer pırıltıları vardı. İlk rauntu kazanmıştık. Asıl yolculuğumuz şu dakikada başlıyordu bizim için.

"Jackieeeee..."

Rebi'nin kulağımın dibinde attığı çığlıkla boş bulunup yerimden sıçradım. Neden bağırdığını sormama gerek kalmadan suratını şekilden şekle sokarak 'mantıklı' açıklamasını yaptı:

"Belki de buralardadır. Adını duyunca yanımıza gelir. Biz de nasıl bulacağız diye kafa patlatmaktan kurtulmuş oluruz."

"Fransa'da Jackie, bizdeki Ahmet, Mehmet gibi bir ad. Sen çağırmaya devam et ki onlarca kişi etrafımıza toplansın."

"Ne iyi olur valla. Düşünebiliyor musun, ne kadar güleriz."

Tantana bitmiş ve nihayet karşıya geçerek kafenin önüne gelmiştik. Rebi, yanımıza yaklaşan garson kıza dışarıda oturmak istediğimizi söylerken, ben de merakla insanları incelemeye başladım. Jackie'yi bulmanın bu kadar kolay olmayacağını bile bile gözlerim onu arıyordu. İçlerinden biri o olabilir miydi gerçekten? Bu mümkün müydü?

Korkunç bir ruh hali içindeydim. Düşüncelerim ile davranışlarım birbirine ters düşüyordu. Hem hayallerimin yıkılmasına izin vermiyor hem de mantığımı devreye sokmaktan hiç vazgeçmiyordum.

Birkaç dakika bekledikten sonra, boşalan ilk masaya oturup siparişlerimizi verdik. Yemeğimizi yerken ikimiz de durgunlaşmıştık.

"Oktay Bey'i aramak istiyorum."

"O kadar samimiyetin var mı? Arayabilir misin?"

"Tabii ki. O günden sonra çok sık görüştük biz. İstanbul'a her geldiğinde arar. Ben de onu görmeye giderim. Ara sıra da mesajlaşırız."

"Artık isimleri, yerleri falan karıştırdım. Quai de Bethune'ü kim söylemişti sana?"

"Onu Süheyla Hanım söyledi."

"O zaman onu arasana. Oktay Bey'i neden arıyorsun ki?"

"Süheyla Hanım'la bir daha hiç görüşmedik. Rahatsız etmek istemem. Zaten telefon numarasını da bilmiyorum."

"İyi o zaman, boş ver. Sen şimdi etrafına iyi bak. Bütün erkekleri incele. Bir şeyler hissettiğin biri var mı?"

"Gördüğüm kadarıyla yok Rebi. Barda oturanları tam seçemiyorum ama onlar daha genç galiba."

"Kafamızı çalıştıralım. Bir şeyler yapmalıyız. Boşa zaman harcamayalım."

Bir şey yapmalıyız! Evet ama ne? Ne yapabilirdik ki? Kime ne sorabilirdik? Koskoca İstanbul'da bir Ahmet aramak gibi bir şey-

di bu. Hiçbir şey düşünemiyordum artık. Bir anda bütün umutlarım tükenmişti sanki. Yardım istermişçesine Rebi'ye baktım. Bugünü hayal ederken neler planladığımızı bile hatırlamıyordum. Neyi, kimi ve nasıl bulacaktık? Kafede onu bulamayacağımızı hiç mi düşünmemiştik yoksa? Bu kadar mı hayalperesttik?

"Garson kahveleri getirdiğinde ona konuyu açalım. Belki o bize yardım edebilir. Belki de tanıyordur, belli mi olur."

"Ya Rebi, canım çok sıkıldı. Uzun uzun anlatmaya sabrım yok. Bir de Fransızca anlatacağımı düşünsene. Yok, valla yapamam. En iyisi İstanbul'dan getirdiğim kâğıdı vereyim onu okusun."

"Tamam, o da olur. İlgilenir ve bir şey sorarsa o zaman cevap verirsin."

Garson kız masamıza geldiğinde yardımına ihtiyacımız olduğunu söyleyerek kâğıdı uzattım.

"Birini arıyorum. Anlatsam çok uzun sürer. Fazla vaktinizi almak istemiyorum. Bunu okuyabilir misiniz lütfen?"

Tatlı bir gülümsemeyle kâğıdı elimden alıp okumaya başladı. Biz de kaçamak bakışlarla onu izliyor, yüz ifadesinden neler düşündüğünü anlamaya çalışıyorduk. İçinde bulunduğum durumdan ilk kez rahatsız olmuş ve utanmıştım. Bana vereceği cevap kadar, bu konuya göstereceği tepkiyi de merak ediyordum. Reenkarnasyona inancı yoksa ne düşünecekti acaba? Paris'te ilk kez deli damgasını bu kızdan mı yiyecektim yoksa?

Sigaramı yeni söndürmüş olmama rağmen bir tane daha yaktım. Bir an evvel okuyup bitirmesini beklerken, gömleğinin cebinden çıkardığı kalemle bir şeyler yazmaya başlayınca Rebi'yle birbirimize baktık.

"Ne yazıyor kâğıda?"

"Bilmem. Ben de anlamadım. Göremiyorum ki."

Ne olabilir diye düşünürken yürüttüğümüz fikirlerle kendimizi en imkânsız hayallerin içinde bulmuştuk. Jackie'yi tanıdığını ve bize adresi ile telefon numarasını verdiğini düşünecek kadar abartmıştık. Ancak, az sonra ne yazdığını öğrendiğimizde yaşadığımız şok, 'unutulmayacak anılar' listesinde yerini almıştı.

Fransızca yazmış olduğum yazıda, yapmış olduğum imla hatalarını bir öğretmen edasıyla düzeltmiş ve gururla bana geri ver-

mişti. Sonra da sanki ondan bunu istemişim ve de okuduklarının hiç önemi yokmuş gibi aynı tatlı gülücüğüyle, "Başka bir arzunuz var mı?" diye sormuştu.

IQ derecesini merak ettiğim bu kızın yüzüne de nasıl bir ifadeyle baktığımı artık bilmiyordum. Olsa olsa kamera şakasıydı. Kahkahalarla gülmemek için kendimi zor tutuyordum. Ben tutuyordum ama Rebi için böyle bir şey söz konusu bile değildi. Kontrolünü kaybetmişti sanki.

"Stella, ölüyorum ben. Altıma kaçıracağım vallahi!"

Rebi'nin bu hali beni de gevşetmiş ve gülmeye başlamıştım. Daha fazla rezil olmadan bir an önce kafeden çıkmamız şarttı. Biraz sakinleştikten sonra uzaktan işaretle hesabı istedim. Aynı kız masaya gelince de dayanamayıp yarım kalan konuyu yeniden açtım.

"İmla hatalarını düzeltmeniz çok nazik bir davranıştı. Teşekkür ederim. Ancak ben o kâğıdı size bunun için vermemiştim. Aradığım kişiyi tanıyıp tanımadığınızı öğrenmek istemiştim sadece."

"Hayır tanımıyorum. Tanısaydım söylerdim."

Tam sopalıktı vallahi. Tanımadığını söyleme zahmetine bile katlanmamıştı. İyice sinir olmuştum bu cevabına.

"Bu kafenin sahibiyle görüşebilir miyim? Belki o bana yardım edebilir."

"Sahibi buraya çok nadir gelir. Ben de burada en eskilerdenim. Yani ben bilmiyorsam buradaki arkadaşlardan hiçbiri bilmez herhalde."

Moralim iyice bozulmuştu. Sanki daha ilk günden bütün kapılar yüzümüze kapanmış ve bir daha hiç açılmayacakmış gibi hissediyordum. Nereye gideceğimizi bile bilmeden süklüm püklüm dışarı çıkarken Rebi'nin neşeli sesi ve cesaret veren sözleri bile keyfimi yerine getirememişti.

"Dur kızım ya. Bu daha ilk adımlarımız. Hemen Jackie'yi koluna takıp otele döneceğimizi mi sanmıştın?"

Daracık parke taşlı sokaklar, eski yapılar artık gözümde sadece birer obje olmuştu. Sanki uzun zamandır buralardaydık gibi. O turistik, renkli yerleri arkamızda bıraktığımızın farkında bile olmadan, ayaklarımız bizi oranın yerlilerinin yaşantısının içi-

ne çekiverdi. Beynim uyuşmuştu sanki. Hiçbir şey düşünemeden amaçsızca yürüyordum.

Seine Nehri üstündeki köprülerin karşısına düşen, birbirine paralel sokakları tek tek gezmeye başladık. Az önce bulunduğumuz yerin aksine buralar son derece tenhaydı. Terk edilmiş gibi bir havası vardı. Rebi'nin hâlâ görebildiği ve benimle paylaştığı güzellikleri bile görecek durumda değildim. Ona ayıp olmasın diye ilgileniyormuş gibi yapıyordum ama bana otele dönmeyi teklif etse bir an bile düşünmeden kabul edebilecek kadar umutsuzdum. Bana göre boşu boşuna yürüyor, vakit öldürüyorduk. Rebi benim gibi düşünmüyordu ki, ısrarla bir şeyler hatırlamamı istiyor ve beni sürekli sorguluyordu.

"Stella, ne olur etrafına iyice bak. Bu sokaklar, bu evler sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

"Hayır. Burası bana tamamen yabancı."

"Daha yeni başladık. Hemen kararını verip ümitsizliğe kapılma ne olur. Bu küçücük pencerelerdeki fistolu perdelere, pencerelerin önündeki sarmaşıklara, bu mimari yapılara bak."

"Görüyorum Rebi. Hepsini görüyorum."

"Bak apartmanların kapıları ne kadar farklı. Hepsi birbirine benziyor. Apartman numaraları, bizim 1950'lerde Taksim'de yaşadığımız evlerdeki kırmızı zemin üstüne beyaz yazılı eski rakamlar gibi. Bu da sana hiçbir şey hatırlatmıyor mu?"

Hayır, hayır, hayır! Hiçbir şey hatırlamıyordum. Tanımıyordum buraları. Onun gibi ben de ilk kez geliyordum Ile Saint Louis'ye. Bana 1950'lerdeki Taksim'i anlatıyordu, kapıların rakamlarını; ben bilebilirmişim gibi. O tarihlerde ben Stella değildim ki. Martine de Taksim'i nasıl bilebilirdi ki?!

Koskoca bir boşluğun içinde kayboluyordum sanki. Rebi hâlâ azimle bana yardımcı olmaya çalışırken aslında onun da umutlarının yavaş yavaş tükendiğinin farkındaydım. Bunu söylemese de anlayabiliyordum. Sanırım kuvvetli karakteri yüzünden yenilgiyi kabul etmek ağır geliyordu ona. Ben ise, Süheyla Hanım'ın yanıldığına ikna olmuş, çoktan pes etmiştim bile. Artık tek umudum Saint Malo'ydu.

"Ne olur suratını asma. Bu sokağı tanımıyor olabilirsin. Unutma, daha yeni başladık."

"Başka bir yerde de farklı olmayacak Rebi. Turistik gezi yapıp geri döneceğiz işte."

"Ben senin kadar ümitsiz değilim. Hadi yürüyelim. Çıkalım bu sokaktan."

"Canım bir şeyler içmek istiyor. Bir kafeye gidelim mi?"

"Kızım kahvemizi yeni içtik ya. Biraz daha dolaşalım. Baksana ne kadar güzel yerlerden geçiyoruz."

Haklıydı. Gerçeklerden kaçmanın âlemi yoktu. Mademki gelmiştik, o zaman son dakikaya kadar bu araştırmaları yapmak zorundaydık. Hiçbir şey bulamasak da bu güzel yerin tadını çıkarmalıydık. Beynimi mutlu ve neşeli olmaya şartladım. Bunu sadece kendim için değil, Rebi içinde yapmalıydım. Asık suratımla onun da keyfini kaçırmaya hakkım yoktu.

"Şu gelene baksana. Eminim şimdi keyfin yerine gelir."

Yanımızdan geçen yaşlı kadının kucağındaki köpeği görünce durdum. Rebi beni gerçekten iyi tanıyordu. Kendimi kötü hissettiğim zamanlarda Blacky'mi kucağıma alır, ona sarılır ve öyle rahatlardım. Şimdi ise bu minik yavruyu görmek bile moralimi yükseltmişti. Yaşlı kadın köpeğine sevgi dolu bakışlarımı görünce gülümseyerek adımlarını yavaşlattı. Onu sevmemi, okşamamı istediği belliydi. Benim de şu an arzu ettiğim tek şey buydu zaten. Bembeyaz tüyleri, yumuk yumuk gözleriyle tam mıncıklanacak bir şeydi. Öyle tatlı, öyle şirindi ki sadece bakmakla yetinemeyeceğimi anlayınca, sahibinden izin isteyerek kucağıma aldım. Blacky'me duyduğum özlemi dindirmek istercesine sarıldım ona. Dünyanın bütün köpekleri güzeldi ama tabii hiçbiri benim küçük yaramazımın yerini tutamazdı.

Rebi'nin yavaş yavaş ilerlediğini görünce köpeği sahibine verip hızlı adımlarla ona yetiştim. Artık espri bile yapabilecek kadar iyi hissediyordum kendimi.

"Köpeksiz bir hayat düşünemiyorum. Bak, senin yapamadığını el kadar şey becerdi. Keyfimi yerine getirdi vallahi."

"Bir küfredersem görürsün gününü. İyi be, bizim burada sana moral vereceğiz diye anamız ağlasın, küçücük bir it bütün övgüleri alsın. Hak mı bu yani?"

"İt mit deyip numara yapma. Sanki sen gebermiyorsun onlar için. Öyle olsa sokakta bulduğun uyuz köpeği evine almaz-

dın. Şaka bir yana o konuda seni inanılmaz takdir ediyorum Rebi'ciğim. Düşünebiliyor musun, sen olmasaydın Honey ölecekti. Sen bir canlıya hayat verdin."

"Evet, doğru. Ben de çok seviyorum. Ona bir şey olacak diye aklım çıkıyor ama yine de aynı değiliz. Ben onun köpek olduğunu hiç unutmuyorum. Sen ise köpek olduğunu hatırlamıyorsun bile. Çocuğunu sever gibi seviyorsun ve bence bu hiç doğru değil."

Söylediklerinde haklılık payı vardı tabii. Mandy'nin yaşaması için canımdan can verebilirdim ona. Şimdi de aynı şeyi Blacky için hissediyordum ama onları asla çocuklarımla aynı kefeye koymamıştım. Koyamazdım da. Bunu hiçbir anne yapamazdı.

Sohbet ede ede yolun sonuna gelmiştik. Bir başka sokağa girdiğimizde, karşımızda tarihi bir kemer ve ardından iç içe geçmiş kesişen yolları gördük ve durduk. İlk kez böyle bir şey görüyorduk. Gerçekten çok ilginç ve etkileyiciydi. Tarihi kemerin altından geçtikten hemen sonra soldaki ilk sokağa girdik. Daha yolun başlarındaydık ki uzaktan gelen çocuk seslerini duyduk. İleride bir okul var herhalde diye düşünürken, Rebi'nin yüzünün değiştiğini, heyecanlandığını fark ettim.

"Stella, çocuk seslerini duyuyor musun?"

"Evet, duyuyorum Bir okul olmalı. Neden heyecanlandın ki?"

"Belki de Jackie'nin gittiği yuvadır. Olamaz mı?"

Jackie'nin gittiği yuva! Sadece bir kere görmüştüm o okulu. Bahçede oynarken, tek bir kez gizli gizli seyretmiştim onu... O gün, içimin nasıl titrediğini, ona yaklaşamamanın bana verdiği acıyı ise hiç unutamamıştım.

Bir an için bile olsa o günü yeniden yaşamak yine içimi titretmişti ama bu sokak o sokak değildi. Bundan kesinlikle emindim.

"Hayır canım, değil. Jackie'nin okulu değil o."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Daha okulu görmedin ki. Hadi yürü bakalım."

"Rebi'ciğim o sokak çok farklıydı. Yeşillikler içindeydi. Her adım başında ağaç dolu bahçeler vardı. Buraya baksana, bir tane bile ağaç yok."

"Kızım elli sene öncesinden bahsediyoruz. Her şey aynı kalmaz ki."

"İyi ya. Elli sene geçmiş işte. Düşünebiliyor musun, bütün ağaçları kestiler ama okulu yıkmadılar. Aklın alıyor mu böyle bir şeyi?"

"Haklı olabilirsin ama biz yine de bakalım."

Sol kaldırımdan yürümeye devam ettik. Net olmasa bile okulu görebiliyorduk artık. Bana hiçbir şey ifade etmeyen okulu... Attığımız her adımda, çocuk seslerine daha da yaklaşıyorduk. Çığlıklar tiz bir hale dönüşmüş kulağımda yankılanırken aniden bütün sesler kesildi. Yanımdan geçen delikanlının yüzü, önce siluete dönüştü ve sonra da kayboldu. Korkuyla Rebi'ye baktım. O bile yanımda değildi artık. Derin bir sessizliğin içinde yapayalnız kalmıştım. Koskoca dünyada bir ben vardım, bir de Martine!

II

Buzdan bir heykel gibi, olduğum yerde donup kalmıştım. Gözlerim tek bir noktada sabitleşmişti. Yüreğim ise coşmuştu sanki. Yerini kaybetmiş, yörüngesinden çıkmış gibiydi. Bedenimi tanıyamadığım gibi, kendimi de tanımıyordum artık. Ben kimdim? Stella mı, yoksa Martine mi? Hangi yıldaydık? Hangi boyuttaydım?

Karşı kaldırımın sonundaki yüksek ve uzun duvardan gözlerimi alamıyordum. Bir anda bilinçsizce kendimi o duvarın dibinde buldum. Uçtum mu, yürüdüm mü, hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, ben, 'o günü' yeniden yaşıyordum!

"Stella, bana nerede olduğunu söyle."
"Ben... Fransa'dayım!"
"Hangi yıldasın?"
"1950."
"Bana adını söyle."
"Martine."
"Kaç yaşındasın?"
"Otuz."
"Şu anda nerede olduğunu ve ne yaptığını tüm detaylarıyla bilmek istiyorum."
"Fransa'nın dar bir sokağında, kaldırımdaki yüksek duvara âdeta yapışmış halde yürüyorum. Biraz ilerideki iki kişiyi izliyorum. Onların ne işler çevirdiğini kesinlikle öğrenmem gerek."

Astral yolculuğumu Kolet'le yaşamıştım. Şimdi ise yapayalnızdım. Bu sefer Kolet değil, gizli bir güç yönlendiriyordu beni. O kadar ürkütücüydü ki, kendimi Güliver'in masalındaki gibi kü-

çücük hissettim. Bu böyle ne kadar sürdü? Saatler mi, yoksa sadece dakikalar mı?...

Yanaklarımda bir karıncalanma, bir uyuşma hissettim. Sanırım ağlıyordum... Artık sesler ve görüntüler canlanmaya başlamıştı. Rebi bağırıyor ve kolumdan tutmuş var gücüyle beni sarsıyordu. Yüzüne baktığımda, âdeta kendi aksimi gördüm. Canım benim, korkutmuştum onu. Allak bullak olmuştu. Yaşlı gözlerinde soru işaretleri vardı. Her geçen saniye Martine'den biraz daha uzaklaşıp, Stella'ya geri dönüyordum.

"Stella, ne oldu anlat ne olur, yoksa şimdi bayılacağım."

Kontrolsüzce bağırıyordu. Ya da bana öyle geliyordu, bilemiyorum. Kulağımın dibinde çınlayan sesinden rahatsız olmuştum. Sürekli soru soruyor, anlatmam için baskı yapıyordu. Oysa ben susmak, sadece bu ana odaklanmak istiyordum. Konuşursam büyü bozulacaktı belki de. Gerçek yaşama geri dönecek, Martine kanalıyla yaklaştığım Jackie'yi bir kez daha kaybedecektim.

"Allah aşkına konuş. Susma böyle. Ne oldu? Bir şey gördün ya da bir şey hissettin. Öyle değil mi?

"Rebi, sana dün gece anlattığım duvarı hatırlıyor musun?"

"Unutmam mümkün mü? Sana dün gece de söyledim ya. Kitabında en fazla etkilendiğim yerlerden biriydi orası. Peki ama bunu neden sordun şimdi?"

Sorusuna cevap vermeden sadece yüzüne baktım. Uzun uzun anlatacak gücüm yoktu. Bakışlarımdan anlayacağını biliyordum.

"Astral yolculuğunun başladığı yerde miyiz yoksa? Bu duvar, o duvar mı?"

"Evet. Tam o noktadayız. Martine'i ilk kez burada görmüştüm."

"İnanamıyorum Stella. Peki emin misin?"

"Evet, hem de çok eminim."

"İyi ama bu tip duvarların önünden kaç kez geçtik. Bunun diğerlerinden farkı ne?"

Bu sorunun cevabını bilmiyordum. Kalbim ile ruhum birleşmiş, gözlerimi bu duvara bağlamışlardı. İzahı yoktu bunun. Yıllardır karmakarışık beynimi ve hafızamı zorlamaktan ve birtakım olayları netleştirmeye çalışmaktan öyle yorulmuştum ki...

Hiçbir şey düşünmeksizin, doğru yerde olduğumu bana haykıran yüreğimi dinliyordum.

Rebi'ye baktım. Benden hâlâ bir cevap bekliyordu. Bu kördüğümü nasıl çözeceğimi bilmezken, kelimeler kendiliğinden yavaş yavaş dudaklarımdan dökülmeye başladı.

"Belki sadece bir his, bir dürtü, neden böyle hissettiğimi hiç bilemiyorum. Benim anlamadığım bir şeyi sana nasıl anlatabilirim ki?"

"Stella..."

"Onları neden izliyorsun?"

"İzliyorum."

"Sana kötülük mü yaptılar?"

"Hayır, onları tanımıyorum."

"Tanımadığın insanları neden izliyorsun?"

"Benim işim bu. Ben dedektifim."

"Evet, devam et."

"Amacıma ulaşmak üzere olduğumu biliyorum. Galiba peşletinde olduğumu anladılar ve yolun sonundaki büyük binaya girip kayboldular...

"Stella, beni duyuyor musun?"

Aman Allah'ım. Demek ki o bina, karşı kaldırımda, bu yolun sonunda olmalı. Hislerimde yanılmadığımdan emin olmam için o binayı görmem lazım...

"Rebi, sokağın sonunda, karşı kaldırımda o büyük yeşil kapıyı göreceğiz."

"Canım, biz zaten o yönden buraya geldik, unuttun mu? Bu sokağa girdiğimizde karşı kaldırımdaydık. Sonra sen duvarı gördüğün için bu tarafa geçtin. Söylediğin kapı orada olsaydı önünden geçtiğimizde fark ederdin."

Evet, doğruydu. Önünden geçmeme rağmen o kapıyı fark etmemiş olmam gerçekten ilginçti. Yoksa, yoksa yanılıyor muydum? Fark etmediğimi düşündüğüm o kapı hiç mi yoktu orada? Hayır, böyle bir yenilgiyi kabul edemezdim. Ben etsem de bedenim bunu taşıyamazdı artık. Bu kadar yaklaşmışken, böylesine hissetmişken yanılmışsam yıkılırdım.

Korkuyla yürümeye başladım. Adımlarım, beynimden aldıkları emirle yürüyor, ben de onları takip ediyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Bu anı, can dostumla bile paylaşmak istemiyordum. Zaten o da susmuş, sessizce arkamdan geliyordu.

Neyin peşinden gittiğimin ya da neyin beni sürüklediğinin farkında bile değildim. Bir anda her şeyin olanca hızıyla gelişip beni karmaşık boyutlara itmesine ve ağlarının içine alıp mucizenin koynuna sokmasına şahit oluyordum.

Martine'in aşina olduğu o sokakta artık emin ve kararlı adımlarla yürüyordum. Takip ettiğim o iki kişiye yetişmeliydim. Peşlerinde olduğumu anlamışlardı galiba. Büyük yeşil kapıya vardığımda nefes nefese kalmıştım. Kapının karşısında durdum. Adamlar içeri girip kayboldular. Halbuki o kapı hiç açılmamıştı ki. Martine yaşamıştı bu anı. Stella ise sadece donup kalmıştı...

Çığlıklar birbirine karışmıştı. Yeşil kapının karşısında, Stella, Martine ve Rebi, hepsi bağırıyordu..

Martine'le sadece birkaç dakika bütünleşmiş, tek kalp, tek beden olmuştuk yine. Bir kez daha o ben olmuştu ya da ben o... Şimdi ise yalnızdım. Ani gidişi ise üzmüştü beni. Oğlumuzu bulmak için ona öyle ihtiyacım vardı ki. Giderken bana bıraktığı bu kapı ise, her zaman varlığından emin olduğum bir önceki hayatımın gerçekliğinin bir kanıtıydı.

"Stella, inanamıyorum. Gerçekten de bu, senin tarif ettiğin kapı."

Rebi de ağlıyordu. Artık kontrolsüz akan gözyaşlarımız, çığlıklarımız gibi birbirine karışmıştı. Biz birlikte bir zafer kazanmıştık.

"Başardık Stella. Başardık. İlk büyük adımımızdı bu bizim. Sevinçten çıldırabilirim."

Neden Rebi kadar sevinemiyordum? Neden hâlâ endişeliydim? Duygularım ve mantığım yine savaş halindeydi. İlk anki heyecanım geçmiş, ayaklarım yere basmıştı. Hâlâ virgüllerle dolu, tamamlanmamış cümlelerim olduğunu düşünebilecek kadar da sakinleşmiştim. Duvarı gördüğümde hissettiklerim, Martine ile bütünleşmem ve o kapının tam söylediğim yerde olması... Bunların hiçbiri tesadüf olamazdı. Ama duygularımın oyununa gelmiş olabilirdim. Önceki hayatımın gerçekliğini kendime ispat-

lamam için binanın içini görmeliydim. Ancak o zaman son noktayı koyabilir, Rebi gibi zafer çığlıkları atabilirdim.

Rebi'nin uzattığı sigarayı yaktıktan sonra, "Dün gece sana söylemiştim. Kapının arkasında ahşap tırabzanlı bir merdiven ve sol tarafında da geniş bir avlu var," dedim.

Bu sözlerim üzerine şaşkınlıkla bana baktı. Ciddi bir hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi.

"Hiç sanmıyorum Stella. Bu, eski tarz bir apartmanın sokak kapısı. Bütün bu anlattıklarının bu kapının arkasında olması imkânsız.

Kapıya bir daha baktım. İçerisini hayalimde canlandırdıktan sonra, bir mimar gibi merdiveni ve avluyu içine yerleştirmeye çalıştım, ama olmadı. Rebi haklıydı galiba. Peki o zaman iç sesim neden hâlâ doğru yerde olduğumu haykırıyordu?

"İçeriyi mutlaka görmem lazım Rebi. Kapıyı çalalım mı?"

"Tabii ki içeri gireceğiz. Ben de ona bakıyordum. Kapının zili yok. Ortadaki tokmakla çalmak lazım."

"İyi de, kapıyı açana ne diyeceğiz?"

"Hayat hikâyemizi anlatacak değiliz herhalde. Zaten önemli olan içeriyi görmek değil mi? Ne diyeceğimizi boş ver. Ben bir şeyler bulurum."

Kapıyı çalıp beklemeye başladık. Etrafıma bakındığımda, solumuzda kalan kapının numarası 13'tü. Sağımızdaki kapının numarası ise 15'ti. İlginç olan, ortadaki bu yeşil kapının numarası olmadığı gibi, ardında hiçbir yaşam belirtisi de yoktu.

Artık iyice sabırsızlanmaya başlamıştım. Uzun bir süredir ısrarla kapıyı çalmamıza rağmen kimse açmıyordu. Sinirlerim gerilmişti. Bir sigara yaktım. Rebi de en az benim kadar heyecanlı görünüyordu. Yüzümün asıldığını fark edince her zamanki gibi yine bana moral vermeye çalıştı.

"Dur ya, hemen sarkıtma şu yüzünü, biraz daha bekleyelim, açarlar herhalde."

"Belki de kimse yoktur. O zaman ne yapacağız? Ben içeriyi görmeden buradan gitmem Rebi."

"Tamam, merak etme. Kimse yoksa da, bu bizim içeriyi göremeyeceğimiz anlamına gelmez. Şuradaki pencereden bakmaya çalışacağım."

"Pencerenin ne kadar yüksek olduğunu görmüyor musun? Boşuna yorma kendini. Ne yaparsan yap, boyun yetmez."

"Sen benim maymunluk yapımı unuttun galiba. Küçükken ağaçların tepesinden inmezdim kızım. Hem bak, burada bir çıkıntı var. Ben..."

Daha sözünü tamamlamadan bir çırpıda pencereye ulaşmıştı bile. Onu orada görmemle, çığlığını duymam bir oldu.

"Aman Allah'ım, anlattığın merdiveni görüyorum!"

Tüm benliğim erimiş, dizlerimin bağı çözülmüştü. Yaşadıklarım gerçek olamayacak kadar inanılmaz, rüya olamayacak kadar da gerçekti...

"Rebi, insene oradan iki dakika, ben de görmek istiyorum."

"Kızım sen bücürsün. Ben ancak yetiştim. Sen hiç göremezsin."

"Olsun. Denemek istiyorum."

Haklıydı. Onun kadar net görememiştim. Daracık çıkıntının üzerinde parmak ucuna çıkarak düşmeyi bile göze almıştım ama sadece salonu ve tırabzanın üst kısımlarını görebilmiştim. O da sadece birkaç saniye. Genç kızlık yıllarımdan beri ilk kez kısa boylu olmama lanet ediyordum. Rebi değil, o merdiveni ben görmeliydim. Dantel perdelerin arkasında neler vardı acaba? İçeriyi bir görebilsem bana neler anlatırdı, nerelere sürüklerdi kimbilir.

Gözümle göremediklerimi Rebi'den dinleyecektim. Onun tarifiyle hayalimde canlandıracaktım.

"Rebi, ne olur anlat. Neler gördün? İçeride ne var?"

"Dur, bekle. Tekrar çıkıp bakacağım."

Yaşına göre ne kadar çevik bir kadındı. Bekle dediği anda zaten tırmanmıştı bile.

"Perdelerin arasından gördüğüm kadarıyla, ilginç bir yere benziyor. Aslında her yeri tam olarak gördüğümü söyleyemem. Keşke şu perde birazcık daha fazla açık olsaydı."

"Peki gördüğünü anlat o zaman."

"Bu pencere kocaman bir salona ait galiba. Ya da öyle bir şey, bilmiyorum. Sol tarafımda kalan tahta tırabzanlı, mermer basamaklı merdiveni çok rahat görebiliyorum."

"Peki, ya avlu?" diye sordum heyecanla. "Onu göremiyor musun?"

"Hayır canım. Görüş açım çok kısıtlı. Ne yazık ki merdivenin yan tarafını göremiyorum."

Onun görememesi, orada avlu olmadığı anlamına gelmiyordu tabii. Beynimde her şey o kadar net ve tazeydi ki. Anılarımla öyle bir bütündük ki yanıldığımı düşünmek bile istemiyordum. Az önceki endişem yavaş yavaş yok oluyordu artık. Her ne kadar ben çok net görmemiş olsam da, Rebi'nin merdiveni görmüş olması, virgüllerimin noktayla yer değiştirmeleri için önemli bir adımdı. Orada bir avlu olduğundan da hiç kuşkum kalmamıştı artık.

Kısacık bir zaman dilimi içinde çok uzun bir yol almıştık. Ancak bu kadarla yetinmeye niyetim yoktu. O avluyu da görmeliydik.

Bulunduğumuz sokak öyle ıssızdı ki, yanımızdan geçen kadını görünce bir an bile tereddüt etmeden yolunu kestim. Bu bina hakkında belki bize bir şeyler söyleyebilirdi. Kısa bir konuşmanın sonunda, eskiden otel olduğunu ancak birkaç sene evvel konut olarak kullanılmak üzere restore edildiğini öğrendim. Bunun dışında başka hiçbir bilgisi yoktu.

Apartmanın önündeki eşiğe oturup birer sigara yaktık. İkimiz de tonlarca yük taşımız gibi yorgunduk. Birbirimize bakıp mutlu mutlu gülümserken, sessizce sözleşmiş gibi kapının bir şekilde açılmasını bekledik. Biri girecek ya da çıkacaktı herhalde. Öyle ya da böyle, bu kapı mutlaka açılacaktı.

"Rebi, eğer kapı açılmazsa yarın yine geliriz, değil mi?"

"Deli misin, tabii ki geleceğiz. Yarın, doktordan çıktıktan sonra bir taksiye atlar hemen buraya geliriz. Nasıl olsa çok yakınız."

"Tamam canım. Şu avluyu görmeden huzur bulmayacağım çünkü."

"Görmek istemene hak veriyorum ama neden huzur bulmayacağını anlayamıyorum. Hâlâ şüphen mi var?"

"Hayır, inan ki hiç şüphem yok artık. Ama ne bileyim, görmek istiyorum işte. Kafayı oraya taktım."

"Stella, şimdi bu sokağa daha dikkatli bak. Belki başka şeyler de hatırlarsın. Mesela evin bu sokakta olamaz mı?"

"Hayır. Hiç sanmıyorum. Bu sokağa sadece işim icabı geldim. Bunun dışında burası bana hiçbir şey vermiyor."

"Farkında mısın? "Quai de Bethune'ün paralelindeki sokak-

tayız. Demek ki Süheyla Hanım bir şey bulacaksın derken bunu kastediyordu."

"Evet. Ben de öyle düşünüyorum. Ama ne ye yazık ki bulduğumuz şey, beni hedefime ulaştırmayacak."

"Astral yolculuğunu kesik kesik yaşadığını biliyorum ama iyi düşün. Bu adamları takip ettikten sonra nereye gittin? Ne yaptın? Hiç mi hatırlamıyorsun?"

"Hayır. Burayı anlatırken Kolet bana yine zaman atlattı. Aniden kendimi Jackie'nin okulunun önünde buldum."

"İşimiz gerçekten çok zor. Zor ama imkânsız değil tabii. Çünkü içimdeki ses Jackie'yi bulacağımızı söylüyor ve ben hislerime çok güvenirim."

Orada öylece ne kadar oturduğumuzu farkında bile değildik. Kalkmaya karar verdiğimizde hava kararmaya başlamıştı. Akşam olduğunu, evlerin ışıklarının ve sokak lambalarının yavaş yavaş yanmasından anladık.

Asla unutamayacağım bir gün yaşamıştım. Belki bu adım beni Jackie'ye götürmeyecekti ama bir önceki hayatımla bütünleşmiş olmam, yıllardır kafamdaki soru işaretlerine bir cevap getirmişti. Evet, bugün bunu yaşamışsam, demek ki Jackie'yi de bulabilirdim. Bulacaktım da. Bundan sonuna kadar vazgeçmeyecek ve onu aramaya devam edecektim. Özellikle bugünden sonra onu görmek kaçınılmaz olmuştu benim için!

İkimiz de kurtlar gibi acıkmıştık. Neşe içinde, hızlı adımlarla yürümeye başladık. Buralıların yaşantısının içinden çıkıp, birkaç saat önce olduğumuz yere, o renkli dünyaya geri döndük. Yemek yemek için güzel bir yer arıyorduk. La Chaumiére'in önüne geldiğimizde, "İşte burası," dedik. Özel bir günü, özel bir yemekle kutlamak için ideal bir yere benziyordu.

Yemekte birçok şeyden konuştuk ama söz dönüp dolaşıp hep aynı yere geliyordu. Rebi'nin sıkılmasını istemediğim için farklı konular açmaya çalışmama rağmen, o sadece ve sadece Stella, Martine ve Jackie üçgenine takılmıştı.

Garsondan hesabı istediğimiz anda, cep telefonuma bir mesaj geldi. Çocuklardır diye düşünürken, yollayanın Eda olduğunu görünce şaşırdım. Paris'e gelmeden on gün kadar önce konuşmuştuk. Bana, Saint Malo'ya gideceğim gün yanımda olmak iste-

diğini ve elinden gelen yardımı yapacağını söylemişti. Henüz onu aramadığım için merak etmiş olmalıydı.

"Mesaj kimden geldi?"

"Eda'dan."

"Ya çıldıracağım. Yüz tane isim söylüyorsun. Eda kim?"

"Arkadaşım Belkıs'ın kuzeni. Hani anlatmıştım ya sana. Saint Malo'da yaşayan kız. Bize çok yardımı dokunacaktı. Ama ne yazık ki bu gece işi icabı Almanya'ya gidiyormuş."

"Hay Allah ya. Gerçekten kötü oldu bu."

"Yine de çok düşünceliymiş vallahi. Orada gitmem gereken yerlerin adreslerini vermiş."

"Bu iyi işte. Bari kek gibi kalmayacağız oralarda."

"Saint Malo'ya hızlı trenle gidiliyormuş."

"Evet biliyorum. Mirey söylemişti."

"Hadi, hadi artık kalkalım mı?"

Gece otele döndüğümüzde, sırayla duşa girip yıkandıktan sonra, hemen yatağa yattık; tabii kahvelerimiz ve sigaralarımızla birlikte. İkimiz de bu yatak keyfine bayılıyorduk. Günün yorumlarını yapmak ve gönlümüzce gülmek için bu anı bekliyorduk sanki.

"Eee, söyle bakalım, kendini nasıl hissediyorsun?"

Rebi'nin gülerek sorduğu bu soruya aynı şekilde cevap verdim.

"Bütün gün parçalanıp durdum. Habire ikiye bölündüm. Bu da beni çok yordu."

"Biliyor musun ne düşündüm. Bence sen, bütün bu yaşadıklarımızı not etmelisin. Kitabın devamını yazacağın zaman buna ihtiyacın olacak. Yaşadıklarımızı unutmasan bile, zaman geçtikçe bugünkü ruh halini hissedemeyebilirsin."

"Not etmeme gerek yok. Yanımda ses kayıt cihazı getirmiştim ya, ikimiz arasındaki konuşmalara varıncaya kadar her şeyi zaten kaydediyorum. Gerçi o güne çok var. Hele şu an yazdığım yeni kitap bir bitsin..."

"Ne âlemdesin? Daha çok mu var?"

"Evet. Henüz kitabın haritasını çıkardım. Bir de bir psikologla görüşmelere başladım. Ondan profesyonel anlamda yardım almadığım takdirde bu kitabı yazmam doğru olmaz."

"Tabii haklısın. İnşallah bu da ilki gibi çok satar canım. Adı ne olacak? Karar verdin mi?"

"Evet. Jeffrey'nin yazdığı şiirlerin birinden çaldım. Adı 'Söz Yaşlarım' olacak.

"Çok güzel ve anlamlı bir isim bence."

"Bence de."

"Sylvie ne oldu? Hâlâ ulaşamadın mı ona?"

"Hayır. Bugün de birkaç kere aradım ama hiç ulaşamadım. Artık merak etmeye başladım. Umarım kötü bir şey yoktur."

"Yok ya. Ne olacak ki."

"Ne bileyim. Onu göremeden gidersem çok üzülürüm."

"Bu arada aklıma gelmişken, Lulu'dan ses yok, değil mi?"

"Hayır canım. Ama söz verdi. Mutlaka arayacaktır."

"İnşallah bize yardımcı olabilir."

"Tek umudum o ve Gökşin Bey zaten. Jackie'ye başka türlü nasıl ulaşabiliriz, bilemiyorum."

"Bugün yaşadıklarımızdan sonra artık onu bulamama ihtimalini düşünmek bile istemiyorum."

"Aslında yakaladığımız şey çok önemli değildi Rebi. O iki adamı takip etmemin Jackie'yle hiçbir ilgisi yok. Hiçbir ipucu yakalayamadım. Yani anlayacağın hâlâ yolun en başındayız."

"Evet. Jackie açısından bize hiçbir fayda getirmediği doğru ama düşünsene, senin yaşadığını kaç insan yaşamıştır bugüne kadar. Bir önceki hayatını resmen ispatladın ya..."

"Telefonda, Selim'e ve çocuklara söylediğimde deli oldular. Tüm detaylarıyla anlattırdılar bana. Hele Jessica'yı görecektin. Çığlık atmaya başladı. Öyle komikti ki. Zavallı annem Jessica'nın bağırmalarından korkmuş olacak ki, "Ne oluyor? Kötü bir şey mi var?" diye panikledi zavallım."

"Canım ya, günah ona. Bu yaşta kadın delilerle uğraşıyor hâlâ."

"Deli diyene bak. Senden âlâsı olabilir mi?"

Rebi bir kahkaha attıktan sonra, "Çok geç oldu. Uyuyalım mı artık?" dedi.

"Uyuyalım. Benim de uykum geldi zaten."

"Yarın çok erken kalkmamıza gerek yok bence. Güzelce dinlenelim. Kahvaltıdan sonra biraz dolaşıp vitrin bakarız. Sonra da

Gökşin Bey'e ve doktora gideriz. Arada vaktimiz kalırsa Champs Elisée'de dolaşıp vitrin bakarız."

"Hepsi iyi de, şu doktoru hatırlatmasan ölürsün yani."

"İnan ki abartıyorsun Stella. Hadi ben uyuyorum. İyi geceler canım.

"Sana da Rebi'ciğim."

Rebi uyuduktan sonra, son bir umutla Sylvie'yi aradım. Ancak telefonu yine kapalıydı. İstanbul'a döneceğim gün dahil hemen her gün aramama rağmen ona bir daha ulaşamadım.

Bütün yorgunluğuma rağmen hemen uyuyamadım. Yaşadıklarımı düşündükçe hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Bugün benim için gerçekten unutulmaz bir gün olmuştu. Yarının getireceklerini bilmiyordum ama kapımı sadece güzel sürprizlere açmıştım.

Gökşin Sipahioğlu'nun ofisi, kaldığımız otele bir hayli uzaktı. Gecikmekten korktuğumuz için erkenden yola çıkıp bir taksiye bindik. Yol boyunca orada geçecek olan konuşmaları hayal ettik. Reenkarnasyona inanıyor muydu acaba? Eğer inanmıyorsa bu konuya yaklaşımı nasıl olacaktı? Bize yardım edebilecek miydi?

Şık ve güzel bir sokağa girdiğimizde, şoför arabayı yavaşlattı. Kapı numaralarına baktığına göre gelmiş olmalıydık. Arabadan inerken garip bir heyecan hissettim. Konuşma başladığında konuya nasıl gireceğimi düşünüyordum. Hiç tanımadığım birine yaşadıklarımı anlatmak öyle zordu ki...

Kapı numarası, bir apartmanın giriş katına aitti. Zile basıp beklemeye başladık. Kapıyı genç bir kız açmıştı. Kendisine Gökşin Bey'le randevum olduğunu söyleyince adımı sordu. Daha sonra da bizi salona alarak beklememizi söyledi.

Beklerken Rebi cıvıtmaya başlamıştı bile. Nerede olduğumuz, kimi beklediğimiz önemli değildi sanki onun için. Kanı kaynıyordu kadının.

"Rebi, Allah aşkına uslu dur, güldürüp durma beni. Zaten derdimi nasıl anlatacağımı düşünmekten kafam çorba gibi oldu."

"Aman, ne var ki. Alışmış olmalısın artık."

Kısa bir süre sonra Gökşin Sipahioğlu yanımıza geldi. Onu gördüğümde, ilk karşılaşmamız değilmiş gibi hissettim. Sanırım

onu resimlerinden tanıyor olmam böyle bir his uyandırdı bende. Tanıştıktan ve kendisine nasıl ulaştığımı söyledikten sonra konuya girdik. Mümkün olduğunca kısaltarak buraya neden geldiğimi anlattım. Ben konuşurken Rebi de bazen araya giriyor ve atladığım bazı önemli detayları hatırlatıyordu. Gökşin Bey, sonuna kadar hiç sözümüzü kesmeden bizi dinledi. Söylemem gereken her şeyi söylemiştim. Artık sıra, cevabını heyecanla beklediğim soruyu sormaya gelmişti.

"Siz reenkarnasyona inanıyor musunuz?"

"Hayır, inanmıyorum."

"Peki, bu konuda bana yardım edebilir misiniz?"

"Sizin için ne yapabilirim?"

Tam cevap verecekken aklıma, yapmayı unuttuğum bir şey geldi.

"Gökşin Bey, yanımda ses kayıt cihazı var. Konuşmalarımızı kaydetmemin sizce bir mahzuru var mı?"

"Hayır yok. Sadece bunu nerede kullanacağınızı bilmek isterim."

"Tabii haklısınız, söyleyeyim. Ben bir kitap yazdım. Bu kitapta hayatımı kaleme aldım. Şimdi ise devamını yazmayı düşünüyorum. İzin verirseniz bu bilgileri orada kullanacağım.

"Olur, benim için mahzuru yok."

Teşekkür ettikten sonra makineyi açıp sehpaya koydum. Artık kaldığımız yerden devam edebilirdik.

"Jackie'yi bulmak istiyorum. İstanbul'da internette yaptığım bütün araştırmalar sonuçsuz kaldı. Burada arşivlere girebilirsem sanırım istediğim bilgileri bulabilirim. Arşivlere girebilmem için yardım edebilir misiniz?"

"Böyle birinin varlığına ve de onu bulabileceğinize inanıyor musunuz?"

"Evet, varlığına inanıyorum ama gerçeği söylemem gerekirse, onu bulabileceğim konusunda fazla ümitli değilim."

"Bakın, burada bu işler Türkiye'deki gibi yürümüyor. Arşivlere girmek sandığınız kadar kolay değil. Bunu başarabileceğimizi sanmıyorum."

"Peki bir gazetede küçük bir haber yapılmasını sağlayabilir miyiz? Sadece küçücük bir haber. Bu da işimi çok kolaylaştırır."

"Burayı gerçekten bilmiyorsunuz. Buradaki basın Türkiye'deki gibi değil. Orada haberin niteliğine önem vermiyorlar. Ne söylerseniz bütün gazetelerde yazılıyor. Burada zaten üç tane gazetemiz var. Ve önemli konulara ağırlık verilir. Bu tip bir konuyu işlemezler."

"Anlıyorum. Peki, 1950'lerde görev yapmış bakanlara bir şekilde ulaşmam mümkün değil mi?"

"Bilemiyorum. Belki internette bulabilirsiniz."

"Çok aradım ama hiçbir şey bulamadım. Bulduklarımın da aileleriyle ilgili bilgi verilmemiş. Sizin verebileceğiniz bir adres var mı?"

"Hayır, inanın bilmiyorum."

Onu daha fazla bu konuyla meşgul etmemin yanlış olacağını anlamıştım. Bana yardım edemeyeceği belliydi. Bizimle görüşmeyi kabul etmesi ve gösterdiği yakınlık bile yeterince nazik bir davranıştı zaten. Bir süre havadan sudan sohbet ettikten sonra teşekkür edip ayağa kalktık. Kendisinin de çıkmak üzere olduğunu, eğer istersek bizi Champs Elisée'ye bırakabileceğini söyleyince, memnuniyetle kabul ettik. Birkaç dakika sonra keyifli bir sohbetin ardından Champs Elisée'ye vardık ve kendisine teşekkür ederek ayrıldık.

Hayal ettiğim konuşma gerçekleşmemiş ve bir arpa boyu yol bile alamamıştım ama buna rağmen, Gökşin Sipahioğlu'nu tanımış olmak mutlu etmişti beni.

Champs Elisée'de dolaşıp vitrin bakmak için çok fazla zamanımız kalmamıştı. Oysa, Rebi'nin alışveriş yapmak için içinin gittiğini biliyordum. Haklıydı da. Sanırım benim dışımda her kadın, Paris'te olmak ve alışveriş yapmak için can atardı. Düşüncesi bile bir kâbus gibi gözükse de bir bütün gün onunla birlikte gezmek boynumun borcuydu. Onun benim için yaptıklarını düşündükçe böyle bir fedakârlıktan kaçınmam söz konusu bile olamazdı.

Muayenehanede beklemenin ne kadar sinirimi bozacağını bildiğim için Rebi'nin erken gitme isteğine itiraz ettim. Son dakikada orada bulunmak istiyordum. Bu sinirim, duyacaklarımdan korktuğum için falan değildi aslında. Oldum olası doktora gitmekten nefret etmiştim. Hele şimdi aklım Saint Louis'deyken bo-

şu boşuna vakit kaybetmek daha da deli ediyordu beni. Sanırım beni anlamıştı ki, bütün tez canlılığına rağmen acele etmemizde ısrar etmedi.

Muayenehaneye tam randevu saatinde vardık. Adımı söyleyince, bekleme salonuna bile geçmeden, verdikleri formu doldurup gösterdikleri odaya girdik. Mirey'in söylediği gibi gerçekten iyi bir doktor muydu bilmiyordum ama tatlı yüzü ve gülücüğüyle içimi açmıştı.

Bana gösterdiği koltuğa oturduktan sonra, heyecanla beklemeye başladım. Kendimi, az sonra saatlerce sürecek bir ameliyata girecekmişim gibi hissediyordum. Rebi'nin gülümsemesi, moral vermeye çalışan bakışları bile rahatlatmıyordu beni.

"Hoş geldiniz. Asistanım acil bir randevu olduğunu söyledi. Şikâyetinizi öğrenebilir miyim?"

Bu soruyu beklemiyordum. Acil olduğunu öğrendiğine göre demek ki önceden planladığım gibi sıradan bir muayene olmak istediğimi söyleyemeyecektim. Oysa ben, bana konan teşhisi söyleyerek onu etkilemek istemiyordum. Bir an, nasıl bir cevap vermem gerektiğini düşündüm.

"Birkaç güne kadar Türkiye'ye döneceğim. Sizden randevu alabilmek için yalan söylemek zorunda kaldım. Aslında önemli bir şeyim yok," dedim.

"Stella, doğruyu söyle bence. Anlarsa çok ayıp olur."

Rebi haklıydı aslında. Yalan konuşup doktoru yanıltmamalıydım. Tam o iğrenç makineye çenemi yaslıyordum ki geri çekilip doktora açıkça gerçeği söyledim.

"Doktor hanım, dürüst olmam gerekiyorsa, evet, bir şikâyetim var. Türkiye'de doktorlar bana önemli bir rahatsızlığım olduğunu söylediler ama ben teşhisi söyleyip sizi etkilemek istemedim."

Doktor şaşkın bir ifadeyle beni dinledikten sonra gülümsedi.

"Bu kadar açık sözlü olmanız hoşuma gitti. Bu sizi rahatsız edecekse söylemeyin tabii. Muayenenin sonunda bir şeyiniz olup olmadığını ben size söyleyeceğim."

Öyle tatlı ve sevimliydi ki, bu sözlerinden sonra espri yapabilecek kadar iyi hissettim kendimi.

"Lütfen bir şeyim olmadığını söyleyin, olur mu?"

"Konan teşhis her ne ise belli ki sizi çok korkutmuş. Yanılmış olmalarını ümit ediyorum. Şimdi lütfen çenenizi iyice yaslayın."

Koca odada ne kadar makine varsa hepsiyle tanışmıştım. Son makineye geçerken dayanamayıp neyim olduğunu sordum. Artık bekleyemeyecek kadar sabırsızdım.

"Birkaç dakika daha sabretmeniz gerekiyor. Hem ben sorduğumda siz de bana söylememiştiniz, unuttunuz mu?"

Espri yapması iyi olduğum anlamına mı geliyordu yoksa? İstanbul'daki doktorlar yanılmışlar mıydı? Bir mucize mi bekliyordu beni? Bu mümkün müydü?

Hayır değildi. Mucizeler vardı mutlaka ama nedense hiç yolları düşüp bana uğramazlardı ki!

"Benim teşhisime göre, gözlerinizde cornea guttata var!"

Doktorun bu sözleriyle bir kez daha dünyam yıkıldı. Aynen ilk öğrendiğim o gün gibi...

Füsun'un da gözlerinden şikâyetçi olması üzerine ikimiz için randevu almış ve o gün birlikte göz doktoruna gitmiştik. Muayene koltuğuna ilk o oturmuştu. Sıramı beklerken keyifle onu izliyordum. Okumak zorunda olduğu minnacık harflerle boğuşurken, göz numarasını tespit edebilmek için giydiği o tuhaf gözlükle inanılmaz komik bir hali vardı. Güldüğümü belli etmemeye çalışıyordum. Sesimi duyduğu an cıvıtacağını biliyordum çünkü. Üstelik birazdan sıra bana geldiğinde, öcünü almak için yapmadığını bırakmayacaktı. Buna rağmen ben uslu, hanım hanımcık oturmak için kendimi zorlarken, çılgın arkadaşımın kendisi, yaptığı muzipliklerle sessizliği bozuyor, içimdeki yaramaz çocuğu harekete geçiriyordu.

Birkaç dakika sonra Füsun'un muayenesi bittiğinde, az sonra beni nelerin beklediğini bilmeden, neşeyle koltuğa oturdum. O gün olacaklara inat, son derece keyifliydim.

İki farklı makineyle göz tetkiklerim yapıldıktan sonra, artık o komik gözlükleri takma sırası bana gelmişti. Doktor elindeki uzun sopayla okumam gereken harfleri gösteriyor, ben ise değil okumak neredeyse orada harf olduğundan bile emin olamıyordum. O an içinde bulunduğum durum, bana nefret ettiğim okul yıllarımı çağrıştırmıştı. Karatahtanın önünde, öğretmen tepeme

dikilmiş ve vermiş olduğu problemi çözmemi bekliyor, ben çözemedikçe, bir daha ve bir daha soruyordu. Aynen, ben hata yaptıkça doktorun, "Peki bunu söyleyin," demesi gibi. Füsun'un fısıltı halinde, " Yardım edeyim mi?" diye soran muzip sesi anılarıma karışıp, sınıf arkadaşlarımın verdiği kopyalarla bütünleşmişti âdeta.

Bir an sıkıldığımı, bunaldığımı hissettim. Beni rahatsız eden okul anılarım mıydı, yoksa gözlerimin bu derece bozulmuş olması mıydı bilemiyordum. Bir şey yapmalıydım, beni geren bu sorulardan kurtulmak ve kendimi iyi hissetmek istiyordum. Hafifçe doğruldum ve ciddi bir tavır takınmaya çalışarak, "Hocam," dedim, "ben bu dersi bilmiyorum. Rica etsem daha kolay bir şeyler sorabilir misiniz?"

Neye uğradığını şaşıran doktor, kahkahalarla gülerken, içinden benim deli olduğumu geçirdiğinden de emindim. Füsun ise benim bu tür davranışlarıma alışık olduğu için gülmek yerine, iyice havaya girmişti.

"Ya hayır hocam, bana da zor sordunuz. Arkadaşıma torpil geçmeyin lütfen!"

Bu sınavda başarısız olmuştum. Göz numaram bir hayli büyümüştü ve üstüne üstlük sadece yakını görme sorunum varken, demek ki artık bir de uzak için gözlük kullanmam gerekecekti. Reçeteyi almış tam kapıdan çıkıyorduk ki, doktorun, "Bayan Stella, bir dakika lütfen," demesiyle geri döndük.

"Gözlerinizdeki rahatsızlığı biliyor musunuz?"

Ne demek istediğini anlayamamıştım. Beni muayene etmiş, gözlük camının numaralarını yenilemişti. Şimdi hangi rahatsızlıktan söz ediyordu böyle?

"Ne rahatsızlığı? Anlayamadım," diye sordum.

"Bakın, sizi üzmek ve korkutmak istemiyorum. Az evvel o kadar neşeli görünüyordunuz ki bunu söyleme cesaretini bulamadım kendimde."

Lafı ağzında geveleyerek daha çok korkutmuyor muydu beni sanki? Bir doktor olarak kendisinin bile söylemeye çekindiği gerçek neydi?

"Neyim var?" dedim sakin bir ses tonuyla, "lütfen söyleyin."

"Gözlerinizde cornea guttata isimli bir hastalık var. Size her-

hangi bir ilaç, bir tedavi önermem mümkün değil çünkü maalesef tıp bu hastalığa henüz bir çare bulamadı..."

Sanki sözlerini tamamlamış, sanki bana neyim olduğunu söylemiş ve de ben anlamışım gibi susup yüzüme bakmasına sinir olmuştum. İllaki, 'Eeeee???? Yani???' mi demem gerekiyordu?

Füsun mu bir şey sormuştu, yoksa benim yüz ifademden mi "sözlerini tamamla" emrini almıştı bilemiyorum ama sonunda hayatımı karartacak, o cümleyi söylemişti.

"Gözlerinizi kaybedeceksiniz!"

"Anlayamadım? Yani ben kör mü olacağım!?"

Aslında, ne bu soruyu sorduğumdan ne de sorduysam da cevap alıp almadığımdan emindim. Bu kadar da olsa iyi, ben artık yaşadığımdan bile emin değildim ki. Garip bir şeydi bu. Ruhsuz, duygusuz, amaçsızdım sanki. Ne acı duyuyor ne de ağlamak geliyordu içimden. Ne Tanrı'ya yalvarmak ne de "belki yanılıyordur" diye ümitlenmek... Hiç ama hiçbir şey hissetmiyordum. Yaşarken ölmek buna deniyordu galiba.

Bir an çocuklarım geldi aklıma. Onlara bunu nasıl söyleyecektim? Bu acıya nasıl tahammül edebileceklerdi? Onların huzurlu ve mutlu olması için hayatımca mücadele eden ben, dünyalarını nasıl altüst edecektim?

Son birkaç senedir okuduğum kitaplardan, katıldığım seminerlerden öğrendiğim kadarıyla, "Neden ben?" diye isyan etmek yerine bunun özüne inip, "Neden ben'i" gerçek anlamda araştırmam ve doğruyu öğrenmem gerektiğini biliyordum. Hayatta hiçbir şeyin imkânsız olmadığını, tesadüf diye bir şey bulunmadığını, her şeyin mükemmel bir işleyişin parçası olduğunu savunuyordu spritüalist yazarlar. Hepsinden önemlisi, bazı soruların asla bildiğimiz mantık ölçülerinde yanıtlanamayacağını ama mutlaka her şeyin bir nedeni olduğunu anlatıyorlardı.

Çocuk yaşlarımdan beri yenemediğim karanlık fobime rağmen, yaşamam gerekenlerin arasında kör olmak varsa eğer, bunun bir nedeni olmalıydı. Hem de önemli ve geçerli bir nedeni! Evet, kendimi bırakmayacak ve bu sorunumun üstüne gidecektim. İlk önce kendim sonra da çocuklarım için bunu yapmak zorundaydım.

Yıllardır beğendiğim, yaşantıma, düşüncelerime ışık tutabile-

ceğine inandığım ve defterime not ettiğim ifadelerden bir tanesi artık hayatımda yerini bulmalıydı:

"Umutsuz bir durumla karşılaştığında, değiştirilemeyecek bir kaderle yüz yüze geldiğin zaman bile, yaşamda bir anlam bulabileceğini asla unutma."

Kuvvetli olmaya ve mantıklı düşünmeye çalışıyordum. Gerçeği öğrendiğim andan itibaren öldüğünü düşündüğüm hislerimin dirilmesini engellemek ve ona yenik düşmemek için ne mümkünse yapıyordum. Evet, bunu belki bir süre başarabilecektim ama ya sonra? Bu iyimserlik ve felsefe oyununu ne kadar sürdürebilecektim? Ne kadar zaman güçlüymüşüm gibi yaparak kendimi aldatacaktım? Bunların hepsi yalandı. Stella'ya uymayan sahte davranışlar... Gerçek olan tek bir şey vardı, korkuyordum... Hem de ölesiye korkuyordum. Kitaplardan, seminerlerden öğrendiklerimi doğru kabul edip ezberlemiştim ama sadece ezberlemiştim. Ezberlemek, öğrenmek demek değildi, özümsemek demek değildi. Hele hele hayata tatbik etmek, hiç değildi!

Düşüncelerimin içinde kaybolmuş, beni bekleyen karanlık geleceğimi aydınlatmaya çalışırken, ne kadar zaman geçtiğinin farkında bile değildim.

Füsun'un doktorla konuşmalarını uğultu halinde duyuyor, ne dediklerini anlamaya çalışmıyordum bile. Ben, duymam gerekeni zaten duymuştum! Tek istediğim, bir an evvel evime gitmekti. Buz gibi suyla yıkanmak ve sonra da yatıp uyumak istiyordum.

"Stella, hadi canım, gidelim artık."

O an, sadece Füsun'un elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Bir de vücut ısılarımızdaki ciddi farkı. Onun elleri buz gibiydi, benimki ise ateş gibiydi ve terliyordu.

Kapıdan çıkarken, "Füsun, beni evime götürür müsün?" dedim, "yıkanmak istiyorum."

"Hayır efendim!" diye cevap verirken, son derece sakin ve doğal görünüyordu."Programımızı bozmaya hakkın yok. Bize gidiyoruz. Sana neye ihtiyacın varsa veririm, bizde yıkanırsın."

Arabayı almak için otoparka doğru yürürken Füsun sürekli konuşuyor, ben ise onu dinlemiyordum bile. Doktorun söyledikleri kulağımda insafsızca yankılanıyordu:

"Gözlerinizi kaybedeceksiniz..."

İnanılmaz bir şeydi bu. Kendimi, 70'li yılların "nayır, nolamaz"larıyla alay ettiğimiz Türk filmlerinin bir kahramanı gibi görüyordum. Neredeyse on filmden bir tanesinde başroldeki kadının durup dururken kör olmasına ve daha sonra yaşadığı bir şokla gözlerinin yeniden görmesine nasıl da gülerdim. Şimdi de ben kör olacaktım işte! Peki, ama hangi şok, hangi mucize bu hastalığı durdurabilecekti? Durdurabilecek miydi?

Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı, evime gitmek istiyordum.

Füsun'un neredeyse bağırarak bana seslenmesine anlam verememiştim. Hemen yanımda duruyordu. Normal bir ses tonuyla da çağırsa onu duyardım zaten.

"Ne var?" dedim. "Neden bağırıyorsun?"

"Ne bu suratın böyle? Duyan da dünyanın sonu geldi zannedecek. Hem ben kendi kendime mi konuşuyorum kırk saattir burada? Neden bana cevap vermiyorsun?"

"Çünkü seni dinlemiyorum, çünkü keyfim yok. Bu konuyu hafife almamı bekleyemezsin herhalde," derken, ses tonumu kontrol etmeye çalışmıyor, dakikalardan beri ilk kez insani bir tepki vererek bağırıyordum.

"Sen şimdi kendini dünyanın en şanssız insanı sanıyorsun tabii ama ben senden daha şanssızım, biliyor musun?"

Bu sefer, arkadaşımın ne demek istediğini gerçekten anlayamamıştım.

"Anlamadım. Neden şanssızsın?" diye sordum.

"Bak şimdi beni dinle. Birinci kitabın yayınlanacağına göre, demek ki artık sen ikinciye de başlarsın."

"Füsun, saçmalama Allah aşkına, şu anda ikinci kitabı düşünecek halde miyim ben? Hem başlasam bile bitirmeye vaktim olacak mı? Bunu bile bilmiyorum artık."

"Ya, sus iki dakika, ben de bunu anlatmaya çalışıyorum zaten. Düşünebiliyor musun? Sen kör olursan kitabını yazmak bana düşecek. Başka derdim yokmuş gibi, bir de seninle mi uğraşacağım ben? Of of, nedir bu başıma gelen, nereden tanıdım seni ya..."

Deliler gibi ağlamam gerekirken, kahkahalarla güldürmüştü beni. En zor anımda, kendi yöntemleriyle bana moral vermeye çalışan canım arkadaşımın içinde kopan fırtınayı her şeye rağmen

hissedebiliyordum. Dudaklarından dökülen esprili sözlerle bakışlarındaki hüzün tam bir tezat halindeydi.

Füsun kendi kendine konuşmaya, mızmızlanmaya devam ediyordu. Ben ise, daha birkaç dakika evvel, hayatıma uyarlamaya hazır olmadığıma inandığım o sözün, Füsun sayesinde beynimde ve yaşantımda yerini alabileceğini hissediyordum.

"UMUTSUZ BİR DURUMLA KARŞILAŞTIĞINDA, DEĞİŞTİRİLEMEYECEK BİR KADERLE YÜZ YÜZE GELDİĞİN ZAMAN BİLE, YAŞAMDA BİR ANLAM BULABİLECEĞİNİ ASLA UNUTMA."

"Türkiye'de de aynı teşhis mi konmuştu?"

Doktorun sesiyle derin bir uykudan uyanmıştım sanki.

"Evet. Onlar da aynı teşhisi koydular."

"Bunu duymak sizi ne kadar rahatlatır bilemiyorum ama, körlük gerçekleştiğinde kornea nakli olabilirsiniz."

Bunu tabii ki ben de biliyordum. Gittiğim doktorlardan, internette yaptığım araştırmalardan bu hastalıkla ilgili her şeyi öğrenmiştim. Tamamen kör olmadan kornea nakli için sıraya giremeyeceğimi ve sıranın bana gelmesi için de en az altı ay beklemem gerekeceğini de biliyordum. Bilmediğim tek şey, hastalığın hangi evresinde olduğuydu. Ne kadar zamanım kaldığını söylememişlerdi bana. Ya da ben sormamıştım, bilemiyorum. Bugün ise bu soruyu soracak ve cevabını cesaretle karşılayacak kadar güçlü hissediyordum kendimi. Artık bu hastalık korkutmuyordu beni ya da zaman içinde kendimi buna alıştırmıştım.

"Ne kadar zamanım kaldı?"

"Buna kesin bir cevap verebilmem mümkün değil. Bu hastalık herkeste aynı şekilde seyretmiyor. Ancak, bana gelen en şanslı hastamda altı yıl sürdü."

Doktorun bu cevabı üzerine Rebi'yle göz göze geldim. Yüzümdeki ifade ona ne yansıtıyordu bilemiyorum ama gerçek olan şuydu ki, artık canım acımıyordu. Bu duygusuzluğum, hastalığımı kabullendiğim ya da kaderime boyun eğdiğim anlamına gelmiyordu tabii. Bunun nedeni çok farklıydı. Ben bu hastalığı kendime yakıştıramıyordum. Beynim kör olmayı reddediyordu. Evet, böyle bir hastalığım vardı ama düşünce gü-

cüyle kendimi tedavi edebilirdim. Ediyordum da zaten. Daha çocuklarımı evlendirecek, torunlarımı görecek ve bu arada da kitaplarımı yazacaktım. Yani, gözlerime çok ihtiyacım olacaktı. Bu lanet hastalık beni seçti diye ona yenilmeye hiç niyetim yoktu.

Muayenehaneden çıkınca, bu konuyu bir daha hiç açmayacağımıza dair birbirimize söz verdik. Heyecanlı bir gün daha bizi bekliyordu. Kimbilir belki de bugün yeni bir sürprizle karşılaşacaktık. Sürprizin ötesinde, bir mucize bile olabilirdi...

Takside derin bir sohbete daldığımız bir anda aniden duyduğumuz yüksek bir sesle irkildik. Şoför radyoyu açmış, haberleri dinliyordu. Günlerdir bütün Fransa'da herkesin dilinde olan bir haberdi bu. Herkes panik halindeydi. Papa II. J.Paul çok ağırlaşmıştı ve doktorlar ümidi kesmişlerdi. Onun için dua etmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Hayat yine devam ediyordu. Birileri ağlarken, birileri gülecekti mutlaka.

Birkaç dakika içinde Ile Saint Louis'ye varmıştık. Nereye gideceğimizi düşünmemize bile gerek yoktu. Ayaklarımız zaten karar vermiş, bizi o malum sokağa sürüklemeye başlamıştı.

"Stella, benim karnım zil çalıyor."

"Benimkinin de sustuğu yok. Habire bir şeyler söylüyor."

Midelerimizin isyanını ciddiye almış ve ilk önce yemek yemeğe karar vermiştik. Artık her yeri elimizle koymuş gibi buluyorduk. Zaten o kadar küçük ve sevimli bir yerdi ki, bir kez geldikten sonra unutmak mümkün olamazdı herhalde. Etrafımıza bakındık ve dışarıda boş masa gördüğümüz ilk kafeye girdik. Her yer yine hıncahınç doluydu. Hava öyle sıcaktı ki, sanırım kimse, kışın ortasında yaşanan bu bahar havasını kaçırmak istemiyordu. Bütün cadde ve sokaklar tertemizdi ve mis gibi çiçek kokuyordu. İnsanları ise güzellikte ve şıklıkta yarışıyor gibiydiler. Champs Elisée'de gözlerimizin aradığı güzelliği ve inceliği burada bulmuştuk.

Keyifle yemeğimizi yerken, uzaktan gelen siren sesleri bu güzelliğin büyüsünü bozmuştu sanki. İkimiz de telaşlanmıştık. Ardı ardına geçen itfaiye arabalarının bizim dışımızda kimseyi ilgilendirmemesi garipti. Garsona sorup bunun sadece bir tatbikat olduğunu öğrenince rahatladık. Kahvelerimizi içmiş, tam kalkmak

üzereydik ki telefonum çaldı. Arayan Bayan Lulu'ydu. Tam düşündüğüm gibi sözünü tutmuş ve beni arayarak randevu vermişti. Gerçekten çok hoş bir davranıştı.

"Bayan Lulu'yla perşembe öğlen buluşuyoruz."

"Dur yahu, ben iyiden iyiye karıştırdım. Bugün günlerden ne?"

"Bugün salı. Yarın Saint Malo'ya gideceğiz. Perşembe günü de onunla buluşacağız işte."

"O gün başka ne yapalım?"

"Yapacak önemli bir şeyimiz yoksa alışverişe gideriz."

"Evet, iyi olur. Almak istediğim birkaç şey var. Neyse, hadi gidelim. Çok fazla keyif yaptık."

Hesabı ödeyip kalktıktan sadece birkaç dakika sonra yine o sokakta ve o binanın önündeydik. Bir an bile beklemeden elim kapının tokmağına gitti. Bugün bu kapı açılmalı ve mutlaka avluyu görmeliydim. Israrla çalmama rağmen ne yazık ki yine hiçbir hareket yoktu.

"Stella, neden ağlıyorsun?"

Ağlıyor muydum? Öyle olsa fark etmez miydim?

"Ne oldu? Yoksa yine bir şey mi hissettin?"

"Hayır. Hem ben ağlamıyorum ki. Sadece garip hissettim kendimi. Sanki bu sokakta bir şey var. Bir tılsım ya da görünmez bir güç tüm bedenime hâkim oluyor."

Kapının tam karşısından gelen müzik sesiyle ikimizin de bakışları o yöne kaydı. Giriş katında, kırklı yaşlarda bir adam pencerenin önünde oturmuş gazetesini okuyordu.

"Stella, gel bu adamla konuşalım. Belki bir şeyler öğrenebiliriz."

İki gündür bu sokaktaydık ve konuştuğumuz o kadın dışında ilk kez bir yaşam belirtisi görmüştük. Sabah uyandığımdan beri içimde bugünün dünden farklı olacağı duygusunu yaşıyordum. Sanki çok daha önemli şeyler olacakmış gibi hissediyordum. Bu adam bana iç güdülerimin doğruluğunun bir kanıtı mıydı acaba? Belki de onun sayesinde içeri girebilecektik.

"Konuşmaya sen başla Rebi. Ben kendimi çok iyi hissetmiyorum."

"Tamam ama sen de öyle susup durma. Bir şeyler söyle."

Rebi'nin öncülüğünde adamı sorgulamaya başladık. Üst üste sıraladığımız sorulara verdiği kısa cevaplarla bizi başından savmak istediği her halinden belli oluyordu.

"Eskiden burası bir otelmiş ama uzun zamandır boş."

İçeriye nasıl girebileceğimiz sorusuna ise, sadece, "Bilmiyorum," demekle yetinmişti. Bizimle lütfen konuşuyor gibiydi. Canı sıkkındı galiba. Ya da ne bileyim, aksi herifin teki de olabilirdi! Resmen sinir olmuştum. Az evvel, bu adamın içgüdülerimin doğruluğunun kanıtı olabileceğini düşündüğüm için kendimi de ayrıca tebrik ediyordum!

Artık kendimi tutamıyordum. İyice gevşemiştim. Sinirimden gülüyordum. Rebi ise hâlâ gülmemek için kendini tutuyor, dudaklarını ısırıyordu.

"Stella, ben bu adamı dövmek istiyorum."

"Oh ne güzel olur. İnan ki seni hiç yalnız bırakmam. Biz Türkler öyle miyiz? Bizden bir yardım istediklerinde paralanırız vallahi."

"Stella, gel biraz dolaşalım. İki gündür burada mıhlandık kaldık. Belki bir başka sokakta farklı bir şey yakalarsın, belli mi olur."

"Hayır, bence burada başka bir şey bulamayacağız. Ne olacaksa yarın Saint Malo'da olacak. Ama yine de dolaşalım istersen."

Kararımıza rağmen bu sokaktan kopamıyorduk. Baştan sona defalarca turlamış, o duvarın önünden geçerken de daha fazla bir şeyler hatırlamak için kendimi zorlamıştım. Hiçbir şey yapamadan gün bitmişti bile. Yorgunluktan ölüyorduk artık. İkimiz de susmuştuk, söylenecekler tükenmişti sanki. Ben önde Rebi arkada kapıdan biraz uzaklaşmıştık ki, Rebi geriye doğru koşmaya başladı ve "Stella koş, bir adam içeri giriyor!" dedi. Ben de kendimi onun yanında buldum ama ne yazık ki geç kalmıştım. Kapının kapanma sesi ile Rebi'nin çığlığı aynı anda gelmişti. Birkaç saniye fark yüzünden avluyu görememiş olduğuma inanamıyordum. Sinirlerim boşalmış, ağlamaya başlamıştım.

"Avluyu gördüm. Yemin ederim gördüm. Artık rahatla, hiçbir kuşku kalmadı. Martine sensin."

Rebi'nin çığlık çığlığa söylediği bu sözlere takılmıştım. Neden rahatlamam gerekiyordu? Martine olduğumla ilgili bir şüphem

kalmadığı gibi, orada bir avlu olduğundan da emindim zaten. Bunu duymak benim için bir sürpriz değildi ki. Benim bu kadar ısrarla içeriyi görmek istememin nedeni, o anı yeniden hissetmek ve yaşamaktı sadece.

"Ben de son saniyede fark ettim. Kapı kapanmak üzereydi ama senin anlattıklarını bir fotoğraf gibi karşımda gördüm. Çok kısa bir zaman dilimiydi. Merdiveni zaten gördüğüm için gözlerim sadece avluyu aradı. Ne yazık ki galiba sana seslenmekte geç kaldım. Heyecandan sesim çıkmadı ki."

Kaçırdığımız saniyeler hayatımızda ne kadar önemliymiş meğer. Zamanı geri alabilmeyi sanırım hiç bu kadar çok istememiştim. Sadece birkaç saniye, o bile bana yetebilirdi.

"Peki, sence kapıyı bu kadar çalıyorum da niye açmıyor olabilir?"

"Ben de anlamıyorum."

"Neyse, toparlan biraz. Üzüldüğünü biliyorum ama ağlayacak bir şey yok ki. Önemli olan avluyu görebilmek değil miydi? Hiç olmazsa ben gördüm. Buna sevinmen lazım."

"Beni anlamıyorsun. Hiç görmeseydik de yine varlığından kuşkum olmayacaktı. Senin görmüş olman beni rahatlatmadı. Merdiveni de, avluyu da ben görmeliydim. İçeriyi görebilseydim, belki de duvarı gördüğüm an olduğu gibi yine bir şeyler hissedebilecektim. Yeniden Martine olacak, onun beyniyle düşünebilecektim. Bu sokak dışında, Quai de Bethune'ün Martine için ne ifade ettiğini bilmem lazım. Süheyla Hanım'ın neden bizi ısrarla o kafeye yolladığını hâlâ anlamış değiliz ki."

"Bence boşuna kafa patlatıyorsun. Burada başka bir şey bulmayacağız. Astral yolculuğunun başladığı yeri gördü o kadın. Bunun için buraya yolladı seni."

"Olabilir. Ben de bir şey bulacağımızı sanmıyorum artık. Ama bence Martine'in evi, buralara yakın bir yerde. Söyleyeceklerim sana saçma gelebilir Rebi. Ben bazı şeyleri mantığımla çözmeye çalışıyorum. O gün Martine'in hali, kıyafeti ve arabasının olmaması, sanki buralara yakın bir yerde oturuyormuş hissini uyandırdı bende. Of, bilmiyorum. Belki de saçmalıyorum."

"Saçma deyip atma kafandan. Ya düşündüklerin doğruysa? Her şeyi konuşmakta yarar var bence."

"Artık konuşmanın anlamı yok ki. Ben hiçbir şey hissedemedikten sonra fikir yürütmek neye yarar?"

"Dur bir dakika. Sen hangi evden bahsediyorsun?"

"Martine'in tek başına yaşadığı evden."

"O evi görsen hatırlar mısın? Mesela bu sokaklardaki evlere benziyor muydu?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Bir tek salonu gözümün önünde. Ama kocasıyla birlikte oturduğu evi görsem, herhalde tanıyabilirim. Ama o ev burada değil. Yüksek bir apartmandı çünkü. Burada öyle evler görmedik hiç."

"O zaman belki de o evi yarın Saint Malo'da görebiliriz."

"İnşallah Rebi."

"Aklına gelen her şeyi söyle. Başka hatırladığın bir şey var mı?"

"Evet var," dedim gülümseyerek. "Amerika'daki evi çok net hatırlıyorum mesela. Oraya da gidelim mi?"

"Ulan kadına bak. Sen bayağı zenginmişsin ya."

"He ya. Zengindim tabii. Ne sandın ki..."

"Kocan için yakışıklı demiştin, değil mi?"

"Evet. Sevgilimden daha yakışıklıydı," derken, az sonra alacağım cevabı adım gibi biliyordum.

"Kızım manyak mısın? Hem yakışıklı hem de zengin koca aldatılır mı hiç?"

Rebi'nin bu sözleriyle artık iyice gevşemiş, rutin gülme krizlerimiz başlamıştı.

"Hadi gel bir kahve içelim."

"Peki. Zaten artık burada yapacak bir şey kalmadı."

Artık gidiyorduk. Ayaklarım isteksizce ve ağır ağır ilerlerken, gözlerim kapıdan ve duvardan kopamıyordu sanki. Her ne kadar Jackie'den bir iz bulamamış olsam da, Martine'le bu sokakta bütünleşmiştim. Umutla çıktığım Paris yolculuğumun bu kadarla kalmasından, bu sokakta başlayıp bu sokakta bitmesinden korkuyordum.

"Champs Elisée'ye mi gidelim yoksa burada bir kafede mi yiyelim?"

Kesinlikle burada kalmak istiyordum. Birkaç dakika sonra, Quai de Bethune'de bir kafeye girerek siparişimizi vermiştik bile.

"Bizim için yarın çok önemli Stella. İki kişi ısrarla Saint Malo'ya gitmen gerektiğini söylediğine göre, kesin orada bir şey bulacağız demektir."

Saint Malo! Oktay Bey ve Süheyla Hanım bu yeri söylediklerinde ne kadar heyecanlanmıştım. Gelip gidip haritada Saint Malo'nun yerine bakmış, aylarca hep oraya gideceğim günün hayaliyle yaşamıştım. Umutlarıma yol almam için sadece birkaç saat kalmıştı. Ya da hayal kırıklığı yaşamama!

"Rebi, sana bir şey söyleyeceğim. Yarın akşam otele döndüğümüzde Jackie'yle ilgili hiçbir gelişme olmamışsa ben bu defteri kapatacağım. Geri kalan günlerde gezip tozarız."

"Saçmala Stella."

"Bunda samimiyim Rebi. Onunla ilgili bir şey öğrenemezsem bunun iki nedeni olabilir. Ya Oktay Bey ve Süheyla Hanım yanılmışlardır ya da onu bulmamam gerekiyordur."

"Neden bulmaman gereksin? Anlamadım."

"Sana bunu bir örnekle anlatacağım. Benim bir meleğim olduğunu ve ona sürekli yazdığımı hiç söylemedim sana, değil mi?"

"Meleğin olduğunu biliyorum ama yazdığını söylemedin."

"Benim ya da çevremin ciddi bir sorunu olduğunda, ondan yardım isterim. Ona hiç düşünmeden, içimden geldiği gibi yazarım ama mektubun sonlarında mutlaka şöyle derim: 'İlgili olan herkesin en yüce hayrına.'"

Rebi'nin sözlerime bir anlam vermeye çalıştığını görünce devam ettim.

"Bu örneği sana neden verdim, biliyor musun? Ben Jackie'yi bulmayı bu kadar arzu ederken, aslında bu konuyu onun açısından değerlendirdiğimi söyleyemem. Yani bunu sadece ben istiyorum. Diyelim ki onu buldum ve beni kabullendi. Bu korkunç fikre alışması, hayatını ve ruhsal durumunu nasıl etkileyecek bilmiyorum ki. Belki de görüşmemiz ona zarar verecektir. İşte bu nedenle o sözü söyledim sana. Onun hayrı için belki de onu bulmamam gerekiyor."

"Çok haklısın. O zaman şöyle de düşünmen lazım. Belki kendi hayrın için de onu bulmamalısın, öyle değil mi?"

Gülümseyerek Rebi'ye baktım. Söylediğinde çok haklıydı. Bu sözleri, eşim ve çocuklarımdan da defalarca duymuştum zaten.

"Evet, tabii ki bunu da düşünmek lazım ama bu yola girdim artık. Dediğim gibi yarın akşama kadar onu aramaktan vazgeçmeyeceğim. Beni ona götürecek hiçbir ipucu bulamazsam o zaman bir daha asla onu bulmaya çalışmayacağım ve hayatıma, kaldığım yerden devam edeceğim. Bunu yaparken de üzülmeyeceğim. Üstelik de hiç zorlanmayacağım."

"Bence çok büyük konuşuyorsun. Zaman geçtikçe bu sözlerini unutursun. Jackie yine gündeme gelir, emin ol."

"Ben beynimi yönlendirmeyi çok iyi biliyorum. Hayat bana bunu öğretti. Benim harika iki çocuğum var Rebi. Onların sevgisi her şeyi unutturur bana.

"Jackie'yi de mi?"

"Evet, Jackie'yi de."

Yemeğimizi bitirdikten sonra, otele dönmek üzere taksiye bindik. Ile Saint Louis'den ayrılırken karmaşık duygularla son bir kez arkama baktım. Gözlerim hâlâ, belki de orada olup da benim göremediğim geçmişimi arıyordu.

12

Sabah, umut dolu, pırıl pırıl bir güne uyandık. Benim için hayatımın en önemli günlerinden biriydi. Günün sonunda ya Jackie'ye ulaşacaktım ya da ondan tamamen vazgeçecektim. Her ne olursa olsun kendime verdiğim bu sözü tutacaktım.

Kahvaltımızı ettikten sonra resepsiyondaki gence Saint Malo'ya nasıl gidildiğini sorduk. Uzun uzun anlatmaya başlayınca, söylediği isimleri aklımızda tutamayacağımızı düşünerek hepsini kaydettik. Aslında çok fazla karışık değildi. Bineceğimiz metro doğrudan gara girecekti ve oradan da Saint Malo'ya bilet alacaktık. Herhangi bir yanlışlık yapmamamız için bize daha detaylı bilgi vermişti sadece. Anlaşılan uzun bir yolculuk bizi bekliyordu.

Caddeye kadar yürüdükten sonra tarif ettiği metroya bindik. Birkaç dakika içinde Montparnasse garına vardık. Bütün Paris bu gardaydı herhalde. İlk kez böyle bir kalabalık görüyordum. Gişeye gidip Saint Malo'ya iki bilet istediğimizi söyledik. Adam biletlerimizi uzatırken üç yüz Euro isteyince, beynimizden vurulmuşa döndük. Böyle bir tutar olabileceğini hiç tahmin etmediğimiz için önceden fiyatını sormamıştık. Üç buçuk saat sürecek olan tren yolculuğumuzun bedeli oldukça ağır gelmişti bize. Özellikle benim yüzümden Rebi'nin de bu parayı ödemesine gerçekten üzülmüştüm. Bunu kendisine de söylediğimde çok kızmış ve alınmıştı.

Saat onu beş geçe tren yolculuğumuz başladı. Daha henüz hareket etmiştik ki Rebi'nin çığlığıyla yerimden sıçradım.

"Stellaaa, çok korkuyorum!"

Klasik şakalarından biridir diye düşünerek yüzüne baktım. Oysa gördüğüm, hiç de şaka yapan bir kadınınkine benzemiyor-

du. Panik halinde koltuğa yapışmıştı zavallım. Bu yolculuk uzun zamandır hesapta olmasına rağmen nedense bana hızlı trenden korktuğunu söylememişti. Üstelik Rennes istasyonuna varmaya 2 saat vardı. Ben bu süre içinde bu çılgını nasıl sakinleştirecektim.

"Rebi'ciğim, neden korktuğunu daha evvel söylemedin? Bilseydim uçakla giderdik."

"Ne fark eder, uçaktan da korkuyorum."

Korkuyorum dedikçe kollarımı çimdikliyordu. Ne yapacağımı şaşırmıştım.

"Sakin ol canım. İnan ki korkacak bir şey yok."

"Korkma deme bana. Ben mekanik şeylere güvenmiyorum. Ancak ben kullanırsam rahat ederim."

En ufak bir sallantıda çığlık attığı yetmiyormuş gibi bir de sürekli konuşuyordu. Aynen yaramaz bir çocuk gibiydi. Yüzünü şekilden şekle sokuyor, korkusunu yaşarken bile beni güldürüyordu. Ancak korktuğum olmadı. Bir süre sonra sakinleşti. Hatta eski çılgın haline kavuşacak kadar bile rahatladı.

"Stella, ben sıkıldım. Kalk dolaşalım biraz."

"Vah vah, korkudan kafayı yedin herhalde. Kızım trende mi dolaşacağız?"

"Bir şeyler içeriz. Vakit geçer bari."

"İyi peki. Bileti yanına almayı unutma. Sonra yerimizi bulamayız."

"Tamam. Zaten çok belirgin bir işaretimiz de var. İstesek de kaybolmayız."

"Nedir o işaret?"

"Önümüzdeki kıza baksana. Kucağında beyaz laptop'u var. Film seyrediyor. O, nişanımız olsun."

Ne tarafa gideceğimizi bilmediğimizden önümüzdeki birkaç kişiyi takip etmeye başladık. Onlar da bizim gibi bir şeyler içmek için kalkmış olmalıydılar. Hepsinin tuvalete gidecek hali yoktu ya. Git git, yol bir türlü bitmek bilmiyordu. Sanki Paris'te turluyorduk. En nihayet, onlarca vagon geçtikten sonra kafeteryaya ulaştık. Birer meyve suyu alıp camın kenarındaki masaya otururak dışarıyı seyretmeye başladık. İkimiz de gördüğümüz manzaradan büyülenmiş gibiydik. Sanki bir oyuncak kentten geçiyor-

duk. Yeşillikler içinde tek katlı bu minicik evler beni ta çocukluğuma kadar götürmüş, eski ve ölümsüz bir hikâyeyle bütünleştirmişti. Anılarımın beni bir masal diyarının ortasına bırakmasını ve orada kayboluşumu izliyordum. Şekerden yapılmış evlerin arasında yapayalnızdım. İmrenerek seyrediyordum onları. Aynı Hansel ve Gretel gibi...

Şeker yiyen bir çocuğun mutluluğunu yaşıyordu yüreğim. Aynı onlar gibi... Çocuksu hayallerimin arasında yuvarlanırken, masalın sonu geldi aklıma. Hansel ve Gretel'in kısacık süren mutluluklarının ardından yaşadıkları o kötü günleri anımsadım. Artık bu masalın bir parçası olmak istemiyordum. Benim mutluluğum kısa sürmemeliydi. Özellikle bugün. Umutlarıma yol aldığım böyle bir günde aptal bir masalın beni etkisi altına alıp korkutmasına izin veremezdim.

"Ne düşünüyorsun öyle?"

"Hiç, dalmış gitmişim. Önemli değil."

"Saint Malo'ya vardığımızda ne yapacağız?"

"Anlatmıştım ya sana. Oradaki antikacıya ve kitapçıya gideceğiz. Eda bana adreslerini verdi."

"Hatırladım. Sahipleri çok yaşlı. Elli senedir el değiştirmediler demiştin, değil mi?"

"Evet. Bu yüzden onlara sormakta fayda var."

"Anladım."

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştık. Orada hayli uzun bir süre oturmuştuk.

Rebi birden, "Stella, millet oturmak için sıra bekliyor. Ayıp olmasın, kalkalım mı?" dedi.

"Evet. Zaten birkaç dakikalık yolumuz kaldı. Sen arada bileti çıkarıp koltuk numaramıza baksana."

"Bileti sana vermiştim ben."

"Hayır, ben almadım. Sendeydi ya. Ne oldu, bulamıyor musun?"

Rebi, bileti bulamamış ve kalan bütün zamanı yerimizi aramakla geçirmiştik. Laptop'lu kız da yoktu ortalarda. Şaka gibi bir şeydi bu. Sinirden gülmeye başladık. İki salak trende kaybolmuştuk. Peki ama o kız neredeydi? Biz kalktığımızda ne güzel film seyrediyordu!

Az sonra bu sorumuzun cevabı belli olunca artık gülmelerimiz çılgınca kahkahalara dönüşmüştü.

Kızın seyrettiği film bitmişti. Ya da sıkılmış ve bitirmemişti; işte her neyse. Sonra da kaldırıp ayaklarının dibine koymuştu. Kasıklarımızı tuta tuta yaptığımız 'ciddi' konuşmada, bu yaşadığımız aksiliğin nereden kaynaklandığına dair son yorumumuz şöyleydi:

Bizim hiçbir suçumuz yoktu. Aksine, laptop'lu kızı nişanımız olarak belirlememiz de çok mantıklıydı. Tek sorun, bu kızın son derece düşüncesiz ve saygısız davranmasıydı!

Yerimizi bulmuştuk ama oturmak için zamanımız kalmamıştı. Rennes'e gelmiştik bile.

"Stella, şu tren yolculuğunu kimseye anlatmayalım. İnan ki bizi tefe koyarlar."

"Yok ya, beni neden tefe koyuyorlarmış? Bileti kaybeden de sensin, bu fikri ortaya atan da. Benim gocunacak bir şeyim mi var ki gizleyeyim? Herkese anlatacağım vallahi."

Yolculuğumuzun iki saatini geride bırakmıştık. Rennes'de inip on beş dakika bekledikten sonra, bir başka trene binerek Saint Malo'ya hareket ettik. Artık bir saat on beş dakikalık yolumuz kalmıştı. Dakikalar geçtikçe heyecanımız artıyor, yerimizde bile duramıyorduk. Trende koltuğumuza oturduktan sonra Rebi'nin gülerek, kafeteryaya gitme teklifini şiddetle reddettim. Bir daha böyle bir riski alamazdım. Üstelik önümüzde laptop'lu kız da yoktu!

"İyi ya, senin inadın yüzünden ben neredeyse bir buçuk saat sigara içemeyecek miyim?"

"Çok istiyorsan sen git. Beni kaldıramazsın vallahi."

"Off, tamam anladık. Şimdi anlat bakayım, Rennes'de beklerken Eda mı aradı demiştin?"

"Evet. Ne kadar iyi bir insan. Düşünebiliyor musun, şu anda iş için Almanya'da ve oralardan bile bana yardımcı olmaya çalışıyor."

"Helal olsun vallahi. Peki ne dedi?"

"Bir zamanlar eşinin teyzesi de Saint Malo'da yaşamış. Onu arayarak benim durumumu anlatmış ve araştırma yapmasını söylemiş. Kadın da nereden öğrendiyse benim söylediğim tarih-

lerde, yani 1950'li yıllarda Saint Malo'da bir bakanın yaşadığını öğrenmiş. Eda bunu haber verdi."

"Ciddi misin? Süper ya, harika bir haber bu."

"Canım o kadar sevinecek bir şey yok ki. O bakanın kim olduğunu bilmiyoruz daha. Jackie'nin babası olmayabilir."

"Evet haklısın ama o da olabilir. Hiç olmazsa böyle bir ihtimal var."

"Ne bileyim canım. Bakalım artık. Umarım bugün bütün düğümler çözülür."

"Peki bu kadın neden o bakanın adını öğrenmemiş?"

"İnan hiçbir fikrim yok. Belki ona söyleyen de adını hatırlamıyordur."

"Aslında doğru tabii. Sanki biz bütün bakanların adını biliyor muyuz?

"Canım, Saint Malo İstanbul'la aynı mı? Orası küçücük bir yer. Orada herkesin tanıması gerekir bence."

"Peki, eğer adını öğrenirsek ve tarihler de tutarsa, Jackie'nin babası olduğundan nasıl emin olabileceksin?"

"Bize bilgi veren kişiye, bakanın ailesi hakkında soru soracağım. Mesela evli miydi, kaç çocuğu vardı, falan. Ona göre iyi kötü bir karar verebilirim herhalde."

"Anladım. Eğer o olmadığını anlarsan hapı yuttuk. Yanlış yolda olduğumuz kesinleşecek. O zaman ne yapacağız?"

"Yanlış diye bir şey yok Rebi. Aradığımız bakan o değilse, o zaman da farklı bir şey çıkacak ortaya."

"Nasıl yani?"

"O yıllarda benim kocamla birlikte orada yaşamadığımı anlayacağız. Dolayısıyla da Saint Malo'yu gezerken, gezdiğim yerler bana hiçbir şey ifade etmeyecek. Çünkü tanımıyor olacağım."

"Oktay Bey sana tam olarak ne demişti?"

"Jackie'nin Saint Malo'da olduğunu, ancak sürekli yaşadığı yerin orası olmadığını, sadece tatillerde ve hafta sonları dinlemeye gittiğini söyledi."

"Ya Stella, bugün hava muhteşem. Bir bakmışsın bir kaçamak yapmış ve ailesiyle, çoluk çocuk hep beraber gelmişler. Belki torunu bile vardır."

"Belki değil, var zaten."

"Nereden biliyorsun?"

"Süheyla Hanım söylemişti. Beş yaşında bir kız torunu varmış."

"Ayyy, çığlık atmak istiyorum. Senin şu herifini mutlaka bulmalıyız bugün."

"İnşallah buluruz."

"Yaa, inşallah maşallah deyip durma. Karamsar falan da olma. Vallahi döverim seni."

Tamam, yine özüne dönüyordu. Çok bile dayanmıştı aslında. Dakikalardır ne zaman cıvıtacak diye beklemiştim. Bu kadar uzun zaman sakin ve ciddi konuşmak ona göre değildi. Yaramazlık, onun ruhunda vardı.

Saint Malo'ya vardığımızda saat 13.30 olmuştu. Günün yarısı bitmiş, Jackie'yi aramak için önümüzde sadece birkaç saatimiz kalmıştı. Saat yedide kalkacak olan son trene yetişmek zorundaydık. Yıllardır hayalini kurduğum Jackie'mi, sisler arasındaki geçmişimi bulmak için bu süre yetecek miydi? Yoksa, hayallerim de bir önceki hayatım gibi yarım mı kalacaktı?

Gardan çıktığımızda bir an durdum ve arkama baktım. Gözlerim Saint Malo yazısını arıyordu. Garın çıkış kapısının hemen üstünde, kocaman bir tabela olmalıydı. Yerini de biliyordum, hangi puntoyla yazdığını da. Ama bunları bilmek yetmiyordu artık. Hayal görmediğime, gerçekten Saint Malo'da olduğuma inanabilmem için o yazıyı görmeliydim.

"Ooo, daha ilk dakikadan böyle duraklarsan işimiz iş vallahi. Hadi yürüsene ya."

"Burada olduğuma hâlâ inanamıyorum. Rüya gibi geliyor bana."

"Seni bir çimdiklersem rüyada olmadığını anlarsın o zaman. Hadi yürü. Zaten çok az vaktimiz var. Oyalanmayalım."

Haklıydı. Burada kaybedeceğimiz her bir saniye bizim için çok kıymetliydi. Artık, hayallerle, rüyalarla geçirecek zamanımız yoktu; şimdi, gerçekleri bulma vaktiydi. Enerji verecekmiş gibi bir sigara yaktıktan sonra çantamı sırtıma asıp kararlı adımlarla yürümeye başladım.

"Eda'nın verdiği adresi çıkardın mı?"

"Hayır. Ama adını biliyorum. Rue de Dinan'a gideceğiz. Birilerine sormak lazım."

Sormuş ve adresi öğrenmiştik. Rue de Dinan'a varmak için uzun bir yol vardı önümüzde. 600 ile 700 metre arası yürümemiz gerekiyordu. Bir an taksiyle gitsek mi diye düşündüysek de vazgeçtik. Dolaşmak, buraları daha iyi tanımak istiyorduk. Seri adımlarla yola koyulduk. Yürürken en ufak bir detayı kaçırmamak için etrafımızı dikkatle inceliyorduk.

Quai de Bethune'de bulduğumuz o renkli dünyanın aksine burası son derece iç karartıcı görünüyordu. Her yer griydi sanki. Sokaklar, ürkütecek derecede ıssız ve sakindi. Bu terk edilmiş gibi duran şehrin kasveti çökmüştü üstümüze. İnanılmaz bir hayal kırıklığı yaşıyordum. Hayalini kurduğum Saint Malo, burası mıydı gerçekten? Bu toprak yollarda, bu çorak şehirde benden izler mi vardı? İçim kararmış, ruhum sıkılmıştı.

Yolu yarıladığımızda, uzaktan, surların arasında gizlenmiş bir şehir gördük. İçinde Romalı gladyatörleri görecekmişiz gibi bir hisle yaklaşırken günümüzü geçmişte yaşıyormuşuz gibi hissettik. İçeri girdiğimizde ise çok farklı bir dünyayla karşılaşacağımızı bilmiyorduk.

"Stella bu ne ya? Ne kadar garip bir yer."

"Ben de şoklardayım Rebi. Burayı bambaşka hayal etmiştim."

"Dur bakalım. Her yerin böyle olacağını sanmıyorum. Şu surların arkasını merak ediyorum."

"Çok iç karartıcı ama aslında ilginç bir yere benziyor. Baksana, şehir tamamen kale surlarıyla çevrili."

"Bu surların arkasında ne var acaba? Sanki yol orada bitiyor gibi."

"Biliyorsun, burası eski ve yeni Saint Malo olarak ikiye bölünmüş. Bizim gittiğimiz adres eski Saint Malo'da."

"Evet biliyorum. Daha çok vaktimiz olsaydı yenisini de görmek isterdim."

"Baksana karşıdaki, Sanayi ve Ticaret binasıymış. Mimarisi ne kadar farklı."

"Onu boş ver. Sen asıl sağ tarafa bak. Bugüne kadar gördüğüm en güzel marina bu."

"Evet, gerçekten muhteşem. Oh be, günlerdir ilk kez deniz görüyoruz."

"Bak burada Saint Malo casinosu var. Oğlunu bulamazsak, gelir burada kumar oynarız."

"Delisin vallahi!"

Tam düşündüğümüz gibi olmuştu. Surları geçtikten sonra çok farklı ve inanılmaz güzellikte bir dünyada bulmuştuk kendimizi. Attığımız birkaç adımla koskoca bir tarihi arkamızda bırakıp başka bir medeniyete girmiştik. Daracık sokakları, parke taşlı yolları, köprüleri, avluları ve silme kafeleriyle, Ile Saint Louis'nin devamı gibiydi.

Rebi'yle birbirimize bakıp sadece gözlerimizle konuştuk. Şaşkınlığımızın derecesini tam olarak ifade edecek kelime bulmak o kadar zordu ki. Ya da kolaydı ama biz tıkanmıştık. Kartopu oynarken, birkaç saniye sonra denize girmek kadar imkânsız görünen bu değişim dilimizi bağlamıştı sanki. Hiç düşünmeden ve hiç zorlanmadan söyleyebileceğim tek bir şey vardı. Hayatımın sonuna kadar burada yaşayabilirdim.

Âdeta cennetten bir köşeydi. Rengârenk çiçeklerle bezenmiş küçük bir park, etrafında kafeler ve lokantalar... Yolda neredeyse insan sayısı kadar köpek olması dikkatimizi çekti. Tasmalarından hepsinin sahipli olduğu belliydi. Onlar da bu güzelliğin tadını çıkarmak istercesine özgürlüklerini ilan etmişlerdi sanki. Bisikletle gezen gençlerin ve çocukların da onlardan pek bir farkı yoktu. Dünyayı umursamaz tavırlarıyla öyle tatlı görünüyorlardı ki.

Biraz daha yürüdükten sonra yoğun bir kalabalığın içine girdik. İnsanların burada dörder kere öpüşmesi dikkatimizi çekmişti. Kıyafetlerinden ve konuştukları lisanlardan, büyük bir çoğunluğun turist olduğu belliydi. Paris'te gördüğümüz çatık kaşlı, patlamaya hazır insanların aksine, burada herkes gülümsüyordu. Mutluluk iksiri burada mıydı acaba?

"Rebi, ben öldüm buraya."

"Ben de öyle. Beğenilmeyecek gibi değil ki. Resmen büyülendim."

"Rue de Dinan nerede acaba?"

"Birine soralım. Vakit kaybetmeyelim, ilk önce şu dükkânları bulmak lazım."

Genç bir kızın tarifi üzerine, biraz yürüdükten sonra geniş bir caddeye çıktık. Gözlerimiz Rue de Dinan tabelasını ararken kendimizi bir Türk lokantasının önünde bulduk. Döner kebap yazısını gördüğümüzde, sanırım Rebi de en az benim kadar heyecanlanmıştı. Bu ne kadar ilginç bir duyguydu böyle. Sanki aylardır memleketimizden uzaktaydık ve sıla hasreti çekiyorduk. Kırk yıllık dostumuzu görecekmişiz gibi sevinçle içeri girdik. Lokantanın sahipleri olduğunu öğrendiğimiz çift, Türkçe konuştuğumuzu duyunca en az bizim kadar sevinmişlerdi. Gösterdikleri ilgiden asıl sıla hasreti çekenin onların olduğunu belliydi. Biraz sohbet ettikten sonra, aradığımız adresi sorup oradan ayrıldık.

Ana yoldan 50 metre kadar dümdüz gidip sola saptık. Uzaktan Rue de Dinan tabelasını görünce bir an durdum. Sanki beynimde şimşekler çakmaya başlamıştı. Nerede bulunduğumu, ne yaptığımı ilk kez o an idrak ediyor gibiydim. Az sonra ya bütün düğümler çözülecek ya da asla açılamayacak bir kördüğüm haline gelecekti. Heyecandan öte bir duyguydu benimki. Korkuyordum. Ölesiye korkuyordum. Neden korktuğumu bilmeden korkuyordum.

"Yüzün çarşaf gibi oldu Stella. Sakın gevşeme, tamam mı?"

Söylemesi ne kadar kolaydı. Şu anda içimde kopan fırtınayı, ne Rebi'nin ne de hiç kimsenin anlamasını bekleyebilirdim zaten.

"Belli etmediğime bakma, aslında ben de çok heyecanlıyım. Dua edelim de şu yaşlılar, geçmiş hayatına ait bir şeyler hatırlasınlar."

Dua etmek... Büyük Allah'ım her zaman içimdeydi zaten. Ne dua, ne de şükür dilimden düşerdi. Jackie için dua etmeye gelince... Ona kavuşabilmek, bir kez olsun görebilmek için Allah'a defalarca yakarmıştım. Ancak şimdi, hayatımın bu dönüm noktasında, Allah'tan, ikimiz için de hayırlı olan neyse onun olmasını diliyordum.

"Şu dükkânların güzelliğine bak. Buradan bir şeyler almadan gitmem vallahi."

Konuyu değiştirerek dikkatimi farklı bir şeylere yoğunlaştırmam için çalışıyordu. Şu anda onun da kafasının alışveriş yapmayı düşünemeyecek kadar Jackie'yle dolu olduğundan emindim.

"Tamam canım. Şimdi girmek ister misin?"

"Yok daha sonra bakarız. Arada fiyatları gördün mü? Korkunç pahalı bir yer burası."

"Rebi, farkında mısın bu dükkân kapalı."

"Aaa, neden acaba?"

"Baksana ışıkları falan açık. Belki bir yere kadar gitmiştir."

"Bizim gideceğimiz yer kaç numara?"

"Bir dakika bakıyorum."

"Kızım şu adresi çıkarsana ya. Turşusunu mu kuruyorsun cebinde?"

"Tamam, dur bir dakika, bakacağım şimdi."

Çantamdan adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkardım. Numaralara bakılırsa doğru yolda olmalıydık. Aynı kolda biraz daha yürüdükten sonra köşedeki antikacıyı gördüm. Kapı numarası bendekiyle aynıydı; 138. Emin olmak için karşı köşeye baktım. Evet, doğru yerdeydik. Kitapçı da tam karşımızda duruyordu. Buraya kadar her şey yolunda gitmişti. Peki şimdiden sonra ne olacaktı? İçeri girdiğimizde ihtiyarcıklara ne diyecektim? Onlara derdimi nasıl anlatacaktım?

Geceler boyunca Rebi'yle yaptığımız bütün provalar beynimden uçup gitmişti sanki. Kendimi, iki kelimeyi yan yana getiremeyecek kadar çaresiz ve güçsüz hissediyordum. Cesaretimi toplayıp içeriye girmeliydim. Zamanımız daralıyor, dönme vaktimiz yaklaşıyordu. Antikacının önüne geldiğimizde, cesaret bulmak için Rebi'nin yüzüne baktım. O da karmakarışıktı ama özgüvenini yitirmemişti. Bana gülümseyerek bakan sıcacık bakışları, yanımda olduğunu ve başaracağımızı haykırıyordu.

Bu kadarı bile cesaretimi toplamama yetmişti. Bunu ona kanıtlamak istermişçesine gülümsedim. Sonra da kafamı belirgin bir şekilde dikleştirerek antikacıya doğru yürüdüm. Kapının önüne geldiğimizde bizi kötü bir sürpriz bekliyordu. Antikacı da, kitapçı da kapalıydı. Ne yapacağımızı bilemez bir halde birbirimize baktık. İkimiz de donup kalmıştık sanki. Biraz yukarı doğru yürüdüğümüzde bütün dükkânların hatta pastanenin bile kapalı olduğunu görünce hayretler içinde kaldık. Az sonra yoldan geçen birinden öğle tatili olduğunu ve saat üçte açacaklarını öğrendik. Bu durum iyice canımızı sıkmıştı. Saat iki-

yi çeyrek geçiyordu. Kırk beş dakika zarfında bir şeyler atıştırabilirdik.

Az önce hayran kaldığımız parkın oraya geri döndük. Hangi kafede ve ne yiyelim diye düşünürken Creperie du Marche tabelasını görünce kendi adıma kesin kararımı verdim. Fransa'da olup da krep yememek olur muydu hiç? Rebi de bu teklifimi kabul edince içeri girdik.

"Stella, etrafına çok iyi bak. Belki Jackie buradadır."

O söylemese de bakıyordum zaten. Onlarca kişinin yüzünde, minik Jackie'min gözlerini arıyordum. Onu bu şekilde bulmamın ne kadar imkânsız olduğunu bile bile insanları incelemekten hiç vazgeçmiyordum.

Leziz bir yemekten sonra, oturarak vakit kaybetmemek için kalkıp dolaşmaya başladık. Dükkânların açılmasına yirmi dakika kalmıştı.

"Ben ne düşünüyorum biliyor musun? Sana, Jackie'nin çok zengin olduğunu söylediler ya, burada yaşıyorsa belki bir yelkenlisi ya da teknesi vardır."

"Evet, haklısın, olabilir tabii."

"O zaman gel deniz kenarına, marinaya inelim."

Marinaya doğru giderken Rebi ısrarla, geçtiğimiz yollara ve evlere dikkatle bakmamı istiyor ve sürekli aynı soruyu soruyordu:

"Burası sana bir şey ifade etmiyor mu?"

Her seferinde, "Hayır," diyordum, "hiçbir şey ifade etmiyor bana."

Tanımıyordum buraları. Bundan kesinlikle emindim. Ben burada hiç yaşamadım.

Moralim öyle bozulmuştu ki, Rebi'nin durup durup, "Jackieee!" diye bağırmasına bile gülemiyordum artık. Böyle bir enerjiyi nereden buluyordu bu kadın? En önemlisi, hâlâ onu bulacağımızdan nasıl bu kadar emin olabiliyordu?

Marinaya geldiğimizde gözlerimiz tekne ve yelkenlilere takıldı. İnen ve binenleri dikkatlice izlemeye başladık. Rebi işi iyice abartmıştı. Bir yandan Jackie diye seslenmeye devam ediyor, bir yandan da beş yaşlarındaki bir kız çocuğunu, belki Jackie'nin torunudur diye sorguluyordu.

"Stella, bu kız dilsiz herhalde. Baksana konuşmuyor."

"Hayır canım bu çocuğun sorunu falan yok. Sorun sende. Delirdin herhalde. Zavallıyı konuşturacaksın diye rehin aldın ya."

"Bir şey yapmıyorum ki. Dedesinin adını soruyorum. Ne var bunda?"

"Utanıyor, konuşmak istemiyor işte. Çocuğu rahat bırak, annesi de kötü kötü bakıyor."

Kavga edermiş gibi konuşarak eğleniyorduk. Oysa içimden ağlamak geliyordu. Zamanın su gibi akıp gitmesi ürkütüyordu beni. Dönmemize ve Jackie'ye veda etmeme çok az kalmıştı.

Saat üçe beş kala marinadan ayrıldık. Rue de Dinan'a doğru ilerlerken Rebi, "Adamlarla konuşmaya başladığında konuya nasıl gireceğini düşündün mü? diye sorunca, "Evet düşündüm," diye cevap verdim.

"Diyelim ki şimdi antikacıdayız ve adam sana, 'Buyurun, ne istediniz?' dedi. Ne cevap vereceksin?"

"Beş dakika sabredersen öğrenirsin. Neredeyse gelmek üzereyiz."

"Numara yapma. Yüzünden ne diyeceğini bilmediğin belli oluyor. Ya, neden düşünmedin ki şimdiye kadar?"

"Tabii ki düşündüm. Daha doğrusu düşünmeye çalıştım ama senin çığlıkların ve yaptığın muziplikler kafamı karıştırdı. Sakin sakin düşünmem için hiç fırsat verdin mi bana?"

"Hadi gel şimdi birlikte düşünelim istersen. Gerçi elli kere konuştuk ama morukladın ya, onun için aklında kalmıyor tabii."

"Boş ver canım. Nasıl olsa söyleyecek bir şeyler bulurum. Hem doğaçlama olması daha iyi. Ezberlersem yüzüme gözüme bulaştırırım ben."

Ondan yardım istememem kendime olan güvenimden miydi, yoksa ümitsizliğimden kaynaklanan bir boş vermişlik miydi, bilemiyordum.

Antikacının önüne geldiğimizde hiç düşünmeden içeri girdik. Küçük ama çok şık bir dükkândı. İlk anda gözlerim Eda'nın söylediği o yaşlı adamı aradı ama dükkânda bir tek kişi vardı ve o da olsa olsa altmışlarında falandı. İçeri girdiğimizi fark edince hafif bir göz ucuyla bize baktıktan sonra kitabını okumaya devam etti.

Elbet bizimle ilgilenecektir diye düşünürken bir yandan da adamı incelemeye başladım. Ortalama üç yüz kiloluk cüssesiyle oturduğu koltuğa ancak sığıyordu. Üstündeki bordo tişört ise yüzünün rengiyle son derece uyumluydu. Adamın kitabına gösterdiği ilgi artık saygısızlık boyutlarındaydı. Kapıdan girdiğimde 'merhaba' dediğimizi duymamış olması imkânsızdı. Sanırım Saint Malo'nun numunelik bir manyağıyla karşı karşıyaydık. Gurur yapacak durumda olmadığım için bütün şirinliğimi takınarak yeniden selam verdim. Bu arada Rebi'nin yüzünün ne hal aldığını ve cıvıtmasına ramak kaldığını bildiğim için özellikle ona bakmamaya dikkat ediyordum. Bu adamdan bir şeyler öğrenene kadar gülmek bana haramdı!

İkinci merhabama nihayet kafasını kaldırdı ve hatta kitabını kapatarak masanın üzerine bıraktı.

"Buyurun?"

Öyle bir buyurun dedi ki, söylemeye hazırlandığım bütün sözler boğazıma dizildi. İşte şimdi hapı yutmuştum. Bu adama reenkarnasyondan bahsetsem, kesin beni döverdi. Çaktırmadan Rebi'ye baktım. Arkasını dönmüş, antika bir vazoya bakıyordu. Aslında bakıyormuş gibi yaptığını adım gibi biliyordum. Garip garip sallanmasından, gülme krizi geçirdiği belliydi.

"Ben birini arıyordum. Bu konuda bana yardımcı olabilirseniz sevinirim."

"Kimi?"

Benimle adam gibi konuşma zahmetine katlanmayan bu adama sorunumu nasıl anlatabilirdim ki? Üstelik de Fransızca! Kesin bu da Quai de Bethune'deki garson gibi kafayı bozuk Fransızca'ma takar, konuyu dinlemek yerine yanlışlarımı düzeltirdi. Hiç uğraşamazdım vallahi. Tercih etmememe rağmen, 'B Planı'nı uygulayarak, hayat hikâyemin yazılı olduğu kâğıdı çıkarıp adama uzattım.

"Bunu okur musunuz lütfen?"

Adam isteksizce kâğıdı elimden aldı ve okumaya başladı. Rebi'nin ne âlemde olduğunu öyle merak ediyordum ki dayanamayıp arkama baktım. Kahkahaları koyvermemek için hâlâ kıvranıyordu zavallım. İlk dikkatimi çeken yüzünün rengi oldu. Adamın tişörtü ve yüzüyle üçlü bir takım olmuştu sanki. Gülme

krizlerinin ne kadar tehlikeli ve bulaşıcı olduğunu bildiğimden göz göze gelmekten korkup adamın yanına gittim. Zaten o da okumayı bitirmişti. Gözlerimin içine bakarak uzattığı kâğıdı alırken, ne söyleyeceğini merak ettiğimden dakikalardan beri ilk kez heyecanlandım.

"Üzgünüm ama size yardım edemem."

Bu nasıl bir cevaptı böyle? Öyle yuvarlak bir sözdü ki, tam olarak ne demek istediğini anlamamıştım. Tanımıyor muydu, yoksa tanıyordu da bu konuda konuşmak mı istemiyordu? Bunu mutlaka öğrenmeliydim. Rebi de artık toparlanmış ve yanımıza gelmişti.

"Bana neden yardım edemiyorsunuz?"

"Size cevabımı verdim."

Çıldıracaktım. Jackie'yi tanıyordu bu adam. Ya da Martine'in öldürülme olayını duymuştu ve dolayısıyla da bakanın kim olduğunu biliyordu. Nasıl konuşturabilirim diye düşünürken, Rebi devreye girmiş, kilit soruyu sormuştu bile.

"Siz Jackie'yi tanıyor musunuz?"

"Lütfen ısrarcı olmayın. Bu konuda size yardım etmem etik değil!"

Değil ısrar etmek, konuşması için yalvarabilir, ayaklarına dahi kapanabilirdim. Ama öyle katı görünüyordu ki, ne yapsam onu yumuşatamayacağımı biliyordum. Buna rağmen son bir kez şansımı denedim.

"Bakın. Bunu öğrenmek benim için çok önemli. Sadece tanıyıp tanımadığınızı bilmek istiyorum. İnanın başka hiçbir şey sormayacağım size. Yeter ki bir şey söyleyin."

"Çok meşgulüm. Müsaade ederseniz işime dönmek istiyorum."

Resmen kovmuştu bizi. Ve ben böyle bir yenilgiyi kabul edemiyordum. Buradan çıkmam, belki de Jackie'yi sonsuza dek kaybetmem anlamına geliyordu. Ama söylenecek söz kalmamıştı ki. En azından benim için öyleydi. Rebi ise henüz pes etmemişti. Hiçbir şey elde edemeyeceğini bilse de içini döküp rahatlıyordu bari.

"Bu bakan Saint Malo'da mı yaşadı? Bari bunu söyleyin. Bu bir sır değil ki."

"Bir başkasına sorun. Benden cevap alamayacaksınız."

Bu cevap üzerine Rebi iyice sinirlendi. Tam bir şey söyleyecekken kolundan tuttum.

"Hadi gidelim Rebi," dedim. "Boşuna sinirlenme, nasıl olsa konuşmayacak."

Kapıdan çıkmadan önce son bir kez yüzüne baktım. O anda ona duyduğum öfke ile çaresizliğim birbirine karışmıştı. Küfür edemeyecek kadar şaşkın, tekrar yalvaramayacak kadar da üzgündüm. Dışarı çıktığımızda derin bir nefes aldık. Kitapçıya girmeden önce ikimizin de sakinleşmesi gerekiyordu.

"Rebi, bu adam çok şey biliyordu bence."

"Tabii ki öyle. Yoksa, tanımıyorum ya da bu konuyu duymadım falan derdi. Yok konuşması etik değilmiş. Deli midir nedir?"

"Keşke bir kahve içmeye vaktimiz olsaydı."

"İyi olurdu gerçekten ama vakit kaybetmeyelim. Daha sonra zaman kalırsa bir yerde oturur kahvemizi içeriz. Hadi gidelim artık."

"Bakalım orada bizi neler bekliyor."

Karşı köşeye doğru yürürken zoraki de olsa moral kazanmak için birbirimize bakıp gülümsedik. Bu kadarı bana yetmemişti. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ayrıca, benim gibi bir sevgi arsızına kuru bir gülümseme iyi gelemezdi ki. Sarılıp sıkı sıkı öpmem, öperken de, onu çok sevdiğimi söylemem lazımdı.

"Seni çok seviyorum Rebi."

"Ben de seni canım."

Kitapçının kapısına geldiğimizde içerisinin kalabalık olduğunu görünce durduk. Bu kadar insan içinde böyle bir konu nasıl konuşulurdu ki? Biraz beklese miydik acaba? Saate baktım, üçü yirmi geçiyordu. Dönme saatimiz iyice yaklaşmıştı. Dışarıda beklemek yerine içeride oyalanmak daha iyi olacaktı.

Küçücük ve çok eski bir yerdi. Sanki açıldığı günden beri hiç elden geçmemiş gibi duruyordu. Bütün bu bakımsızlığına rağmen tertemizdi. Ruhu okşayan otantik ve gizemli bir havası vardı. İçeriye doğru ilerlemeye başladık. Kasanın önüne geldiğimizde sahibinin o olmasını umduğum yaşlı adamı gördüm. Nur yüzlü ihtiyarcık müşterilerine hizmet ederken sürekli gülümsüyordu. Konuşmaktan ve yardım istemekten asla çekinmeyeceğim türden biri gibi görünüyordu.

Dükkânın boşalmasını beklerken raflardaki kitaplara göz gezdirmeye başladık. Yüzlerce kitap arasında sadece bir tanesi dikkatimi çekti. Sadece bir tanesi ağlattı beni. *Salut Maman* (Merhaba anne)... Bu bir çocuk kitabıydı. Kabı eskimiş, yaprakları sararmıştı. Kokusu ise Jackie'nin çocukluk yıllarını günümüze taşıyordu sanki. Bu kitabı Jackie de biliyor muydu acaba? Ona okumuş muydum? Kendi egoizmim yüzünden onu annesiz bırakmadan önce böyle bir fırsatım olmuş muydu?

"Stella, adam şu an boşta. Gel konuşalım."

Öfkemi ve pişmanlığımı sayfaların arasına saklayıp kitabı rafa kaldırdım. Taşıyamadığım bir yükten kurtulmuş ve rahatlamıştım sanki.

"Hadi çabuk olalım. Birileri gelmeden konuya girelim."

"Rebi, konuşmaya bu sefer sen başlasana."

"Tamam ama sen de araya gir. Birlikte konuşalım."

Adamın bize yaklaşımı o kadar nazik ve sıcaktı ki, konuşmakta zorlanmayacağımızı hissediyordum. Rebi söze, kendisinden bir konuda yardım istediğimizi söyleyerek başladı. Daha sonra, 1950'li yıllarda bakanlık yapmış bir adamın oğlunu aradığımızı anlattı. Adam hiç sözünü kesmeden dikkatle dinledikten sonra, doğal olarak bakanın adını ve soyadını sordu. Bilmediğimizi söyleyince de kafası karışmış gibi bir ifadeyle, "Tanımadığınız birini neden arıyorsunuz?" dedi. İşte tam o noktada ben devreye girip gazeteci olduğumuzu ve bir araştırma yaptığımızı söyledim. Soru cevap, uzun bir konuşmadan sonra adam, "Şimdi geliyorum. Lütfen bekleyin," diyerek yanımızdan ayrıldı. Birkaç saniye sonra elinde büyük ve kalın bir kitapla geri dönüp, sayfalarını karıştırmaya başladı.

Ne aradığını bilmiyordum ama hislerim, geçmiş yaşamımla ilgili bütün ipuçlarının bu satırlarda gizlendiğini söylüyordu bana. Heyecanımın ne aklımı ne de duygularımı altüst etmesine izin veremezdim. Şu anda sadece bu kitaba ve adamın söyleyeceklerine odaklanmam gerekiyordu. Duyacağım her bir kelime önemliydi benim için. Allah'tan Rebi, çok dikkatli bir insandı. Tek bir kelime bile kaçırmayacağından emindim ama yine de konuşmaları kaydetmem çok daha iyi olurdu. Müsaade istesem izin verir miydi acaba?

"Rebi, sesini kaydetmeyi teklif etsem ayıp olur mu sence?"

"Yok ya, neden ayıp olsun ki? Baksana bal gibi bir adam. Bence kabul eder."

Sıkıla sıkıla bu soruyu kendisine sorduğumda, gülümseyerek, "Mademki bir gazeteciyle konuşuyorum, o zaman buna itiraz etmeye hakkım yok," dedi.

O kadar tatlı ve sevgi doluydu ki, sarılıp öpmemek için kendimi zor tuttum. Antikacıyla bunu harmanlasak kesinlikle o normale döner, bu ihtiyarcık ise aynı kalırdı. İçindeki sevgiyi o ruhsuz adam bile tüketemezdi.

Bir an bile elimden bırakmadığım ses kayıt cihazını adamın yanına koydum ve heyecanla beklemeye başladım.

"Bakın, bu kitap Saint Malo'nun tarihiyle ilgili. Sizin söylediğiniz yıllara baktım. Burada kayıtlı olan üç tane bakan adı var. Sanırım aradığınız kişi bunlardan biridir."

Heyecandan nutkum tutulmuştu sanki. Rebi de benden farklı değildi. Günlerden beri ilk kez bu kadar sessiz görüyordum onu. Aynı anda ellerimiz adamın bize uzattığı kitaba gitti.

"Stella, tarihlere dikkat et. Bu bakanların doğum ve ölüm yılları bizim için çok önemli. Oradan bir şey çıkarabiliriz."

Kitabı elime alıp dikkatle incelemeye başladım. Acaba aralarından bir tanesi gerçekten Jackie'nin babası mıydı? Onun adını okuduğumda bir şey hissedebilecek miydim? Rebi, sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Adını görünce hatırlayabilir misin?" diye sordu.

"Hayır, bu isimler bana bir şey ifade etmiyor," diye cevap verirken, yıllardan sonra ilk kez Kolet'e öfke duydum. Astral yolculuk sırasında bana onun adını ve soyadını sormuş olsaydı, o zaman biliyor olacak ve Jackie'yi bulmak için bu kadar zorlanmayacaktım.

"Tarihlere bakıyor musun Stella?"

"Evet bakıyorum. Ama bu şekilde emin olabilir miyim, bilmiyorum. Çünkü, üçünün de tarihleri birbirine çok yakın. Şimdi öğrenmemiz gereken çok daha önemli bir şey var Rebi. Bu bakanların aileleriyle ilgili bilgi bulmalıyız."

Daha cümlemi yeni bitirmiştim ki, Rebi adama bu bakanların çocuklarıyla ilgili bilgi edinmek istediğimizi söyledi. Adam,

yanıma yaklaşıp kitaba doğru eğildi ve kanımı donduracak sözleri söyledi.

"Bakın, bu bakanın hiç çocuğu olmadı. O öldükten sonra yeğeni onun yerine geçti. Geri kalan iki bakanın da birer oğlu vardı."

Elimde iki isim vardı ve bunlardan biri Jackie'nin babası olabilirdi. Aksini düşünmek bile istemiyordum. Ama ya değilse? Adam, o arada gelen bir müşteriyle ilgilenmeye başladı.

"Rebi, bunlardan biri o mu acaba?"

"Tarihler de tuttuğuna göre bence kesinlikle öyledir."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun? Jackie'nin babasının burada yaşadığını bilmiyoruz ki?"

"Antikacının söylediklerini hatırlasana. Gidin başkasına sorun, konuşmam etik değil, ne demek sence? Ya zaten oradan çıktığımızda ikimiz de o adamın bir şeyler bildiğinden emin olmadık mı? Şimdi neden inanmak istemiyorsun?"

"Yanılmaktan ve boş yere ümitlenmekten korkuyorum."

"Adam şu müşteriyle konuşmasını bitirsin biraz daha kurcalayalım. Belki antikacı gibi o da bir şeyler biliyordur."

"Evet. Aklımıza gelen ne varsa soralım."

"Stella, uzun uzun konuşmaktansa ona da kâğıdı okutalım bence."

Rebi'ye cevap veremeden adam yanımıza gelmişti. Hiç beklemeden çantamdan kâğıdı çıkarıp adama uzatarak okumasını rica ettim. Bu arada da o iki ismi bir kâğıda not ettim. Artık ikimiz de heyecanla adamın gözünün içine bakıyorduk.

Okumayı bitirdiğinde ondan bir cevap beklerken bir soruyla karşılaştık:

"Siz reenkarnasyona inanıyor musunuz?"

"Evet, artık inanıyorum," dedim. "Eskiden gülüp geçerdim ama hayat bana reenkarnasyonun varlığını ispatladı. Peki ya siz inanıyor musunuz?"

"Hayır, ben inanmıyorum ama insanların inançlarına saygım vardır."

İşte bu, dedim içimden. Adam gibi adam, böyle olmalıydı.

"Size bir şey sormak istiyorum," diye devam ettim. "Kâğıtta yazılı olan olayı hatırlıyor musunuz?"

"Hayır böyle bir şey duymadım. Ancak siz çok uzun yıllar ön-

cesinden söz ediyorsunuz. Ben o tarihlerde Saint Malo'da yaşamıyordum. Yirmi yıl oldu buraya geleli. Bu nedenle de duymamış olabilirim."

Son bir ümitle Jackie diye birini tanıyıp tanımadığını sorduğumuzda aldığımız cevap da bizi tatmin etmemişti.

"Burada çok fazla Jackie var. Bu şekilde bulmanız mümkün değil."

"Bordo bir arabası varmış."

"Bilmem, hiç farkında değilim. Ama bu kitapla size yardımcı olamadıysam bir de belediyeye gitmenizi önerebilirim. Oradan da bilgi edinebilirsiniz. İsterseniz oranın mail adresini de verebilirim size."

Bu kadar ilgiye inanamıyordum. Ne kadar harika bir insandı. İnsan kılığında görünen bir melek miydi yoksa?

Sorabileceğimiz her şeyi sormuş ve öğrenebileceğimiz her şeyi öğrenmiştik. Bu nur yüzlü adamı artık müşterileriyle baş başa bırakmanın zamanı gelmişti. Bana nasıl bir iyilik yaptığını hiçbir zaman bilmeyecekti ama ben ona duyduğum minneti hiç unutmayacaktım. Rebi de, ben de bütün kalbimizle defalarca teşekkür ettikten sonra oradan ayrıldık.

Dışarı çıktığımızda deliler gibi sarılıp kucaklaşırken zafer çığlıkları atmaya başladık. Bu başarımızı kitapçının sahibi kadar antikacıya da borçluyduk. 'Bu konuda size yardım etmem etik değil! Benden cevap alamayacaksınız,' sözleriyle farkında olmasa da sorularımızı cevapladığını ve bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığını kendisi de bilmiyordu. Şimdi ise en büyük iyiliği kızım yapacaktı bana. Geçmiş yaşamımla bağlantı kurmama, Jackie'ye kavuşmama Jessica'm yardım edecekti.

Atılacak son bir adım kalmıştı. Bu bakanların aileleriyle ilgili araştırma yapmalıydık. Bulacağımız bilgiler, doğru yolda olup olmadığımızın tek kanıtı olacaktı. Saate baktım, dördü beş geçiyordu. Trenin kalkmasına daha üç saate yakın bir zaman vardı. Son bir saat içinde yaşadıklarımı düşündükçe bu süre artık az gelmiyordu bana. Rebi'nin sigara yaktığını görünce bir tane de benim için yakmasını istedim. Çantamı karıştırıp sigara arayacak kadar bile vakit kaybetmek istemiyordum. Kızımı aramalıydım.

"Stella şurada bir oyuncakçı var. Sen Jessica'yla konuşurken

ben içeri girip bir bakayım. Hâlâ torunlarıma oyuncak alamadım."

"Tamam canım. Sen gir, ben burada bekliyorum."

"Konuşman bittiğinde yanıma gel. Kızının tepkisini anlat bana. Ne diyeceğini çok merak ediyorum."

Ben ise hiç merak etmiyordum. Vereceği tepkiyi çok iyi biliyordum çünkü. Sevinçten havalara uçacağından adım gibi emindim.

Jessica'm, telefonu her zamanki gibi büyük bir coşkuyla açtı. Sadece özlediğinden ya da gelişmeleri merak ettiğinden değil, yarım saat önce ayrılmış olsak da hep böyle sevgi doluydu benim küçük meleğim.

"Anneciğim, nasılsın?"

"Harikayım aşkım. Seninle konuştuktan sonra inanılmaz şeyler oldu."

"Çabuk anlat anne. Ölüyorum meraktan."

"Bak kesin olarak emin değilim ama sanırım Jackie'ye çok yaklaştık."

"Anneeee, inanamıyorum. Anlat, ne oldu? Neler öğrendin?"

"Bebeğim, tabii ki anlatacağım ama ne olur iki dakika bekle. Şu an yardımına ihtiyacım var. Sana bir şey yazdırmam lazım. Müsait misin?"

"Sokak röportajı yapıyorum anne. Bir saate kadar işim biter. Sonra da ne istersen yaparım."

"Kalem kâğıdın var mı? Sana iki isim yazdırmam lazım."

"Cep telefonuma kaydederim. Söyle canım."

Kızımın, söylediğim isimleri yazmasını beklerken, yoldan geçenlerin ağladığımı görmemesi için sırtımı onlara dönüp vitrin seyrediyormuşum gibi yaptım.

"Tamam yazdım. Kim bu adamlar?"

"Bunlardan biri Jackie'nin babası olabilir. Böyle bir ihtimal var aşkım."

"Anne, ağlayabilirim. Ciddi mi söylüyorsun? Bunu nereden öğrendin?"

"Hani Eda bana bir kitapçının adresini vermişti ya, işte o adam bize çok yardımcı oldu. Bir kitaptan bulduk bu isimleri. Geldiğimde sana daha detaylı anlatırım."

"Peki aşkım. Şimdi benden ne yapmamı istediğini söyle."

"Eve gider gitmez internete gir ve bu iki adamı araştır. Aileleriyle ilgili bir şeyler bulmaya çalış ve hemen beni ara. Tamam mı canım?"

"Tamam anneciğim. Hiç merak etme. Bir şey bulur bulmaz hemen seni arayacağım."

Babana ve Jeffrey'e ben haber vermek istiyorum. Şimdi onları da arayacağım. Sakın sen bir şey söyleme, olur mu?"

"Tabii ki söylemem."

"Jessica'm ne olur beni bekletme. Heyecandan yerimde duramıyorum. Senden güzel bir haber bekliyorum?"

"İnşallah anneciğim. Bunu en az senin kadar istediğimi biliyorsun. Ama senden rica ediyorum fazla ümitlenme. Bak, daha ortada kesin bir şey olmamasına rağmen ağlıyorsun. Sonra daha fazla üzülürsün. Tamam mı? Söz ver bana."

"Tamam canım. Bunun için gayret edeceğime söz veriyorum."

Telefonu kapattıktan sonra, Selim'i ve Jeffrey'i aradım. Eşim yine her zaman ki gibi iyimserdi. Benim adıma ne kadar sevindiğini söylerken, bu isimlerden birinin mutlaka Jackie'nin babası olduğundan emin görünüyordu. Oğlum ise ablası gibi duygularını gizlemeden sevincini benimle paylaştıktan sonra, olumsuz bir haber aldığım takdirde üzülmememi rica etti.

Rebi'nin yanına gitmeden önce, çantamdan kâğıt mendil çıkarıp yüzümü sildim. Çocuklarıma verdiğim söz benim için her şeyden daha önemliydi. Toparlanmalı ve gelecek olan haberi sabırla beklemeliydim. Sigaramı söndürüp oyuncakçıya girmeye hazırlanırken Rebi'nin kocaman bir torbayla dışarı çıktığını gördüm.

"Çok şükür aradığımı buldum. İkisi de aldıklarıma bayılacaklar."

"Sevindim canım. Artık rahatlamışsındır."

"Ne oldu? konuştun mu Jessica'yla?"

"Evet, herkesi aradım. Çok sevindiler tabii. Jessica'nın işi vardı. Birazdan eve gittiğinde ilgilenecek. Bir şey öğrenince de beni arayacak."

"Stella, inan ki seni heveslendirmek istemiyorum ama bence Jackie'yi bulduk. Sen hâlâ inanmıyorsun değil mi?"

"Hayır. Son saniyeye kadar da inanmayacağım."

"Peki, istersen Jessica arayana kadar bunu konuşmayalım artık."

"Evet. Bence de böylesi daha iyi olur Rebi."

"Hadi gel biraz gezinelim. Bu isimleri bulduk diye kalan zamanı boş geçirmeyelim. Unutma ki hâlâ bir şeyler bulabiliriz."

Bulunduğumuz yerden uzaklaşarak farklı yollara girdik. Ara sokaklarda gezmek, buralıların oturduğu mekânlarda dolaşmak daha mantıklıydı sanki. Artık Rebi söylemeden tek tek bütün evleri inceliyordum. Jackie'nin babasıyla yaşadığımız evi arıyordu gözlerim. Oysa gördüğüm hiçbir ev bana onu anımsatmıyordu.

"Buralar sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır. Onun için bu sokakta boşuna oyalanmayalım Rebi. Benim evim daha geniş bir sokaktaydı ve böyle üç katlı da değildi."

Peşimizden biri kovalıyormuş gibi hızla, önümüze çıkan her sokağa giriyorduk. Artık bacaklarımız otomatiğe bağlanmıştı sanki. Onlar nereye, biz oraya... Bir anda kendimizi yine marinanın önünde bulduk. Tam denizin karşısındaki bankı görünce, beş dakika olsun dinlenmek için oturduk.

"Rebi, ben Oktay Bey'i arayacağım."

"Ne diyeceksin?"

"Bilmiyorum. Boş boş gezineceğimize en azından ne yapalım diye ona sorarım. Belki bir şey söyler."

"İyi, ara o zaman."

Oktay Bey'i arayınca, ilk işim beni Saint Malo'ya yönlendirdiği için teşekkür etmek oldu. Daha sonra kitapçıda öğrendiklerimi tüm detaylarıyla anlattım ve kalan süreyi nasıl değerlendirmemiz gerektiğini sordum. Birkaç saniye düşündükten sonra, "Stella, şu an bulunduğun yeri bana anlatır mısın?" dedi.

"Denizin karşısında bir bankta oturuyoruz."

"Oradan kalkıp yürümeye başla. Karşına dar bir sokak çıkacak. O sokağa gir."

"Oktay Bey, buradaki bütün sokaklar dar zaten. Hangisine gireceğimi nasıl anlayacağım?"

"Sokağın sonlarına doğru bir yokuş başlayacak. O yokuşun sonuna geldiğinde sola dön. Aynı kolda bir eczane göreceksin.

Eczanenin önüne geldiğinde, doğru yerde olduğunu anlamak için sırtını kapıya dön. Güneş yüzüne vuracak. Orada birini göreceksin. O kişi senin için çok önemli. Hemen oraya git Stella."

Oktay Bey'in bu sözleriyle elim ayağım kesilmişti sanki. Benim için çok önemli olan o kişi kimdi?

"Söylediğiniz kişi Jackie mi yoksa?"

"Bilmiyorum. Bunu tam olarak hissedemiyorum. Tek bildiğim, o kişiyle konuşman gerektiği."

Telefonu kapatmadan yola koyulmuştuk bile. Rebi'ye durumu izah edemediğim için, sadece işaretle, beni takip etmesini söylemiştim. Zaten o da benim verdiğim cevaplardan önemli bir şey olduğunu anlayabiliyordu. Özellikle, "Söylediğiniz kişi Jackie mi?" diye sorduğum an dayanamamış, neler oluyor diye kolumu çekiştirmeye başlamıştı. Telefonu kapattıktan sonra, Oktay Bey'in söylediklerini kısaca anlatarak, o sokağı bulmamız gerektiğini söyledim.

"Stella, bu kadar sokağa girip çıktık tek bir yokuş bile görmediğimizin farkında mısın?"

Doğru söylüyordu. Gerçekten de bir tek yokuşa bile rastlamamıştık. Bu durumda ya Oktay Bey bu sefer yanılmıştı ve öyle bir sokak yoktu ya da, önümüze çıkacak olan yokuşlu bir sokak bizi o önemli kişiye götürecekti. Marinayı arkamızda bıraktığımızda, karşımıza birbiriyle kesişen iki sokak çıktı. İlkine girip ileriye doğru baktık. Sokağın sonunu görebiliyorduk ama yokuş falan yoktu. Diğer sokağa doğru yürürken ikimiz de yüksek sesle dua ediyorduk. Sokağa girdiğimizde sanırım Rebi'nin çığlığı benimkini bastırmıştı. Yolun sonundaki rampayı aynı anda görmüştük.

Neredeyse koşarak yürüyorduk. Çığlık çığlığa, avaz avaz bağırıyor, sevincimizi özgürce dışarı bırakıyorduk. Öyle kısa bir sokaktı ki, yokuşun başına geldiğimizde yol bitmişti bile.

"Köşeden sola mı sapacaktık?"

"Evet ve bir eczane görecekmişiz! Ne olur dikkatli bak!"

Daha sözümü yeni bitirmiştim ki, az ilerdeki eczaneyi gördüm. Bütün vücudumu ateş basmıştı sanki. Hissettiğim her ne ise kitapçıda yaşadığım heyecana benzemiyordu. Çok daha farklıydı. Sanırım korkuyordum. Bir şey bulamamaktan değil, yanılmış olmasından hiç değil. Ben Jackie'yi görmekten korkuyordum.

"Eczanenin önünde kimse yok ki. İçeri mi girsek acaba?"

Oktay Bey'in söylediği gibi, doğru yerde olduğumuzdan emin olmak için sırtımı kapıya döndüm. Artık pırıl pırıl parlamıyor olsa da, güneşin son ışıkları yüzüme vuruyordu. Evet doğru yerdeydik ama görmem gereken 'o kişi' her kim ise onu göremiyorum. Sanki kimi aradığımı biliyormuşum gibi dikkatle etrafıma bakındım.

"Stella, içeride sadece iki kadın ve bir de çocuk var. Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum ki Rebi. Oktay Bey'i bir daha mı arasam acaba?"

"Ara tabii. Sor bakalım ne diyecek."

Çantamdan telefonumu çıkarmaya fırsat bulamadan, eczanenin hemen bitişiğindeki saatçinin önünde iki adam gördüm. Kıyafetlerinden ve şivelerinden buranın yerlisi oldukları belliydi. Yüzleri birbirine dönük, hararetli hararetli konuşuyorlardı. Hemen yanımda, ama benden bir adım öndeydiler. Sırtı bana dönük olanı sadece profilden görebiliyordum. Yüzünü net olarak görebilmem için yer değiştirmem gerekiyordu.

"Stella, bunlardan biri o olabilir mi?"

"Bilmiyorum Rebi. Eğer oysa yemin ederim ki ölürüm ben."

"Sana bir şey söyleyeceğim ama panik yapma. Elinde köpek olan adam seninki olabilir."

Rebi'nin bu sözleriyle kan beynime hücum etti sanki. Hayalimdeki Jackie'yi Rebi'ye defalarca tarif etmiştim. Artık neredeyse o bile görse tanıyabilecekti. Bugüne kadar ilk kez birini Jackie'ye benzetmesi beni daha fazla heyecanlandırmıştı. Bir-iki adım ilerlesem onu görebilirdim ama yapamıyordum işte. Bir yandan onu görmek isterken, bir yandan da ellerimle gözlerimi kapatmak, hatta çocukken korktuğumda yaptığım gibi, bir yatak bulup altına saklanmak istiyordum.

Aniden, sanki kendini göstermek istermişçesine bana doğru dönüp yüzüme bakınca, aynı süratle bakışlarımı farklı yöne çevirdim. Onunla göz göze gelmeye çekiniyordum. Peki ama o bana neden öyle bakmıştı? Yüzümü çevirmeseydim bir şey mi diyecekti acaba? Yoksa Rebi'yle birlikte sürekli onlara baktığımızı fark etmiş ve rahatsız mı olmuştu? Başka bir zaman olsa, yanlış anla-

şılmaktan korktuğum için hemen oradan çeker giderdim ama şu an bunu yapamazdım. Henüz gözlerini tam olarak görememiştim ki. Sadece bir saniye göz göze gelmiştim onunla. Ve bu süre onu tanıyabilmem için yeterli değildi.

"Stella, bunlarla konuşmanın bir yolunu bulmalıyız. Ne yapsak acaba?"

"Ben başka bir şey düşünüyorum Rebi. Bence konuşmalarını dinlememiz lazım. Bu kadar uzun sohbetin içinde mutlaka isimleri de geçiyordur. Onları dinlersek adamın adını duyabiliriz belki."

"O zaman yanlarına git ve onlara iyice yaklaş. Sanki saatlere, ya da eczaneye bakıyormuş gibi yap. Nasıl olsa vitrinler yan yana."

Bu gerçekten iyi bir fikirdi. Rebi'nin dediği gibi bütün dikkatimi konuşmalarına vererek, saatlere bakıyor gibi yaptım. Aniden aklıma harika bir fikir geldi. Zaten sürekli elimde olan ses kayıt cihazım şu anda iki görev birden yapacaktı. Adam sol tarafımda olduğu için cihazı da sol elime alarak cep telefonuymuş gibi kulağıma götürdüm. Artık onları duyamasam da konuşmalarını kaydediyordum. Bu konuşmaların içinde duymak istediğim tek sözcük ise Jackie'ydi.

Onlara öyle konsantre olmuştum ki, bu halimle ne kadar komik olduğumu Rebi'nin karşımda kriz halinde gülmesinden anladım. Ona bakmaya devam etsem mümkün değil aynı krize yakalanmaktan kurtuluşum olamazdı. Zaten benim de sinirlerim iyice gevşemiş gülmeye hazır bir durumdaydım.

"Rebi çatlama emi. Allah aşkına o komik suratları yapıp beni de güldürme."

"Ona iyice yaklaş. Birlikte resminizi çekeceğim. O değilse bile bugünün bir anısı olur. Baktıkça güleriz."

Gerçekten bu kadın inanılır gibi değildi. Böyle bir durumda bile neler düşünebiliyordu.

Adam hemen yanı başında konuştuğumu duyunca dönüp yüzüme baktı. İşte o an gözlerimi kaçırmadım ondan. O sıcacık bakışları ezberlemek istermişçesine uzun uzun seyrettim. Seyrederken canım acıyordu. Ağlamak geliyordu içimden. Ama o ağladığımı görmemeliydi.

"Stella, ne oldu? Tanıdın mı onu yoksa?"

Rebi yanıma gelmiş, merak dolu gözlerle benden cevap vermemi bekliyordu. Kelimeler boğazımda düğümlenmişti sanki, konuşamıyordum.

"İlk kez biri seni böyle heyecanlandırdı. Emin misin? O Jackie mi?"

"Emin değilim Rebi."

"Peki neden bu kadar kötü oldun o zaman?"

"Bilmiyorum."

"Hani, onu görsem bakışlarından hemen tanırım diyordun? Şimdi neden emin olamıyorsun?"

"Emin olmak kolay mı sanıyorsun Rebi? Onu son gördüğümde dört yaşındaydı. Değişmediğine inandığım tek yer gözleri diye düşündüm hep. Öyle güzel gözleri vardı ki. Öyle sıcacık bakardı ki anlatamam sana. Bu adamın da gözleri çok güzel ve sıcacık bakıyor."

"Peki o zaman sorun ne?"

"Ben onun Jackie olduğuna inanmıyorum."

"Seni buraya Oktay Bey gönderdi ve ısrarla birini göreceğini söyledi sana. Ve sen bu adamı görünce heyecanlandın. Bak, ben sana bu adam Jackie demiyorum. Tabii ki olmayabilir ama anlayamadığım şu, Oktay Bey'e bu kadar güveniyorsan, neden onun Jackie olabileceğine inanmak istemiyorsun?"

"Emin olamamamın nedeni de bu zaten. Ben buraya gelirken, Oktay Bey'in etkisinde kalıp Jackie'yi göreceğime şartlandım. Belki de ilk gördüğüm an bu yüzden bu adamdan etkilenmiş olabilirim. Evet, gözleri, bakışları benziyor ama bir tek bu adam sıcacık bakmıyor ya. Bak mesela ötekinin Jackie olmadığından eminim ama onun da bakışları çok güzel. Ne demek istediğimi anladın mı?"

"Evet anladım. Sen böyle diyorsan o zaman kesin değil. Yoksa hissederdin bence."

"Ama yine de, yüz de yüz emin olmam lazım. Bu adamın adını öğrenmeliyiz."

"Haklısın. Kafamızı çalıştırıp bir formül bulmamız lazım."

Benim hiçbir şey düşünecek halim kalmamıştı. Bir yandan Jessica'dan gelecek haberi bekliyor, bir yandan da Rebi'ye şeyta-

nın avukatlığını yapıyordum. Aslında hâlâ onun Jackie olup olmadığından emin değildim. Peki ama o olsaydı bunu gerçekten hissetmez miydim? İlk anki heyecanım bir anda yok olabilir miydi? Şu an onu seyrederken bana yabancı gibi gelebilir miydi?

"Rebi bu adam gitmeden bir şey yapmalıyız."

"Sen merak etme. Ben ne yapacağımı biliyorum."

Ne yapacağını sormama fırsat vermeden adamın yanına yaklaşıp köpeğini okşamaya başladı. Sonra da ona döndü.

"Ne kadar güzel bir köpek," dedi. Oysa, bugüne kadar gördüğüm en çirkin köpekti. Az sonra oluşacak olan sohbet ortamına beni de katmak için Fransızca konuşarak, "Öyle değil mi Stella?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Deminden beri ona bakıyorum. Gerçekten çok tatlı bir köpek."

Daha sonra, sanki çok umurumuzdaymış gibi köpek konusunu uzatarak cinsini, yaşını ve cinsiyetini sordu. Bir türlü konuya giremiyordu. En nihayet sadede gelerek kilit soruyu sordu.

"Kuzenim sizi birine benzetiyor. Adınız Jackie mi?"

Hayır, Jackie'min gözleri daha koyu kahveydi. Artık bundan emindim. Üstelik o daha güzel ve daha sıcak bakıyordu. Bu adam Jackie değildi!

"Hayır, birine benzettiniz herhalde. Adım Jackie değil."

Adam yanımızdan ayrılırken, Oktay Bey'i aradım. Bizi buraya neden gönderdiğini anlamam lazımdı. Yanlış bir şeyler mi hissetmişti, yoksa biz mi bir şeyleri kaçırmıştık? Evet, bu adam Jackie değildi ama pekâlâ Jackie'yi tanıyor olabilirdi. Aşağı yukarı aynı yaştaydılar. Kimbilir belki de bir arkadaşıydı.

Oktay Bey'in telefonuna ulaşamıyordum. Kapatmış ya da şarjı bitmiş olmalıydı. Adam uzaklaşırken arkasından son bir kez daha baktım. Umutlarım onda mı kalmıştı yoksa? Giderken birlikte mi götürüyordu onları?

Peki ya Jessica'm, o neden aramıyordu hâlâ? Nasıl heyecanla beklediğimi bilmiyor muydu sanki?

"Kızım, ne oldu? Neden aramadın beni?"

"Güzelim, işim uzadı. Şu an taksideyim, birkaç dakikaya evde olacağım. Vardığımda da ilk işim bu isimleri araştırmak olacak. Ben de meraktan çıldırıyorum."

"Tamam aşkım. Çabuk ol ne olur."

"Yeni bir şey var mı anne?"

"Hayır canım. Heyecanlı birkaç dakika geçirdik sadece. Ama hiçbir şey çıkmadı. Bu detayları döndüğümde anlatırım. Zaten her şeyi kaydediyorum."

"Anne seni çok özledim."

"Ben de seni bir tanem."

Telefonu kapattıktan sonra saate baktım, trenin kalkmasına bir saat on beş dakika kalmıştı. Yavaş yavaş yola çıkmalıydık. Zaten artık burada yapabilecek bir şeyimiz de kalmamıştı.

Sahile vardığımızda Le Lion D'or isimli bir kafeye girip bahçede bir masaya oturduk. Gara beş dakikalık bir mesafedeydik. Dönüş biletimiz de olduğuna göre artık endişe duymadan rahatça oturabilirdik burada. Saat altı olmasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Mart ayının son günlerinde böyle güzel havalar yapması Fransa'nın bize bir kıyağı olmalıydı.

Garsona iki kahve ve ortak yiyeceğimiz limonlu bir tart söyledik. İkimiz de yorgun savaşçılar gibiydik âdeta. Göz göze geldiğimizde sessizce gülümsedik. Gün içinde yaşadıklarımızdan konuşacak o kadar çok şeyimiz varken, sözler tükenmişti sanki. Şu anda ikimiz de Jessica'dan gelecek olan haberi bekliyorduk.

Rebi'ye verdiğim söz geldi aklıma; 'Çok büyük konuşuyorsun' diye cevapladığı sözü. Gün bittiğine göre Jessica'nın vereceği haberle ya Jackie'yi bulacak ya da onu sonsuza dek kaybedecektim. Her ne kadar bana inanmasa da kararım kesindi ve sözümden dönmeyecektim.

Düşüncelerimin içinde kaybolduğum bir anda, Rebi'nin yaşlı gözleriyle karşılaştım. Can dostum ağlıyordu. Gözlerini karşı tarafta bir yere dikmişti. Gözlerinden yaşlar akarken dudaklarında tatlı bir tebessüm vardı.

"Rebi'ciğim, ne oldu? Neden ağlıyorsun?"

"Stella, şu karşıdaki yaşlı kadına baksana."

Söylediği yöne doğru baktığım an neden ağladığını anladım. Karşı masada oturan minicik, nur yüzlü ihtiyarcık, Rebi'nin daha kısa bir süre önce kaybettiği annesine öyle benziyordu ki. Masmavi boncuk gibi gözleriyle, bembeyaz saçlarıyla ve duruşundaki asaletle tıpatıp oydu. Rebi kadar etkilenmem mümkün de-

ğildi tabii. Ama o dünya güzelini, altın kalpli teyzemi anımsamak beni çok duygulandırmıştı.

Yerimden kalkıp Rebi'nin yanındaki iskemleye geçtim. Elini tutup yanağına bütün sevgimle bir öpücük kondurdum. O bunu hissetti mi, onu bile bilemiyordum. Gözleri o kadına, kalbi de annesine kilitlenmişti.

"Stella, ben bu kadınla konuşmak istiyorum. Yanına gidelim mi?"

"Gidelim canım."

Kahvelerimizi masada bırakıp kadının yanına gittik. Rebi ilk önce sıcak bir merhaba dedikten sonra konuşmaya başladı.

"Tek başınıza olduğunuzu görünce yanınıza gelmek istedim. Birlikte oturup biraz konuşabilir miyiz?"

Kadın, Rebi'nin bu sözlerine içten bir gülümsemeyle cevap verdi.

"Tabii, çok sevinirim, lütfen buyurun."

Masamıza gidip kahvelerimizi aldıktan sonra geri döndük. Biz otururken kadının dudaklarında memnuniyetini belli eden bir gülümseme vardı. Yalnızlıktan bunaldığı belli oluyordu. Sanırım konuşmak için arkadaş bulmuş olmak onu çok mutlu etmişti.

Daha ilk dakikadan aramızda sıcak bir sohbet ortamı oluşmuştu. Saint Malo'nun yerlisi olduğunu, tek başına küçük bir evde yaşadığını, çocuklarının ve torunlarının da ona yakın oturduklarını anlatırken, aniden beynimde şimşekler çakmaya başladı. Bu kadın en az sekseninde olmalıydı. Buranın yerlisi olduğuna göre Jackie'nin babasını tanımış olabilirdi!

Bu kadınla konuşmalıydım. Saint Malo'dan gitmeden evvel, son bir kez şansımı denemeliydim. Bu düşüncemi Rebi'ye söyleyebilmek için fırsat kollamaya başladım. Türkçe konuşmam ona karşı saygısızlık olurdu. Rebi'nin dikkatini çekmek için Fransızca, "Kızım daha aramadı, merak ediyorum," dedim. Bunu derken de, gözlerimi gözlerine diktim. Tabii ki mesajımı almıştı. Beni anlamayacağını bir an bile düşünmemiştim zaten. Kadının sözlerinin bitmesini bekledikten sonra konuya girdi.

"Biz Saint Malo'ya birini aramak için geldik. Ama bulamadık. Belki siz bize yardımcı olabilirsiniz."

"Kimi arıyordunuz?"

"Aslında uzun ve karışık bir konu," diyerek benden Fransızca yazılı kâğıdı çıkarmamı istedi. Sonra da kadına uzatıp okumasını rica etti. Kadın çantasından gözlüklerini çıkarıp okumaya başlayınca, ben de ses kayıt cihazını açıp karşısına koydum. Aslında bunu yapmak için izin istemem gerektiğini biliyordum ama bu cihazın ne olduğunu, neden sesini kaydetmek istediğimi anlatmaya kalksam kafası karışacaktı. Ben ise sadece o kâğıda konsantre olmasını istiyordum. Az sonra kafası zaten altüst olacaktı zavallının.

Heyecanla bitirmesini beklerken, bir yandan da trene gecikmemek için saati takip ediyorduk.

İçinden okurken, birden bire ağır ağır ve yüksek sesle okumaya başladı. Anladığım kadarıyla, okumuş olduğu bir yeri daha iyi anlamak için bir kez daha okuyordu. Gözlüklerinin de yetersiz olduğu çok belliydi. O ana kadar gözlerini kısarak görmeye çalışmasının dışında yüzünde hiçbir ifade olmamıştı. Şimdi ise aynı yeri bir kez daha okurken başını 'evet' der gibi sallıyordu. Bu ne demekti böyle?

Evet der gibi!!!

Allah'ım doğru mu anlıyordum? Bu kadın bir şeyler mi biliyordu yoksa? Ellerim tepkisel olarak boğazıma gitti. Boğazımdaki yumru beni boğuyordu. Tıkanıyordum sanki. Rebi'ye baktım. Gözleri kocaman açılmış dikkatle kadını izliyordu. Sadece dudak hareketlerimle, "Kafasını salladığını gördün mü?" diye sordum.

Cevap vermedi. Vermedi çünkü artık kadın konuşuyordu.

"Çok zaman geçti üstünden. Siz bu olayı nereden biliyorsunuz?"

Bu soruyu sorduğuna göre, kısaca özetlediğim bu hayatın bana ait olduğunu anlamamıştı demek. Reenkarnasyon ve astral yolculuk sözcükleri de ona hiçbir şey ifade etmemişti herhalde. Şimdiden sonra, ona bunu anlatmak hem çok zor hem de gereksizdi. Karmaşık hayatımı bilmese de olurdu. Hem zaten biz değil, o konuşmalı, o anlatmalı ve hayatımdaki kargaşayı o çözmeliydi.

"O tarihlerde siz daha doğmamıştınız bile."

Reenkarnasyonun ne demek olduğunu bilmeyen bir insana,

bu olayı nereden bildiğimi nasıl anlatabilirdim ki? Ben Rebi'den, Rebi de benden medet umarken kadın sorduğu soruya cevap beklemeden anlatmaya başladı.

"O kadar uzun yıllar geçti ki, kopuk kopuk hatırlıyorum," deyince, âdeta yalvarırcasına, "Lütfen, aklınıza ne geliyorsa anlatın," dedim. "Bu bizim için çok önemli."

"Kâğıtta bakan olduğu yazıyordu. Ben bunu çok net hatırlamıyorum ama öyle bir adam vardı. Çok zengin ve saygıdeğer biriydi."

"Karısını ve oğlunu hatırlıyor musunuz? Kadının adı Martine'di. Çocuk da dört yaşlarındaydı."

"Evet, tabii kadını ve çocuğu biliyorum ama isimlerini hatırlamıyorum."

"Peki, o aile hakkında ne hatırlıyorsunuz?"

"Bir gün kadının ortadan yok olduğunu duyduk. Çok konuşulmuştu o olay. Kadının bir sevgilisi varmış. Oğlunu bırakıp onunla kaçmış. Daha sonra da intihar ettiğini duyduk."

Hayır, yalan dedim içimden. Martine intihar etmedi. Onu kocası öldürttü. Ama kendi mutluluğunun peşinden gittiği, oğlunu bıraktığı doğruydu. İçimdeki Martine'den nefret ediyordum!

Rebi soru sormaya devam edince aradan çekildim. Zaten konuşacak halim kalmamıştı. Artık gözyaşlarıma engel olamıyordum. Eski hayatımı dinledikçe Martine'le bütünleştiğimi hissediyordum. Onunla yeniden tek kalp, tek beden oluyorduk. Yorulmuştum, hem de çok yorulmuştum.

"Adama ve oğluna ne oldu? Onlar hakkında bir şey biliyor musunuz?"

"Hayır. O günden sonra onlar hakkında hiçbir şey duymadım."

"Burada ne tarafta yaşıyorlardı? Yani evleri neredeydi? Bunu hatırlıyor musunuz?"

Bir an durdu ve düşündü. "İnanın bilmiyorum," derken, hâlâ hafızasını zorluyordu.

"Sürekli burada yaşamıyorlardı galiba. Ara sıra geliyorlardı. Onların evi Paris'teydi. Bakın, sizi yanıltmak istemiyorum. Sorduğunuz için anlatıyorum ama gerçekten birçok şeyi net olarak hatırlayamıyorum."

Hatırladıkları zaten bana yetmişti. Artık yalnız değildim. Şu koca dünyada Martine'i ve Jackie'yi tanıyan bir kişi daha vardı. Bunu bilmenin bana verdiği huzur ise kelimelerle ifade edilemezdi.

Gitme vaktimiz geldiğinde kadına son bir kez uzun uzun baktım. Gözlerimde sevgi, yüreğimde ise minnet vardı.

İkimiz de kopamıyor, ayrılamıyorduk ondan. Rebi, sanki annesiyle bir kez daha vedalaşıyor gibiydi. Ben ise çok daha farklı bir duygu yaşıyordum. Bu kadın, bu melek yüzlü ihtiyarcık benim geçmişimle aramdaki tek bağdı. Ve o bağın kopması acı veriyordu bana.

Kafeden ayrılırken Rebi'yle birbirimize sarıldık. Mutluluğumuz, hüznümüz ve gözyaşlarımız, hepsi birbirine karışmıştı. En az benim kadar sevinmişti can dostum. En az benim kadar duygulanmıştı.

"Stella, ben hâlâ şoktayım. Olanlara inanamıyorum."

"Ben de öyleyim Rebi. Elim ayağım kesildi."

"Kızım rüyada mıyız biz yoksa?"

"Bunu sana borçluyum ben. Düşünebiliyor musun, sen kadını annene benzetmeseydin ya da onu hiç görmeseydin böyle bir şeyi yaşamayacaktık."

"Eee, zamanı gelmişti artık. Boşuna mı geldik Saint Malo'ya."

"Evet, vallahi haklısın. Saint Malo umutlarımı boşa çıkarmadı."

"Bir de Jessica'dan güzel haber aldığımızı düşünsene."

"Yok, o kadarını düşünemiyorum artık. Bu günlük bu heyecan yeter bana. Daha fazlasına kalbim dayanmaz herhalde."

"Neden hâlâ aramadı bu kız? Sen arasana onu bir daha. Belki tutturamıyordur."

"Ben de merak ettim. Şimdi arayacağım zaten."

Gara doğru yürürken Jessica'yı aramak için çantamdan telefonumu aldım. Rebi'nin söylediği gibi, arayıp da tutturamadığını sanmıyordum. Bence hâlâ ondan bir ses çıkmadığına göre, demek ki verdiğim o isimlerle ilgili internette hiçbir bilgi bulamamıştı. Bu kafeye gelmemiş, bu kadını tanımamış olsaydık, o zaman eminim Jessica'dan olumlu bir haber alamamış olmak beni çok daha fazla sarsacaktı. Ama şimdi öyle hissetmiyordum. Az ev-

vel hayatımda bir mucize olmuştu. Ömrümce unutamayacağım bir mucize. Ve ben bunu ilk önce Oktay Bey'e, sonra da Rebi'ye borçluydum.

Tam kızımın numarasını ararken telefonum çalmıştı. Arayan o muydu acaba? Heyecanla telefonu açtığımda Jessica'nın çığlıklarını duydum ve Rebi'nin koluna yapıştım. Kızım, "Anneciğim buldum. Jackie'yi buldummm!" diye bağırıyordu. Duygularımı, neler hissettiğimi anlatabilmem tabii ki mümkün değil. O duyguyu ifade edecek hiçbir sözcük yok ki.

Jessica'nın çığlıkları etrafta yankılanırken, Rebi sevinçle telefonu elimden çekip almış, Jessica'ya eşlik etmeye başlamıştı. İkisi de çıldırmış gibiydi. Jessica'yı göremesem de, aynen Rebi gibi onun da tepinerek konuştuğundan emindim. Ben ise tutulmuştum sanki. Bedenim iflas etmişti. Sevincimi gözyaşlarımla ıslatıyordum.

Rebi, "Hadi çabuk anlat. Kimmiş, neyin nesiymiş bu herif?" diye sorunca, dayanamayıp telefonu elinden aldım. Kızımın anlatacaklarını ben duymak istiyordum. Yavaş yavaş, ağır ağır anlatmalıydı. Ve ben bu anı doyasıya sindirmeliydim. Şaka değildi bu. Jackie'mi bulmuştum, onu anlatacaktı bana.

"Jessica'm, neler öğrendin bir tanem? Her şeyi anlat bana."

"Verdiğin ikinci isim Jackie'nin babası anne. Onunla ilgili birçok şey buldum. Tarihler tamamen tutuyor. İlk bulduğum sayfada sadece onunla ilgili bilgi vardı. Yani ailesi falan yazmıyordu. Sonra farklı yerlere girdim. Sadece bir tek sayfada, bir oğlu olduğu haberi vardı."

"Peki, adamın resmi var mıydı?"

"Evet anne vardı. Ve daha Jackie'yi öğrenmeden o olduğunu anladım. Tam senin anlattığın gibi bir adam."

"Peki sonra? Devam et."

"İşte, dediğim gibi. Bir tek sayfada, bir oğlu var diye yazıyordu ama oğlunun adını vermemişler. Ben de adamın soyadından yola çıkarak Jackie'yi aradım. Ve buldum anne. Onunla ilgili her şeyi öğrendim. Kendisi Paris'te bir üniversitede matematik profesörüymüş. Okulun adresini ve telefon numaralarını aldım. Anne, inanmayacaksın, ben Jackie'nin resmini bile gördüm. İnanılmaz yakışıklı bir adam."

Kızım anlatıyor, ben ise ağlamaktan konuşamıyordum artık. Tükenmiştim.

"Stella treni kaçıracağız. Hadi gitmemiz lazım."

"Aşkım, şimdi gara giriyoruz. Beş dakika sonra tren kalkacak. Lütfen okulun adresini ve telefon numaralarını cep telefonuma mesaj olarak gönder. Paris'e vardığımda seni arayacağım."

"Tamam anneciğim. Mutlaka ara. Seninle konuşmak istiyorum."

"Tabii ki arayacağım. Jessica'm, her şey için çok teşekkür ederim. Seni çok seviyorum.

"Ben de seni çok seviyorum güzelim."

Trene binmiş, Paris'e doğru yol almıştık. Son iki saatte olanlara inanamıyordum. İnanılacak gibi de değildi zaten.

Sakinleşemiyordum bir türlü. Heyecandan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Ya da hiç atmıyordu belki de. Yine rüyada mıydım yoksa? Eğer öyleyse hiç uyanmak istemiyordum bu uykudan.

Üç buçuk saatlik tren yolculuğunu uyuyarak geçirmiştik. Paris'e vardığımızda ilk işim Jessica'yı ve tabii Jeffrey ile Selim'i aramak olmuştu. Üçü de çok uzaktaydı ama sevincimi paylaşırlarken yanı başımda hissettim onları. Böyle güzel bir ailem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha anlamıştım.

Yolda, hafif bir şeyler atıştırdıktan sonra otele döndük. Duş faslı bitince her gece olduğu gibi kahve ve sigaralarımızı alıp yatağa girdik. Uykumuz yoktu ama kendimizi çok yorgun hissediyorduk. İkimiz için de hem fiziksel hem de duygusal açıdan çok zor bir gün olmuştu. Mucizelerin bile insanı tüketebileceğine ilk kez şahit oluyordum.

Bilmem kaçıncı kez cep telefonumdaki mesajlara girdim. En son mesaj Jessica'mdan gelmişti. Beni Jackie'ye götürecek olan adrese, sanki bir sevgiliye bakar gibi bakıyordum; hâlâ içimde var olan kuşkularıma rağmen! Hayır, saçma sapan korkularıma ve şüphelerime yenilmeyecektim. Bütün bu bilgilerin hepsi yanlış olamazdı. Jackie'yi bulmuştum. İç sesim de öyle diyordu bana. Peki o zaman neden hâlâ emin olamıyordum?

"Ne hissediyorsun şu an, söylesene."

"Sana bir şey söyleyeceğim ama bana kızma."

"Tamam kızmam, söyle bakalım."

"Ben hâlâ yüzde yüz emin olamıyorum."

"Ya nasıl kızmayayım şimdi! Sen kafayı mı yedin Stella? Adı ve soyadı tamam. Tarihler de tutuyor ve sen hâlâ emin değilim diyorsun bana."

"Bir benzerlik olabilir. Doğum tarihleri birebir tutuyor olabilir ama Jackie ismi çok var ya onun için aklım karışıyor işte. Belki o, bir başka bakandır ve onun da Jackie adında bir oğlu vardır. Olamaz mı yani?"

"Böyle konuşunca beni de şüpheye düşürüyorsun. Peki ne yapalım? Nasıl emin olacağız?"

"Sadece onunla konuştuktan sonra emin olabilirim. Hem sana bir şey daha söyleyeyim mi?"

"Beni sinir edeceksen sus. Sakın konuşma."

"Rebi, benim içime oymuş gibi doğuyor."

"Tamam o zaman. Konu kapanmıştır. Bence hiç vakit kaybetmeyelim Stella. Yarın Bayan Lulu'yla buluştuktan sonra, okula gidip Jackie'yi arayalım. Tamam mı?"

"Ya Rebi çok kolaymış gibi konuşuyorsun. Öyle hemen karar veremem ben. İlk önce bunu hazmetmem lazım."

"Tamam arkasından bir soda içersen hazmetmiş olursun. Ya kızım manyak mısın sen? Jackie'yi bulacağım diye yırtınıyordun. Şimdi elinde adresi var ve sen hâlâ hazmetmekten bahsediyorsun."

"Yemin ederim delinin tekisin sen. Evet onu bulmak istiyorum tabii. Buradayken okula da gideceğim ama hemen yarın öyle pat diye gidemem. Bu fikre alıştırmam lazım kendimi."

"Ya doğru. Kendini hazır hissettiğinde gideriz o zaman. Nasıl olsa aylarca buradayız. Unuttun galiba, dört gün sonra dönüyoruz."

"Bir dakika dur, sıkıştırıp durma beni. Bence ilk önce telefon açalım."

"O daha mı kolay sanki? Diyelim ki telefona çıktı. Ona, 'Merhaba Jackie, ben senin annenim,' mi diyeceksin? Ya da, 'Annenin ruhunu taşıyan bir kadınım,' mı demeyi düşünüyorsun?"

"Yüz yüze geldiğimde ne değişecek? O zaman farklı bir şey mi söyleyeceğim sanki?"

"Yüz yüze olmak başka. Seni görecek, saçma sapan bir insan olmadığını anlayacak. Sen de en uygun kelimelerle ona durumu anlatacaksın."

"O uygun kelimeler nedir Rebi? Ben bilmiyorum. Sen bana anlatsana."

"Tamam, bak şimdi seninle hayal kuralım. Mesela şu an okuldayız. Onu gördün ve Jackie olduğuna ikna oldun. Sonra da yanına yaklaşıp durdurdun. Merhaba dedikten sonra kendini tanıtıp Fransızca yazılı o kâğıdı verdin..."

"Saçmalama, o kâğıdı hemen vermem. Adam reenkarnasyonu, astral yolculuğu falan okuyunca ilk dakikadan kaçıp gider."

"Ya bir dakika kardeşim."

"Peki peki, tamam, devam et."

"Reenkarnasyona inancı var mıdır acaba? Bu çok önemli."

"Hiç sanmıyorum. Fransa'da reenkarnasyona inanan çok az insan varmış."

"Evet doğru. Bizim için önemli olan vakit ayırıp bizi dinlemesi. Dinlemek istemezse o zaman feci olur."

"Ben dinleyeceğini sanıyorum. Tek derdim, konuya nasıl gireceğim?"

"İşin içinden çıkamadığını görürsen o zaman kâğıdı verirsin."

"Bu bana çok itici geliyor ama çaresiz kalırsam veririm tabii."

"Ben bir tek şey düşünüyorum. Bir kadın kalkıp Türkiye'den Paris'e sadece bunun için geliyor..."

"Bunu o nereden bilecek ki? Hem zaten bana neden inansın?"

"En zor kısmı da bu zaten. Sana inanması için onu nasıl ikna edebiliriz? Adamın huyunu suyunu bilmiyoruz. Bizi dinler mi, aksi midir, nasıl bir adamdır acaba?"

"En kötüsünü düşünelim Rebi. Diyelim ki bana inanmadı ve çekip gitti. Bence öyle olsa bile bütün konuşmaları beyninde kuracaktır."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim. Şimdi bak, ben kendimi onun yerine koyuyorum."

"Tamam ama reenkarnasyona inanmayan Rebi ol."

"Zaten öyle değil miydim? Senin ve o arkadaşımın başından

geçen olaylardan sonra inandım reenkarnasyona. Eskiden bırak inanmayı alay ederdim bu tip şeylerle."

"Ben, belki senden de beterdim inan."

"Şimdi dinle. Beni yolda biri çevirse cevap bile vermek istemem. Ama karşımdaki düzgün bir insansa belki bir imkân tanıyabilirim. Bana kimin kızı olduğumu, annemin hangi tarihte öldüğünü falan söylese, bir yerlerden öğrenmiş diye düşünürüm. Daha sonra da bu kişinin benimle neden ilgilendiği kafamı kurcalamaya başlar. Hiç tanımadığım bir insan benimle neden ilgilensin ki..."

"Orası belli olmaz Rebi. Unutma ki bu adam sıradan biri değil. Bir profesör."

"Evet doğru. Medyatik bir insansa o zaman bilemiyorum tabii. Kolay kolay inanmaz. Çok kişi onun hayatını biliyor olabilir."

"Bak konuşabilirsek eğer, onun da hatırlayabileceği en can alıcı soruları sormalıyım. Mesela son çıktığımız yolculukla ilgili bir şeyler söylersem etkileneceğinden eminim. O bana soru sormaya başlarsa bu da ilgilendiğini gösterir."

"Sence babasının, annesini öldürttüğünü biliyor mudur?"

"Mutlaka öğrenmiştir diye düşünüyorum. Asıl benim merak ettiğim, ben öldüğümde otuz bir yaşındaydım. Benim bir anam, babam kardeşim yok muydu?"

"Ama sen bunları bilmiyorsun ki."

"Ben de onu diyorum işte. Ben bilmiyorum. Ama Jackie mutlaka biliyordur. Ben öldükten sonra ailem bu çocuğa sahip çıktı mı acaba?"

"Belki de bir süre onlar almıştır Jackie'yi."

"Rebi, bir bakmışsın ki annemi de bulmuşum. Yani mezarını."

"Aman kalsın. Bir de anneni bulacağım diye mezar mezar gezemem valla. Hem zaten o da senin gibi başka bir yerlerde doğmuştur."

Gözlerim ağır ağır kapanırken gülümsüyordum. Yarın yepyeni bir gün, belki de yepyeni bir hayatın başlangıcı olacaktı benim için. Sonuç ne olursa olsun, içimi kemiren soru işaretlerinden kurtulacak, gerçeklerle yüzleşecektim.

• • •

"İyi ki doğdun aşkım... Nice mutlu yıllara."

Rebi'nin güzel temennileri ve öpücükleriyle uyandım. Miskin miskin gülümserken Jackie'yi düşündüm. Hayat ne kadar garipti. Bir doğum günümde bulmak varmış Jackie'yi. Tanrı'nın bana doğum günü hediyesi olacaktı o.

Opera meydanında, Café de la Paix'de Bayan Lulu'yu beklerken elim bir kez daha telefona gitti. Artık bir alo kadar yakındım ona. Sesini duyacağımda ne hissedecektim acaba? Dört yaşındaki Jackie'min anne diyen o güzel sesi hâlâ kulaklarımdayken, şimdi duyacağım ses ne kadar yabancı gelecekti bana.

Cesaretimi toplayıp aramalı ve ondan bir randevu istemeliydim. Hiç habersiz karşısına dikilmek doğru değilmiş gibi geliyordu bana. Kim olduğumu sorduğunda ise, beni tanımadığını, kendisiyle önemli bir konuda konuşmak istediğimi söyleyecektim. Hem zaten belki de sekreteri ya da bir yardımcısı çıkacaktı telefona. Onlar randevu vereceklerdi bana.

Rebi'nin ısrarıyla daha fazla düşünmeden numarayı çevirdim. Bir süre bekledikten sonra telefonu bir kadın açtı. Sanki bunu beklemiyormuşum gibi paniğe kapılmıştım. Süre kazanmak ve bu arada nefes alabilmek için merhaba deyip bekledim.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Hayır, mümkün değil konuşamıyordum. Sesim çıkmıyordu ki. Ani bir kararla telefonu Rebi'nin eline tutuşturup ayağa fırladım. İtiraz eder ve telefonu geri verir korkusuyla kaçmak için hazır bekliyordum. Zavallım mecburen konuşmaya başladı. Bir yandan derdini anlatmaya çalışırken, bir yandan da sinirle bana bakıp elini kolunu sallıyordu. Aynen, yakalarsam öldüreceğim der gibi.

Konuşma sadece iki dakika sürmüştü. Kadın, telefona çağıramayacağını söylemiş ve randevu talebini de geri çevirmişti. Bu cevaba hiç şaşırmamıştık aslında. Düşündüğümüz ihtimaller arasında bu da vardı zaten. Her isteyenin herkesle konuşması tabii ki mümkün değildi. Üniversiteye gidip onu aramaktan başka çaremiz kalmamıştı.

Konuyu değiştirip Bayan Lulu'dan konuşmaya başlamıştık. Dünkü gelişmelerden sonra artık kendisinden isteyebileceğim

fazla bir şey kalmamıştı. Jackie'yi zaten bulmuştum. Ama buna rağmen böyle bir kadını tanımak hoşuma gidecekti.

"Bayan Lulu ne iş yapıyor demiştin?"

"Kendisi tiyatro yönetmeni ve ayrıca televizyona belgeseller yapıyormuş."

"Çok saygın bir kadın galiba."

"Evet, bence de."

"Jackie'yi bulduğumuza göre ne konuşacağız onunla?"

"Dur, daha Jackie'yi bulduk sayılmaz."

"Valla döveceğim seni. Daha ne istiyorsun ya?"

"Biliyor musun ne düşündüm, Bayan Lulu'dan rica etsek okulu arar mı acaba? O konuşursa belki randevu alabilir."

"Doğru. O ararsa çok iyi olur."

Kahvelerimizi içerken, orta yaşlarda, esmer bir kadının bize doğru yaklaştığını gördük. Aranan gözlerle etrafına bakınmasından onun Bayan Lulu olduğunu anlayınca gülümseyerek ayağa kalktık. Kısa bir tanışma konuşmasından sonra kendisine de bir kahve söyleyip sohbete başladık. Güler yüzlü, samimi ve sıcak davranışları kadar güzel Türkçesi de dikkatimi çekmişti. Kırk yıla yakın bir zamandır Paris'te yaşayan bir insanın kelime haznesinin daralmaması ve telaffuzunun hâlâ mükemmel olması gerçekten ilginçti.

Sohbete, Mehmet Teoman'ın selam ve sevgilerini ileterek başladım. Aralarındaki o büyük dostluğu bildiğim için, Bayan Lulu'nun bu ismi duyduğunda gözlerinin içinin gülmesine şaşırmadım.

"O benim biricik arkadaşım," dedi gülümseyerek. "Onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. Onun tarafından aradığınızı söylediğiniz zaman, bütün yoğunluğuma rağmen sizinle buluşmak istedim."

"Teşekkür ederim, çok sevindim."

Artık konumuza girmiştik. Çok fazla detaya girmeden, buraya gelme amacımı, Saint Malo'da öğrendiklerimi ve tabii Jackie'yi nasıl bulduğumu anlattım.

Konuşmam bittiğinde merakla kendisine reenkarnasyona inanıp inanmadığını sordum.

"Hayır, benim bu konulara hiç inancım yok," diye cevap ver-

di. Ancak insanların inançlarına ve yaşananlara her zaman saygı duyarım."

"Bayan Lulu, konuşmalarımızı kaydetmem sizi rahatsız eder mi?"

"Hayır etmez tabii. Sadece merak ettim, bunu neden istiyorsunuz?

"Hayatımı anlatan bir kitap yazdım. Birkaç aya kadar devamını yazmaya başlayacağım. Bu konuşmaları izniniz olursa kitabıma almak istiyorum."

Konu kitaplarıma gelince yanımda getirdiğim kitabımı çantamdan çıkarıp imzalayarak kendisine hediye ettim. Öyle hoş ve samimi bir sohbetti ki, bundan kuvvet alarak bugünkü başarısız telefon görüşmemizi anlatıp, okulu bir kez de onun aramasını rica ettim. Bunun çok daha etkili olacağını düşünüyordum.

"Sakın yanlış anlamayın. İnanın ki aramamak için değil. Ama benim aramam hiçbir şeyi değiştirmez. Sizden daha farklı bir muamele görmem. Benim de yüzüme kapatırlar. Burada hâlâ yazışma çok önemli. Mektuplar ciddiye alınır ve onlar hiç cevapsız bırakılmaz. Mail ve telefonla hiçbir şeyi halledemezsiniz."

"Bayan Lulu, birkaç güne kadar dönüyoruz. Mektupla vakit kaybedemeyiz. Bu durumda okula gidip onu aramayı düşünüyoruz."

Hangi okul diye sorunca, Jessica'nın gönderdiği mesajdan, okulun adını ve adresini gösterdim.

"Evet, bu okulu tanıyorum," dedi. "Buraya biraz uzak. Adres tamam aslında ama şoför zorlanmasın diye size daha detaylı yazayım isterseniz."

Devam eden sohbetimizde, bugüne kadar gazete ve dergilerde benim hakkımda çıkan bütün haberleri kendisine yollarsam, beni televizyonda bir Reality Show'a çıkarabileceğini söyleyince çok şaşırdım. Böyle bir teklifi hiç beklemiyordum. Bunu neden yapmak istediğini sormaya hazırlanırken, kendisi açıkladı.

"Size nasıl yardım edebilirim diye düşünürken bu fikir geldi aklıma. Jackie'ye ulaşamazsanız eğer, bu şekilde bir çözüm bulabiliriz belki."

Bu teklifini düşüneceğimi söyleyerek kendisine teşekkür et-

tim. Gerçekten de Mehmet Bey'in söylediği gibi harika bir insandı ve ben onu tanımış olmaktan dolayı çok mutluydum.

Bayan Lulu'dan ayrıldığımızda saat ikiye geliyordu. Garsondan hesabı istedikten sonra, beş-on dakika daha oturduk. İkimize de bir durgunluk çökmüştü. Hiç konuşmuyorduk. Geceden beri söylenecek her sözü söylemiştik zaten. Yapacak tek bir şey kalmıştı, Jackie'ye gitmek!

Bunu güle oynaya, hoplaya zıplaya yapmam gerekirken bir şey beni durduruyordu sanki. Kendimi anlamaya, çözmeye çalışıyordum. Gitmek istemeyişimin sebebi neydi? Jackie yerine bir başka adamla karşılaşmaktan mı korkuyordum, yoksa onun gerçekten Jackie olduğunu anlamaktan mı? Sebep bunlardan hangisi olursa olsun, aslında hiçbiri korkutmamalıydı beni. Jackie'yi bulamazsam elimden gelen her şeyi yapmış olmanın huzurunu yaşayacak ve bu yorucu serüvene bir son verecektim. Ama eğer o Jackie'yse... İşte o zaman da yıllardır kurduğum hayaller gerçekleşmiş olacaktı.

Biraz rahatlamıştım. Yaptığım telkin işe yaramıştı galiba. Ama tabii şimdilik. Beş dakika sonra şu an düşündüklerimin hepsini unutabilirdim.

Rebi'ye, kararlı bir ses tonuyla, "Hadi gidelim," demiş ve hemen arkasından kendimi yine kötü hissedip, "gitmesek mi?" diye sormuştum. Beş dakika ne çabuk geçmişti!

Opera binasının önünden taksiye binip şoföre adresi söyledik. Yolda ellerimiz kenetlenmişti sanki. Son bir kez daha bilinmeze gidiyorduk. Rebi, bütün heyecanına rağmen tatlı gülücüğüyle beni cesaretlendirmeye çalışıyordu. Tam bir şey söyleyecekti ki, ikimiz de aynı anda Prenses Diana'nın öldüğü Pont D'Alma tünelinin üstündeki heykelin yanında olduğumuzu fark ettik. Otuz altı yıllık bir yaşamın tam burada noktalandığını düşündükçe tüylerim diken diken oldu. Uzaklaşmaya başladığımızda, arkamı dönüp o ihtişamlı altın heykele bir kez daha baktım. Baktım ve ölümü düşündüm. İnsanlar, her ölümün yeni bir başlangıç olduğunu kabul edebilseler, daha mı az acı çekerlerdi acaba?

Düşüncelerimden sıyrılıp Rebi'ye baktığımda onun da dalgın olduğunu gördüm. Sessizce dışarıya bakıyordu. Bakıyordu ama

hiçbir şey görmediğinden emindim. Yüzünde öyle boş ve anlamsız bir ifade vardı ki...

"Rebi'ciğim, ne düşünüyorsun?"

"Az sonra başımıza gelecekleri."

Esprili bir söze benzese de aslında bunu çok ciddi söylemişti. Bu birkaç gün içinde yaşadıklarımız onu öyle etkilemiş ve olayların içinde yoğrulurken kendini öyle ben gibi hissetmişti ki, yaşayacağım olası bir hayal kırıklığı onu da sarsacaktı. Artık sadece benim adıma değil, sanırım kendi adına da korkuyordu. Bu mücadele ikimizin mücadelesiydi; başarı da yenilgi de yine ikimizin olacaktı.

Sanırım ilk kez ona moral verme sırası bana gelmişti.

"Rebi, ben artık onun Jackie olduğuna inanıyorum."

"Numara yapma. Bence hâlâ inanmıyorsun."

"Aslında boşuna konuşuyoruz. Az sonra düğüm çözülecek. Gerçeği öğreneceğiz. Tabii Jackie'yle görüşme şansımız olursa."

"Olacak tabii. Eğer okuldaysa ne yapıp yapıp konuşacağız onunla."

Şoförün taksiyi sağa çekip durmasıyla konuşmamız kesildi.

"Verdiğiniz adrese geldik. İşte, üniversite burada."

Arabadan inip okula doğru yürürken durdum ve can dostuma sarıldım. Şu anda ona ve sevgisine her zamankinden çok daha fazla ihtiyacım vardı.

13

2 Nisan 2005

Ne oldu? Neden içmiyorsun?"

"İstemiyorum. Canım çekmiyor."

Yalan konuşuyorum. Gerçeği söyleyemiyorum ona. Bana güleceğini biliyorum çünkü. Onu, elimde sigarayla beklemek saygısızlık gibi geliyor bana. İkinci sınıf vatandaş olmak istemiyorum onun gözünde. Kimbilir, belki o da kullanıyordur diye düşünüyorum bir an. Ama ya kullanmıyorsa?

İkimizin de gözleri binanın kapısına odaklanıyor. Nefes bile almaktan korkuyorum sanki. Yıllardır yaşadığım özlem son bulsun istiyorum. Rebi bir şeyler konuşuyor, ben ise dua ediyorum. Ne için ettiğimi bile bilmeden sürekli Allah'a yalvarıyorum:

"Tanrım bana yardım et."

Ağzımdan başka hiçbir sözcük çıkmıyor.

"Susmasana kızım ya, bir şey söyle. Ne hissediyorsun şu an?"

"Kendimi sahneye çıkmaya hazırlanan bir oyuncu gibi hissediyorum. Onu göreceğim an, perdenin ağır ağır açılacağı an olacak".

Büyük bir kalabalığın kapıdan çıktığını görünce ayağa kalkıyorum. Oturamıyorum artık. Rebi bana kuvvet vermek için elimi sıkıyor. "Sakin ol," diyor titreyen sesiyle. Sanki kendisi sakinmiş gibi.

"Ağlamak istiyorum Rebi," diyorum gözyaşlarımı engellemeye çalışarak. "Dayanamıyorum bu bekleyişe."

Tam o anda, az evvel konuştuğum genç kız yanımıza geliyor.

"Aradığınız kişi şu gelen," diyor merdivenleri göstererek. "Onu beklediğinizi kendisine söyledim."

Ani bir refleksle Rebi'ye tutunuyorum. Sanki yardım almasam düşecekmişim ya da ölecekmişim gibi!

Ve uzaktan, gözlerini görmeye çalışıyorum. Sıcacık bakan o güzel gözleri... Bana doğru yaklaştıkça kanımın çekildiğini hissediyorum. Özlemim, geçmişim, canım... Tam karşımda duruyor. Peki, ama ya o değilse?

Yıllardır kurduğum hayaller gerçekleşmişti. Jackie'yi bulmuştum. Hatta, dokunabileceğim kadar yakındı bana. Yanılıyor olmaktan öyle korkuyordum ki. İçimde hiçbir şüphe kalmaması için gözlerine bakmalıydım. Onun Jackie olduğuna dair bulduğumuz hiçbir belge, aradığım o sıcacık bakışlar kadar kesin bir kanıt olamazdı benim için.

Aniden önünü kesen bir gençle konuşmaya başlayınca tekrar yerime oturdum. Ayakta duramayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi. Yılların ağırlığı üzerime çökmüştü sanki. Bir sigara içebilmek için neler vermezdim...

"Stella, çaktırmadan yüzüne bak adamın. İyice incele şimdi. O olup olmadığından emin ol."

"Tamam."

Değil bugün, hiçbir zaman, Jackie'yi izlerken hissettiklerimi anlatabilmem mümkün olmayacaktı. Hele o an! Göz göze geldiğimiz, o sıcacık bakışlara odaklandığım o an, içimde kopan fırtınayı dindirebilmek, gözyaşlarımı durdurabilmek kadar imkânsızdı.

Vücudumun dengesi bozulmuştu âdeta. İlk kez ellerim terliyordu. Var gücüyle, delicesine atan kalbim yerinden fırlayacak gibiydi. Sanki bütün organlarım kontrolden çıktı.

"Neden ağlıyorsun? Yoksa tanıdın mı onu?"

"Evet. O Jackie!"

"Ya çıldıracağım, inanamıyorum. Yüzde yüz emin misin artık?"

"Evet Rebi. Eminim."

"Allah'ım! Düşünebiliyor musun, onu bulduk."

O da en az benim kadar heyecanlanmıştı. Hızlı hızlı konuşurken dili dolanıyordu sanki.

"Al şu mendili ve gözlerini sil. Her an yanımıza gelebilir. Ağlayarak karşılama adamı Stella."

"Tamam. Şimdi toparlanırım."

Az önceki duygusal Rebi gitmiş ve kendi doğal haline bürünerek espri yapmaya başlamıştı."

"Sana da, Martine'e de helal olsun valla. Ne yakışıklı bir herif doğurmuşsunuz."

"Küçükken de çok güzeldi," diye fısıldadım. Sanki yüksek sesle konuşsam duyacakmış ve de anlayacakmış gibi.

"Ona bakarken ne hissediyorsun?"

"Bilmiyorum. Kafam öyle karışık ki. Ona bakarken Stella'dan uzaklaşıyor, Martine oluyorum sanki. O da küçücük bir çocuk oluyor karşımda. O günlere geri dönüyorum."

"Konuşması bitti galiba. Baksana el sıkışıyorlar. Hadi bakalım, artık sahne senin."

Haklıydı. Gerçekten de öyle hissediyordum hâlâ. Sanki sahneye bir oyun konmuştu ve ben gizli bir başrol oyuncusu olarak çıkmıştım ortalığa. Giyindiğim bir rolüm ve ezberlediğim repliklerim vardı. Artık provalar bitmiş, beklenen o büyük gün gelmişti. Koskoca salonda bir ben vardım, bir de o. Az sonra perde ağır ağır açılacak ve ben hayatımı oynayacaktım.

"Stella, bize yaklaşıyor."

"Rebi ölüyorum. Yemin ederim çok kötüyüm. Söyleyeceklerimi unuttum. Ne olur ilk sen konuş."

"Saçmalama."

Ve gelmişti... Yanımdaydı artık. Yıllardır anaç duygularla kurduğum hayaller, ona bir kez olsun sarılabilme isteği, yerini sadece korkuya bırakmıştı.

"Merhaba. Sanırım beni görmek istiyormuşsunuz."

Şu anda karşımda duran bu yabancı, bir evvelki hayatımda bedenimden doğmuş olan parçamdı benim. Ne kadar soğuk, ne kadar uzaktı benden.

"Merhaba," derken gülümsemeye çalıştım. Bütün vücudum gibi dudaklarım da donmuştu sanki. Onunla konuşurken zorlanacağımı biliyordum. Beklemediğim bir şey değildi bu ama ifadesiz bir suratla yüzüne bakıp sorduğu soruya cevap veremeyince ne kadar aptal bir duruma düşeceğimi sanırım düşünememiştim. Ellerimi çimdiklemeye ara vererek konuşmaya çalıştım.

"Adım Stella Trevez. Birkaç dakikanızı alabilir miyim?"

"Buyurun, sizi dinliyorum"

Şaşkın bakışları ürkütüyordu beni. Sakin olmalıydım. Hele sesim hiç titrememeliydi.

"Ben Türkiye'den, İstanbul'dan geliyorum. Bir konuda sizinle görüşmek istiyordum."

Telaşlı görünüyordu. İlk önce saatine ve sonra da kapıya doğru bakıp, "Acilen bir toplantıya yetişmem lazım," dedi. "Beni arabada bekliyorlar, kısaca anlatabilirseniz sevinirim."

"Kısaca konuşulacak bir konu değil. Birkaç gün içinde Türkiye'ye dönüyorum. Gitmeden önce mutlaka sizinle konuşmam lazım. Bir randevu verebilirseniz çok sevinirim."

Bir an durdu. Sanırım bana vereceği randevu tarihini düşünüyordu. Yoğun bir insan olmalıydı. Kim olduğumu bilse ve bana inansa bu yoğunluğun onun için bir önemi kalır mıydı acaba?

"Yarın sabah saat on bir buçukta burada işim bitiyor. Size uygunsa o saatlerde konuşabiliriz."

"Teşekkür ederim. İnanın çok sevindim. Sabah on bir buçukta burada olacağım."

"Pekâlâ. Yarın görüşmek üzere."

"Hoşça kalın."

Yanımızdan hızla uzaklaşıp giderken arkasından öylece baktım. Gerçek olduğuna inanamıyordum. Sanki onunla bir kez daha hayalimde buluşmuştuk. Ama hayır, bu imkânsızdı. Hayal olsaydı eğer duygularım böyle olmazdı ki. Onları dilediğimce süslerdim çünkü. Sınırsız yaşardım hayallerimi. Sevinçli olurdum. Hatta Rebi gibi çığlık bile atardım. Oysa şimdi, öyle ruhsuzdum ki. Yanağımı ıslatan gözyaşlarımı hissetmesem, duygularımın tamamen öldüğüne bile inanabilirdim. Hayır. Ben hayallerimi yaşamıyordum!

Rebi kolumu sıkarak sevinç çığlıkları atıyordu hâlâ. Ben ise, içimde kalan duygu zerrecikleriyle savaşırken, kendime sorduğum soruya bir cevap arıyordum.

Korku ve heyecandan başka Jackie'ye karşı ne hissetmiştim ve yarın ne hissedecektim?!

"Rebi, ne olur çabuk ol, biz de çıkalım. Arabasını görmek istiyorum."

"Sana ne arabasından?"

Peşimden geleceğini bildiğim için cevap vermeden koşar adım

kapıya doğru ilerledim. Rebi bana yetişmiş ve aynı soruyu tekrar sormuştu.

"Arabasını neden görmek istiyorsun? Cevap versene."

"Süheyla Hanım, arabasının renginin bordo olduğunu söylemişti. Doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Daha önce bana bunu söylememiştin."

"Bilmem, sadece bir detay olduğu için unuttum herhalde."

Nefes nefese kapının önüne geldiğimizde Jackie'yi göremedik. Onu kaçırmıştık. Daha doğrusu ben öyle olduğunu sanmıştım. İleriye doğru baktığımda, Jackie'nin bordo bir arabaya bindiğini gördüm. Evet, araba da gerçekti, Jackie'nin olduğu gibi...

"Aşk olsun. Neden beni tanıştırmadın?"

"Ben ne yaptığımı biliyor muyum sanki. Yarın tanışırsınız."

"Stella, senin içinde hâlâ bir şüphe mi var?"

"Hayır, yok."

"O zaman neden mutlu değilsin? Neden yüzün gülmüyor?"

"Heyecandandır. Başka ne olabilir ki?"

"Hayır, yalan söylüyorsun. Başka bir şey var."

"Rebi, akşam konuşsak olur mu? Şimdi otele gidip biraz dinlenmek istiyorum."

"Peki. İstersen yemeği de otelde yeriz bu akşam."

Rebi'yle ilk kez duygularımız çok farklıydı. İlk kez aynı şeyi hissedemiyorduk. O, amacımıza ulaşmış olmanın sevincini yaşıyor, bense kendime bile itiraf etmekten çekindiğim ciddi bir hayal kırıklığı yaşıyordum.

Şu an tek istediğim, bir an önce otele dönmek ve buz gibi bir suyla yıkandıktan sonra da derin bir uykuya dalmaktı. Tekrar Jackie'yi görene kadar hiç uyanmak istemiyordum.

"Stella, akşam oldu, saat dokuza geliyor, uyan artık."

"..."

"Hadi ya, gece uyuyamayacaksın sonra."

Bu ısrarına anlam veremiyordum. Uyumak istediğimi neden anlamıyordu ki? Biraz daha duymamış gibi yapsam beni rahat bırakır mıydı acaba?

"Ölüyorum açlıktan. Sen acıkmadın mı daha?"

Anlaşılmıştı. Gözümü açmadan beni rahat bırakmayacaktı. Hem galiba ben de acıkmıştım.

"Ne yiyeceğiz?" dedim miskin bir ses tonuyla.

"Mönüye baktım. Çok güzel şeyler var. Sen hele bir gözünü aç da karar verelim."

Yemeğimizi yemiş, kahvelerimiz ve sigaralarımızla yatağa girmiştik. Bu vazgeçemediğimiz keyfimizi yaşayacak o kadar az zamanımız kalmıştı ki. İstanbul'a döndüğümüzde bu geceleri nasıl özleyecektik kimbilir.

Peki ya Jackie'yi, onu da özleyecek miydim?

"Garipliğin farkında mısın Stella?"

"Ne garipliği?"

Yüzüme öyle anlamlı bakmıştı ki 'garipliğin' ne olduğunu anlamıştım.

"Bu yolculuğa neden çıktığımızı hatırlıyor musun?"

"Saçmalama," dedim gülümseyerek.

"Yok yok, bence sen unuttun. Dur hatırlatayım."

"Yaa Rebi, dalga geçme benimle."

"Nereden başlasam acaba? Doğaüstü güçlerden mi, yoksa astral yolculuktan mı?"

Bu oyunu sürdürmeye iyice kararlı görünüyordu. Vakit kazanmak ve birazcık da keyiflenmek için oyununu bozmadım.

"Ya da istersen direkt konuya girip 'Jackie' diyeyim sana. Ne dersin?"

Gülerek yüzüne bakıyordum. Hiç konuşmadan. Nasıl olsa oyunun sonlarına yaklaşmıştık. Final sorusu, kaçmak istediğim duygularımla yüzleştirecekti beni.

"Daha ipucu vereyim mi, yoksa artık anlatmak istiyor musun?"

Nerden başlayacağımı, neyi nasıl anlatacağımı bilmiyordum ki...

"Gel sana son bir soru daha sorayım. Jackie'ye bakınca ne hissettin?"

Evet, kilit soru buydu işte. Ona karşı ne hissetmiştim? Ya da bir şey hissetmiş miydim? Yıllardır oğlum dediğim bu koca adama olan duygularımı analiz etmek ve dürüstçe cevaplamak için bundan daha iyi bir zaman ve daha iyi bir dost bulamazdım.

"Astral yolculuğum esnasında o minicik çocuğa hissettiğim anaç duygularımı, zaman içinde yoğunlaşan sevgimi onu görünce hissedemedim. Ve bu duygu bana vicdan azabı veriyor Rebi."

"Vicdan azabı çekmemelisin. Bu hissettiğin o kadar normal ki."

"İlk kez gözlerine odaklandığımda küçücük Jackie'min sevgi dolu bakışlarını gördüm. İnan bana o anda ona sarılıp öpmek geldi içimden. Sonra yanıma yaklaştığında ve konuştuğumuz süre içinde bir daha aynı şeyi yakalayamadım. Hiç de sevgi dolu bakmıyordu. O Jackie'ydi ama minik değildi. Hele hele benim Jackie'm hiç değildi.

"Sana bir şey söyleyeyim mi?"

"Söyle."

"Şu anda bana, 'O benim oğlum, ben onu çok seviyorum, geberiyorum,' falan deseydin, işte o zaman seni anlayamazdım. Yani demek istiyorum ki, hissetmen gerekeni hissediyorsun. Doğru olan bu."

"Haklısın galiba. Doğru olan bu."

"Sen uykunu aldın ama benim gözlerim kapanıyor. Seni düşüncelerinle baş başa bırakıp uykuya dalıyorum."

Evet, yeterince uyumuştum ama hâlâ uyuyabilirdim. Artık bir şey düşünmek istemiyordum. Böyle bir ihtiyaç duymuyordum. Kendimi iyi ve huzurlu hissediyordum. Tek derdim çocuklarıma duyduğum özlemdi. Benim çocuklarıma... Jessica'ma ve Jeffrey'me...

14

Benim için hazırlanan bu ikinci hayatımı bir süreliğine dondurup, ilkindeki son rolümü oynamaya Jackie'ye gidiyordum.

. Bu bedenimden doğmamış olsa da, ruhumun bir parçası olduğuna onu inandırabilecek miydim? Okulunun bahçesinden gizlice onu seyrettiğim günleri, Amerika'daki evimizde yaşadığımız tatlı anıları ve birlikte çıktığımız son yolculuğu anlattığımda beni hatırlayabilecek, bana inanabilecek miydi?

Önceleri anlam veremediğim onca yaşanmışlık sonrası, kendimi en önemli yerinde yarım bırakılmış iki bin parçalık bir yap-bozun son parçası gibi hissediyordum.

Bütün yaşanan bu karmaşık olaylardan sonra yap-bozun en önemli son parçasını yerleştirip, ortaya çıkan resmi görmeliydim. İki hayat arasında sıkışmış ve bu geniş gözüken ama aslında daracık yaşamımda hiçbir cümlemi virgülle yarım bırakmayıp, gereken yerlere noktaları koymalıydım...

Üniversitenin kapısından içeri girerken bir an durdum ve düşündüm. Dünden bugüne ne çok şey değişmişti. Artık şu kapının eşiğinden girmek ürkütmüyordu beni. Kendimi küçücük hissedecek kadar büyük ve görkemli görünmüyordu gözüme. Her adımımda geri dönmek istemiyordum dün gibi. Kaçmak istemiyordum gerçeklerden.

Binaya doğru yürürken artık yol o kadar büyümüyordu gözümde. Ağaçlar da gökyüzüne ulaşmıyordu.

Ne çok şey değişmişti dünden bugüne... Jackie'yi görünce büyü bozulmuştu sanki. Martine içimden uçup gitmişti. Artık parçalanmıyor, sürekli ikiye bölünmüyordum. Tek kişiydim ben. Ben Stella'ydım!

Jackie'yi tekrar görene kadar işte bunları düşündüm, böyle hissettim. Ama o, şimdi karşımdaydı. Gözlerimin içine bakıyordu. Ve ben yine değişmiştim sanki. Martine geri mi dönmüştü? Bedenimi terk etmemiş miydi az evvel? Neden yine darmadağın olmuştum? Yine heyecanlanmıştım ve yine yaprak gibi titriyordum.

"Buyurun, sizi dinliyorum."

"Bana vaktinizi ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Sizi kuzenim Rebi'yle tanıştırayım."

Bütün bu konuşmalar sadece vakit kazanmak içindi. Sakinleşmeye çalışıyordum sadece. Keşke Rebi söze girseydi hemen. Boğazımdaki yumru gidene kadar beni bu zor durumdan kurtarsaydı.

"Aslında söze nereden başlayacağımı bilemiyorum. İnanılmaz heyecanlıyım."

"Lütfen başlayın. Ben de merak ettim."

Aniden babasını duyar gibi oldum. Cesaretimin kırılmasına izin vermemeliydim.

"Biraz özel olacak ama size bir şey sormak istiyorum. Annenizin adı Martine miydi?"

"Neden sordunuz?"

"Çünkü sizinle konuşmak istediğim konu bununla birebir bağlantılı."

"Pardon, anlayamadım?"

"Rica etsem bana annenizin adını söyleyebilir misiniz? Ya da babanız bakan mıydı? Bu soruları cevaplarsanız konuyu size çok daha kolay anlatabilirim."

"Bakın, benim prensiplerim vardır. Tanımadığım insanlara bilgi vermem. Ailemle, özellikle annemle neden ilgilendiğinizi de anlamıyorum. Çok fazla vaktim yok. Bana, benden ne istediğinizi açıkça anlatmayı düşünüyor musunuz?"

Konuşma öyle soğuk ve sert geçiyordu ki, bir şeyleri anlatmaya çalışırken havayı yumuşatmak için gülümsemeye bile çekiniyordum. Babası gibi otoriterdi.

"Ben annenizi dolaylı olarak tanıyordum."

"Nereden tanıyordunuz?"

"Bu sorunuza bir soruyla cevap vermek istiyorum. Reenkarnasyona inanıyor musunuz?"

"Hayır, inanmıyorum."

Belli belirsiz gülümsedim.

"İşte şimdi işim zorlaştı," deyip, hikâyemi başından kısaca anlatmaya başladım. Artık Rebi de söze girmişti. Takıldığım ya da unuttuğum önemli yerleri hatırlatıyordu bana. Ben anlatırken hiç sözümü kesmeden dikkatle beni dinliyordu. Ta ki konu astral yolculuğa gelinceye kadar...

"Bütün bunları bana neden anlattığınızı gerçekten anlayamıyorum. Bu konularla ilgim olmadığını size söylemiştim."

"Haklısınız. Şu ana kadar anlattıklarım size hiçbir şey ifade etmemiş olabilir. Ama şu andan itibaren sizi ilgilendireceğini düşünüyorum."

Artık Martine'i anlatıyordum ona. Eşinin bakan olduğunu, dört yaşında Jackie adında dünyalar güzeli bir oğlu olduğunu ve mürebbiyelerle büyüdüğünü...

Bütün bunları anlatırken dikkatle beni dinliyordu. Ben de aynı dikkatle gözlerinin ta içine bakıyordum. Bir mimiğini yakalamak, bakışlarında bir değişim görebilmek için neredeyse aldığı nefese bile dikkat ediyordum. Bu kadar mı duygusuz, bu kadar mı ruhsuz büyütmüştü babası onu? Neden hiçbir tepki vermiyordu? Yoksa yanılıyor muydum, o Jackie değil miydi? Bunu mutlaka bilmek zorundaydım. Kurtulduğumu sandığım soru işaretleri yine kafamı karıştırmaya başlamıştı. Buna izin veremezdim. Anlatacağım küçük bir hikâyeyle, artık kimliğini gizleyemeyecekti.

"Bir gün Jackie, annesi ve annesinin erkek arkadaşıyla birlikte bir tatile gitti. Üçü birlikte çok eğleniyorlardı. Jackie annesine, 'Anne, bu adam kim?' diye sordu. Annesi de, 'Sevdiğim erkek,' diye cevap verdi..."

Hikâyenin sonunu anlatmadım. Buna gerek kalmamıştı artık. Anlamak istediğimi anlamış, görmek istediğimi görmüştüm. Artık karşımda küçücük Jackie'm vardı. Elini alnına koymuş hikâyemi dinlerken, yüz hatları yumuşamış ve bakışları değişmişti. Susup yüzüne baktım. O konuşana kadar artık konuşmayacaktım.

"Bitti mi?"

Bunu hangi duyguyla sorduğunu anlamamıştım. Bana göre yenilmişti. Peki, ya ona göre? Aklımı kullanıyor, onu konuşturacak en etkili sözleri arıyordum.

"Siz Martine'in oğlu Jackie'siniz, değil mi?"

"Gitmem lazım. Size son sözüm şudur: Beni bu konu için lütfen bir daha rahatsız etmeyin. Çünkü ne konuşmak ne de duymak istiyorum."

Beklemediğim bir son değildi bu. Ama dilediğim son, hiç değildi. Yarım kalıyordum yine. Yine canım acıyordu. Gitmesine engel olacak, onu durduracak hiçbir sözcük kalmamıştı artık. Ya da vardı ama ben bulamıyordum.

Her ikimizin de nazikçe elini sıktıktan sonra, "İyi günler," deyip giderken, ani bir kararla, "Bir dakika lütfen," dedim ve çantamdan çıkardığım kartımı ona uzattım.

"Bir daha sizi rahatsız etmeyeceğimden emin olabilirsiniz. Ancak, telefonumun ve adresimin sizde bulunmasını istiyorum. Bir gün benimle konuşmak isteyebilirsiniz, sizi bekliyor olacağım."

Kısa bir tereddüt yaşadıktan sonra kartı nazikçe elimden alıp ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü. İçimden bir ses, 'geri dönecek' diyordu bana. Dönmeliydi. Paylaşacak o kadar şeyimiz varken böyle çekip gidemezdi. Umutla onu beklerken, durdu ve dönüp yüzüme baktı. Sonra da kararlı ve hızlı adımlarla gözden kayboldu.

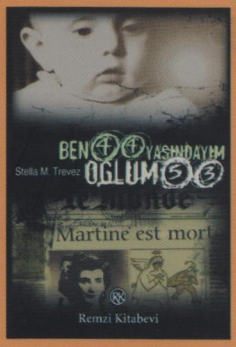
Gerçek bir hayat hikâyesi...

11 yıl boyunca Trevez ailesinin hayatını kâbusa çeviren doğaüstü olaylar ve daha sonra bu olayların nedeni olduğu anlaşılan reenkarnasyon...

Eski hayatıyla yüzleşmesi gerektiğini düşünen Stella, sonunda, ailesine sadece bir not bırakarak kafasındaki iki sorunun cevabını bulmak için eski hayatındaki oğlu Jackie'yi aramaya Fransa'ya gider. Acaba Stella, Jackie'yi bulabilecek mi; bulsa bile Jackie onu kabul edecek mi?

Stella M. Trevez'in kaleme aldığı, **Ben 44 Yaşındayım, Oğlum 53...***'ün devamı olan bu kitapta, bir annenin iki hayat arasında sıkışıp kalmasına ve bir gerçeği bilmek ile o gerçeği yaşamak arasındaki ince çizgiye tanık olacaksınız.*

Trevez'in yaşadıkları, kısa bir süre içinde sinema filmi olarak izleyiciyle buluşacak...

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-1199-0

9 789751 411990

KİTAP 2006 SKB 0123088 VCA